



BURMESE
CLASSIC

မောင်ညိုမြိုင်

မောင်ညိုမြိုင် (ဆန်လျင်)

စီစဉ်သော

ဂန္ထဝင်ကဗျာနိုလေးပစ်သိမ်း

အပါအဝင်

ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမြိုင် (ဆန်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ အောင်ဆန်း၊ လေးမောင်
ဧည့်ဝင်းသင်း၊ နန်းရွှေရည်၊ ငွေတတန်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၈၀၃၁

အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၁၈၀၈၁၁

■
စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၁၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု ■ ၅၀၀

မျက်နှာဖုံး ■ ခြတ်မင်းဟန်

ကွန်ပျူတာစာစီ ■ Welfare

အတွင်းဖလင် ■ Quality

■
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)

အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

၈၀၈ . ၈၃

ကလောင်စုံ

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)စီစဉ်သော ကမ္ဘာကျော်လေးပစ်သံ အပါအဝင်

ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ / ကလောင်စုံ- ရန်ကုန်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၇၃-စာ : ၁၂စင်တီ x ၁၈စင်တီ။

(၁)မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)စီစဉ်သော ကမ္ဘာကျော်လေးပစ်သံ အပါအဝင်

ဂန္ထီရ ဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁	ဂန္ထဝင်ကျွန်းလေးပစ်သံ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)	၁
၂	အထုံ ထောင်မှူးကြီးသိန်းစင်း	၄၁
၃	တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် အောင်သာစိုး	၆၃
၄	သိဒ္ဓိရှင်သင်္ဃလ ငြိမ်းမင်းသင်	၁၀၄
၅	နေဦးညများရဲ့ အလွမ်းဆိုင်ယာရီ နန်းရွှေချည်	၁၃၄
၆	မုဆိုးနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း လေးမောင်	၁၆၄
၇	ဗလျာဂ နေ့စာစာန်	၂၄၂



BURMESE
CLASSIC

ဂျပန်
အိတ်
ဂျပန်

မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း ပုဂံမြေကို စိုက်ပျိုးမြေဖြစ်အောင် စီရင်သည်။

မိတ္ထီလာကန်ကို ဆည်ဖို့သည်။

ကျောက်ဆည်ရှိ ပျက္ခယေတောင် ကယွတ်တောင်က ကျသော ရေကို အတန်အကန့်ဆည်၍ ရေသောက်ရန် ရေကန်ပြုသည်။

ကင်းတားဆည်၊ ငနိုင်းဆည်၊ ပြောင်းပြာဆည်၊ ဂူမည်းဆည်၊ မကွရာမြစ် (မြစ်ငယ်) မြစ်အနီးမှာ နွားတက်ကွင်းဆေး၊ ဂူတော် (ငပြောင်း)၊ ပေါင်းဆည်သုံးခုတည်၍ လယ်ရေသောက်စေသည်။

ဒါအပြင် ...

နိုင်ငံတော်အတွက် စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုံခြုံရေး အခြေခိုင်စေရန် သိန်းပြုမြို့တည်ထောင်ပြီး ရှစ်ရာပြုမြို့၊ လေးရာပြုမြို့၊ နှစ်ရာပြုမြို့များ အသီးသီး ပြုပြင်တည်သည်။

အထက်အောက် နိုင်ငံအဝှမ်းကို ဘုန်းတန်ခိုးဩဇာလွှမ်းမိုးသက်ရောက်သည်သာမက မလေးမစားပြုသည့် တရုတ်မင်းဥတည်ဘွားတိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးကြောက်ရွံ့ဖူးတွေ၍ သုံးလတိုင်တိုင် ရွှေပေါင်းချောင်၊ ငွေပေါင်းချောင်၊ ရွှေထမင်းအိုး၊ ငွေထမင်းအိုးတို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်ပြီး နေ့စဉ် (ထွက်နပ်) ပေးရ၏။

ထိုစဉ်က အနော်ရထာမင်းက တရုတ်ပြည်သို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော် ပင့်ဆောင်တောင်းလို၍ နေချိန်ဖြစ်သည်။

သူ့ထံမှာ ... ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ဆောင်ဦးဖီး စသည့် သူမတူသည့် သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးလေးဦးနှင့် ဘိုက်လည်ပြည့်၊ စွမ်းရည်ပြည့် ပုဂံစစ်မှုထမ်းတို့ရှိ၏။

ဟံသာဝတီ၊ ပဲခူး၊ မွန်ပြည်နယ်ကို ကျူးကျော်သည့် ရွှမ်း

| ၁ |



ပုဂံပြည်ရှင်မင်းကြီး အနော်ရထာမင်းစော နတ်ရွာစံပြီးနောက် သက္ကရာဇ် (၄၂၁) နှစ်မှာ သားတော် စောလူးမင်း နန်းတက်ခဲ့သည်။ စောလူးမင်းကား ...

အနော်ရထာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု သာသနာပြုမင်းမဟုတ်။

အနော်ရထာမင်းကြီးက အရည်းကြီးတို့ရဲ့ တန္တရဝါဒကို ချေမှုန်းသန့်စင်၍ ရှင်အရဟံအကူအညီနှင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပုဂံမြေမှာ အစပျိုးခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

(ယိုးဒယား) စစ်သည်တို့အား မင်းစစ်သူရဲကောင်းအင်အားနှင့် ချေမှုန်းခဲ့၏။

သထုံကို အနိုင်တိုက်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်ပြီး ပုဂံကို ရဟန်းမြတ်ရှင်အရဟံ၏ အကူအညီနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုခဲ့သည်။

ဇင်းမယ်၊ ယိုးဒယားနှင့် ကမ္ဘောဒီးယား။ ကိုချင်ချိုင်းနား နိုင်ငံတိုင်အောင် မင်းကြီး၏ဩဇာ သက်ရောက်ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးခဲ့၏။

ကံအလှည့်ကျိုးချိန်ရောက်ချင်တော့ ...

သက္ကရာဇ် (၄၂၁) ခုနှစ်မှာ ပခုက္ကူမြစ်ခြေ (ခေါ်) အောင်သာမြစ်ခြေအရပ်၌ ဆိုးသွမ်းနေသည့် ကျွဲရိုင်းတစ်စုကို ကိုယ်တော်တိုင် နှိမ်နင်းရင်း ၎င်းကျွဲရိုင်းခတ်၍ နတ်ရွာစံခဲ့ရလေသည်။



စောလူးမင်း ...

ဘုန်းဦးမိုးအုန်းအုန်းရှိသော ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးကို သားတော်စောလူးမင်းနန်းတက်၍ မင်းပြုသည်။

စောလူးမင်းကား အနော်ရထာမင်းကဲ့သို့မဟုတ်။ ကာမဂုဏ်တူသည်။ ကြွေအန်ကစားကျူးသည်။

ကြွေအန်လောင်းကစားနေရလျှင် အချိန်ကို မေ့ပစ်လေ့ရှိ၏။

စောလူးမင်းနှင့် ကြွေအန်ကစားဘက်က ဥဿာပဲခူးမြို့စားအထိန်းတော် ငရမန်ကာန်း ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ကျွန်အဆင့်မျှသာရှိသော ငရမန်ကာန်းကို မိမိရဲ့အထိန်းတော်သားဖြစ်၍ ချီးမြှင့်မြှောက်စား သနားတော်မူသည့်အနေဖြင့် ဥဿာပဲခူးမြို့ကို စားစေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အထိန်းတော်သား ငရမန်ကာန်းက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နေ
၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ငရမန်ကာန်းဟု ခေါ်ကြသည်က များ၏။

ငရမန်ကာန်းကလည်း ကြွေအန်လောင်းကစား တော်၏။ ပြီး
ဘဝင်လည်း မြင့်၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။ သေသောက်လည်း ကြူး
၏။ ကြက်ငှက်လည်း ဝါသနာထုံ၏။ သခင်စောလူးမင်း၏ အရှိန်အဝါ
ကောင်းမှုနှင့် မာန်မာနထောင်လွှား၏။

စောလူးမင်း အလိုလိုက်မြှောက်စား၍လည်း ရွှေနန်းတော်
အတွင်း တံခါးမရှိ ဘေးမရှိ ဝင်ထွက်ခစားလို့ရ၏။

ကျန်စစ်သားအမှူးပြုသည့် စစ်သူကြီးများ၊ အမတ်ပညာရှိ
များက သတိပေးသည့်တိုင် စောလူးမင်းက သူ့ရဲ့အထိန်းတော်သား
ငရမန်ကာန်းကို ယုံကြည်ကိုးစား၍ အလေးထားလေ၏။

ဆိုရလျှင် ... ငရမန်ကာန်းလို ပဲခူးမြို့စားက ရှင်ဘုရင်နှင့်
ဒူးတိုက် ကြွေအန်ကစားရသည့်နေ့ များလာသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ
စိုးရွံ့ရုံသေမှုန်း၊ လေးစားရမှုန်း မသိတော့၊

မည်သူမျှလည်း ဂရုမစိုက်။

အရေးမလုပ်၊ ထိမထင်။

တစ်နေ့ ... စောလူးမင်းနှင့် ဥဿာမြို့စား ငရမန်ကာန်းတို့
ကြွေအန်ကစားကြသည်။

နှစ်ဦးပါးမျှ ကြွေအန်ကစားတိုင်း စောလူးမင်းအနိုင်ရသည်
များပါလျက် ဒီနေ့မှာ ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကာန်းက သုံးကြိမ်သုံးခါ
အကြိမ်ကြိမ် နိုင်သွားခဲ့သောအခါ စောလူးမင်း ရှက်၍ စိတ်ခံစားမှု
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ငရမန်ကာန်းက မာန်တက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်
လို့ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပယ်သံ * ၇

“ဒီဇွေမှာ ငါလိုလူရှိရိုးလားဟဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား
ဟား”

အလို ...

သူ့ကျွန် ငရမန်ကာန်းက သို့ကလို ကြိုးဝါးလို့ပါလား။

သူ့ကျေးဇူးရှင် အရှင်သခင်ဆိုတာကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုပြီး
လက်ခမောင်းခတ် ကြိုးဝါးလို့ပါလား။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါတီ။

အနီးမှာ သောက်ရေတော်ကိုင်၊ ကွမ်းတော်ကိုင်နှင့် လူပျို
တော်သားများ အသီးသီး ရှိနေကြသည်။

သက်တော်စောင့်ကိုယ်ရံတော် ရဲမက်များလည်း ရှိနေကြသည်။
ဘွဲ့နံတော်မျိုး အမှုလုပ်တို့သည် သို့ကလို ငရမန်ကာန်းက ထ၍ လက်
ခမောင်းခတ်ပြီး ကြိုးဝါးပြန်ရယ်ပြုသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကြီးစွာ
အံ့ဩကုန်ကြသည်။

သူတို့မျက်လုံးများက နဖူးချွေးစို့ ရှက်ပြီးရွံ့နေသည့် ထီးဘုရင်
စောလူးမင်းရဲ့မျက်နှာကို တစ်လှည့် ...

မာန်မာနထောင်လွှားပြီး ကြွေအန်တစ်လှည့် တစ်ပွဲနိုင်ရုံမျှ
နှင့် ရှင်ဘုရင်ကို ပမာမခန့်လုပ်နေသည့် ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကာန်း
ရဲ့မျက်နှာကိုတစ်လှည့် စိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ငရမန်ကာန်းကလည်း စောလူးမင်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ရယ်လို့မဆုံး။

စောလူးမင်းဘုရင်သည် ကျွန်များရှေ့မှာ ပြက်ရယ်ပြုခံလိုက်
ခလို့ ရှက်လည်း ရှက်ဒေါသလည်း ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဟယ် ... ငရမန်၊ သင်ဟာ ငါမြှောက်စားလို့ မြို့စားဖြစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂ * ဆောင်ညိုင်း (သန်လှင်)

ရသူပ။ ကြွအန်တစ်ပွဲနိုင်တာနဲ့ ထ၊လက်ခမောင်းခတ်ရသလော”

“မင်းကြီး ... နိုင်တာဟာ နိုင်တာပါပဲ။ ရှုံးတာဟာ ရှုံးတာပါပဲ။ နိုင်ရင်ပျော်၊ ရှုံးရင်ရှင် ... ဒါ လူ့သဘာဝပါ ကိုယ်တော်”

“သယ် ... သင်လို ကျေးဇူးတရားမသိသူ ငါမြှောက်စားလို့ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်တဲ့သူက ငါလိုမင်းဧကရာဇ်ကို ဒီလိုပြောသတဲ့လား။ ဒီမှာ ငရမန် သင့်ကိုယ်သင် လူစွမ်းလူစရှိသူလို့ ယုံကြည်ရင် ဟံသာဝတီကနေ ငါ့ကို ထောင်ထားခြားနားလော့ ... ထို ...”

ဘုရင်စောလူးမင်း ရှက်ဒေါသစုက်လို့ လို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြီး နန်းတော်ဆောင်သို့ ဒေါသနှင့် ကြွလှမ်းသွားလေရဲ့။

ဒီမှာ ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကာန်းက စောလူးမင်းသွားရာ နောက်ကျောကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

ပြီး ဦးခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်ပြုသည်။

သည့်နောက် ရွှေနန်းလေသာဆောင်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်ထွက်လာလိုက်ပြီး ကတ္တီပါရောင်မြင်းနက်ကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်ကာ မြင်းကိုစိုင်းလိုက်သည်။

အတန်ကြာ စိုင်းနင်းလိုက်ပြီးနောက် စောလူးမင်းရှိရာ ပုန်ရွှေနန်းတော်ရှိရာသို့ မြင်းဖက်ကိုလှည့်၍ ဒုတိယမို့ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“စောလူးမင်းရယ် ... သင်ဟာ ဘုန်းကံရှိလို့ မင်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနော်ရထာမင်းရဲ့ သားတော်မို့လို့ ကံကောင်းပြီး ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရတာပါ။ ငရမန် ဘာလဲဆိုတာကို သင်မကြာခင် သိရလိမ့်မဟေ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”



[၃]



များမကြာမီ ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကာန်းသည် ဟံသာဝတီသား မွန်လူမျိုးများကို သိမ်းသွင်းစည်းရုံး အင်အားစုဆောင်းပြီး နောက် ပုန်ရွှေနန်းကို လက်ရသိမ်းရန် တော်လှန်ပုန်ကန် ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

မြို့စွန့်ရွာများတို့သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကုန်၏။

ငရမန်ကာန်း၏ ဥဿာပဲခူးတပ်က တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့သိမ်း၍ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ... ဥဿာပဲခူးစား ငရမန် အမှန်ပုန်ကန်ပါပြီဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

မှူးကြီးမတ်ကြီးများက နယ်စွန့်ကျေးလက်များ မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရင်စောလူးမင်းကို လျှောက်တင်ကြသည်။

“အင်း... ငရမန်ကားက ကြွေအန်ပွဲမှာ ငါ့ဆိုသည့်အတိုင်း ခုတော့ သင်က ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးတော်ကိုမျှမထောက် ပုန်စားပုန်ကန်ပြုပြီ ကိုး။ အမိန့်တော်များမှတ်မယ်... ညီတော် မင်းကျန်စစ်”

“အမိန့်နာခံလျက်ပါ မင်းကြီး”

“ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကားရဲ့ ပုန်ကန်ခြားနားအရေးတော် ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ချီတက်နှိမ်နင်းမယ်။ စစ်ရေးစစ်ချီ အသင့်ပြင်ကြစေ”

“မင်းကြီးဘုရား”

“ဘာတုံး... ညီတော်”

“ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကားရဲ့အရေးတော်ကို ကျွန်တော်မျိုး နှင့်အတူ စစ်သူကြီးများဖြစ်ကြသော ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးတို့ ကိစ္စအရေးပြီးအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမည်။ အရှင် မင်းကြီး ရွှေနန်းတော်မှာ စံစားနားနေတော်မူပါ ဘုရား”

“ကိုယ်တော်ကဘာဖြစ်လို့ ရွှေပလ္လင်မှာ စံမြန်းနေရမှာလဲ။ ငါ့ မွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်စကားပုံလို ငါမွေးလို့ကြီးရတဲ့ အထိန်း တော်သားက ငါလိုမင်းကို အန်တုအာခံမှတော့ သင်းကို ကိုယ်တော်တိုင် လက်ရဖမ်းပြီး ကွပ်တော်မူမယ်။ တပ်ရေးတပ်နိုင်အားလုံး အသင့်စီရင် စေ... အမိန့်တော်”

မည်သူမျှ ဘုရင်စောလူးမင်း၏အမိန့်ကို စောဒကမတက်ခဲ့ အားလုံး အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရားဟု ဦးခိုက်၍ စစ်ရေးစစ်ရာ အသီးသီးကို စီမံရန် ရွှေနန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပစ်သံ ❀ ၁၁

စောလူးမင်းကလည်း... အငြိုးကြီးသည်။ ဒေါသကြီးသည်။ မောက်မာသည်။

ငရမန်ကားကလည်း... ကျေးဇူးကန်းသည်။ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသည်။

ကျန်စစ်သား စစ်ရေးကို မျှော်တွေး၍ကြည့်ရင်း မည်သို့ စစ် ဆင် စစ်ချီမည်ကို သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်းများနှင့် တိုင်ပင်ရန် အစည်း အဝေး အရေးပေါ် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။



| ၄ |

ငရမန်ကန်းရဲ့ ဥဿာပဲခူးတပ်ကလည်း နေရာညပါ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့် ချီတက်၍လာခဲ့သည်။

အထောက်တော်များရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်း သတင်းပို့ချက်အရ ငရမန်ကန်းရဲ့တပ်မှာ မြင်းသည်တော်နှင့် ခြေလျင်စစ်သည် အင်အားများပြားလှသော်လည်း ...

ဆင်လုံးရင်းတပ်အားနည်းသည်ဟု ကျန်စစ်သားသိရသည်။ ပုဂံစစ်တပ်မှာ ဆင်လုံးရင်း၊ မြင်းလုံးရင်း အားကောင်းသည်။ စစ်ပွဲပေါင်းများစွာကို အောင်မြင်စွာ ခြေမှုန်းခဲ့သည့် ပုဂံစစ်သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများ များစွာပါဝင်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်ရလျှင် ငရမန်ကန်းရဲ့တပ်အဖွဲ့နှင့် နိဂုံးချုပ်ရမှာ သေချာသည်ကိုသိသည်။

နှစ်ဖက် အပြင်းချီ၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ရန် ချီခဲ့ကြသည်။ ပြည်တော်သာကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ နေဝင်ချိန် အမှောင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ညအမှောင်မှာ လရောင်ပျံ့နှံ့သော သူ့စစ်အခင်းအကျင်း၊ အသံလဲလဲများကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားနေရသည်။

စစ်မြင်းဟိသံများ ကြားရသည်။

စစ်ဆင်အချို့ရဲ့ ဟီးသံများကို ကြားရသည်။

စခန်းချနေသည့် မီးရောင်လွဲလွဲကို လှမ်း၍မြင်နေရသည်။

သည်မှာ စောလူးမင်းက ဆင်တပ်အချို့ကို မျက်စိတစ်ခေါ်ဆစ်မြင်မှာ လရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း ...

ဆင်တပ်ပါလား။ အလို ... စစ်သည်ရဲမက်တွေကလည်း ဆရာဝန်အောက်မှာ တားရေးလှုံရေးပြပြီး ဟစ်ကြွေးစိန်ခေါ်လို့ပါလား။

“ကျန်စစ်သား”

“ဘုရား”

“နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြစို့ရဲ့”

“မင်းကြီးဘုရား”

“ဘာတုံး ... ကျန်စစ်သား”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုး မသကာပါဘူးဘုရား”

“ဘာကြောင့်တုံး ... ကျန်စစ်သားရဲ့၊ မြင်နေရပြီ မဟုတ်ဘဲ ဒါကိုမှတ်မတိုက်ရင် အနော်ရထာမင်းရဲ့သားတော် ပုဂံရာဇဝင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄ ❀ ယောင်္ကျီမိုး (သန်လျင်)

မှာ ည့်ရာကျမပေါ့ ... ကျန်စစ်သားရဲ့”

“မင်းကြီး ... ဘုရားကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ သိရသလောက်ကတော့ ဒီပြည်တော်သာကျွန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကုန်းတွင်း ဝိုင်းနည်းပြီး နန်းမြေခွံနဲ့ဗွက် ပေါများတဲ့အရပ်ပါဘုရား။ ဖြစ်နိုင်ရင် နံနက် ဖိုးသောက်အလင်းရောက်ပြီး မြင်သာထင်သာရှိမှု ဝင်တိုက်ရင် အရေးတော်သာပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ကျန်စစ်သားက ငရမန်ကာန်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စား စရိုက်ဆိုးကို မသကာ၍ စောလူးမင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြလို့ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ကျန်စစ်သား၊ သင်သူရဲကောင်းစစ်သူကြီး မဟုတ်တုံလော။ ရန်သူချဉ်းကပ်လာသည် စစ်ရေးပြင်နေသည်ကိုမြင်ပါလျက် နေနေသည် အချိန်ရွေးနေရင် အရေးတော်မသာဖြစ်နေမယ်။ ခုချက်ချင်း ဝင်တိုက်မယ် ... အားလုံး အသင့်ပြင်”

ဟူး ...

မတတ်နိုင်တော့။ ရှင်ဘုရင့်အမိန့် ဖြစ်နေသည်။

စိတ်မြန်လျှံမြန်စောလူးမင်းက ရန်သူ ငရမန်ကာန်းကို လက်ရမ်းပြီး စီရင်လိုသည်ဇောက များနေသည်။

သည့်နောက် ... ကိုယ်တော်တိုင် မင်းစီးတိုက်ဆင်ကိုစီး၍ ဆင်ထိန်းကို ချွန်းဖွင့်ပစ်ပြီး ရန်သူဆင်တစ်ရှိရာသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ တက်စေသည်။

စောလူးမင်းရဲ့တိုက်ဆင်သည် ဆင်ထိန်းစစ်ဦးစီးရဲ့ ချွန်းချက်ကြောင့် လရောင်ပျံ့နှင့် မြင်နေရသည် ဆင်ရန်သူဆင်အုပ်ရှိရာသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျွန် ... လေးပယ် ❀ ၁၅

ကျန်စစ်သားတို့ စစ်သည်ရဲမက်များကလည်း နှစ်ဖက်တောင်ပံ ခြံ၍ သတိကြီးစွာဖြင့် မြင်းတပ်ကို ရံကာပန်း၍ ဝိုင်းလိုက်သည်။

“တိုက် ...”

“လာခဲ့ကြဟဲ့ ... ပုဂံသားတို့ရဲ့၊ သေရဲရင် လာလှည့်”

“ကျား ...”

“ပုဂံသားကွ”

“ကျား ... ကျား”

“ဟီး ... ဟီး ... အစ် ... အစ်”

မြင်းဟိသံများ၊ တိုက်ဆင်ဟီးသံများ စည်စည်လှံသွားသည်။

စောလူးမင်းရဲ့တိုက်ဆင်အုပ်သည် မြင်နေရသည့် ရန်သူတိုက်ဆင်အုပ်ရှိရာ အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လိုက်ကြသောအခါ ...

“ဟာ ...”

“အလိုလေး ...”

“နွဲ့ဗွက်ဘုရား ... နွဲ့ဗွက်ပါဘုရား”

“ဟယ် ...”

“ဝိုင်းကြ ... ဆီးကြ ... တိုက်ကြဟေ့”

“ဥဿာပဲခူးသားကွ”

“ငရမန်တုံဟေ့”

“ရှီ ...”

“ရှီ ...”

“အား”

“ဖောက်”

“အား ... အမယ်လေးဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၆ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ဦးစွာ စောလူးမင်း၏ တိုက်ဆင်တော်သည် ကုန်းမြေအမှတ်ဖြင့် ဝင်တိုက်လိုက်ရာ ရွှံ့ဗွက်မြေကိုနင်းမိပြီး နွဲ့မှာ ခြေကွဲ၍ နစ်ဝင်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဘက်မှ အရှိန်နှင့် နင်းလိုက်၊ ဖြန့်လိုက်လာသော ပုဂံစစ်သည်တော်တို့ရဲ့ စစ်မြင်းနှင့် စစ်ဆင်တို့သည် ဗွက်တောမှာနစ်ဝင်ပြီး ရုန်းလေ ဆုတ်လေ နစ်လေ ဖြစ်ကုန်ကျတော့သည်။

“ကျား ...”

“ဥဿာပဲခူးကွ”

“ငရမန်တဲ့ ... ဟေ့”

“တိုက်”

ဥအမှောင် လရောင်အောက်မှာ စောလူးမင်းအပါအဝင် ပုဂံစစ်မြင်းစစ်ဆင်များ နွဲ့ဗွက်မှာနစ်နေခိုက် ရန်သူ ငရမန်ကာန်းရဲ့တပ်က အမှောင်ထဲမှနေပြီး လေးမြားများနှင့် တရကြမ်း ပစ်ခတ်ကြရကား စောလူးမင်းရဲ့ ပုဂံစစ်သည်များ အများအပြား ကျဆုံးကုန်ကြသည်။

သည်အရေးကို ရောက်ကြုံရတော့မှ ...

စောလူးမင်း ငရမန်ကာန်းရဲ့ ကလိမ်ကကျစ်ဉာဏ်နှင့် လှည့်စားလှည့်ဖြားချက်ကို ခိုင်စားမိသွားသည်။

မိမိတို့ ခံလိုက်ရပြီကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

မိမိရှေ့တစ်မြင်မှာ မြင်နေရသည့် ရန်သူ့ဆင်များသည် ဆင်အစစ်များမဟုတ်။

ရန်သူငရမန်ကာန်း လှည့်ဖြားစစ်မြှူထားသည့် နွဲ့ဗွက်အလယ်မှ ခြင်းကျားဆင်ရုပ်အတူများနှင့် စစ်သည်ရုပ်လုံးအတူများ မလွန်မယှက်ရပ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပတ်သံ ❀ ၁၇

လရောင်ဖျိုးဖျာအောက်မှ မိမိစစ်သည်တော်များ ကျဆုံးသူကျဆုံး လက်ရအဖမ်းခံရသူ အဖမ်းခံရ နွဲ့ဗွက်နစ်သူနစ်နှင့် အရေးတော်မလှသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ...

ကိုယ်တိုင် တိုက်ဆင်ထက်မှ ကိုယ်လွတ်ရှောင်ပြေးရန် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ခုန်ဆင်းလိုက်မှ ခြေနှစ်ချောင်းက ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာ နစ်ကျဲဝင်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရန်သူစစ်သည်များက စောလူးမင်းကို လက်ရဝင်ဖမ်း၍ နွဲ့ဗွက်ထဲမှ တရွတ်ဆွဲခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျန်စစ်သားလည်း သိလိုက်ပြီ။

ငရမန်ကာန်းလှည့်စားကွက်မှာ သူ့အရှင်သခင်ကျရောက်သွားပြီ။ သည့်နောက် အမှောင်ထဲမှ ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူရဲမြားမိုးက သည်းလွန်းလှသည်။

နောက်ဆုံး အရေးတော်မလှ၍ နောက်ဆုတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသောအခါ မိမိတို့ အရှင်သခင် စောလူးမင်း ရန်သူငရမန်ကာန်း လက်သို့ ကျရောက်ဖမ်းဆီးခံလိုက်ရပြီကို ရင်နင့်စွာဖြင့် ကြားသိလိုက်ရလေသည်။



ကျွန်စစ်သားကား အလွယ်တကူရသည့် ပုဂံရွှေနန်းရာမှ
ထွက်၍ အလိုမရှိခဲ့။

နောင်တော်လည်းဖြစ်၊ အရှင်သခင်လည်းဖြစ်၊ ပုဂံရွှေနန်းရှင်
တော်ဖြစ်သည့် စောလူးမင်းကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းကယ်တင်ရန် တစ်
ညသောသန်းခေါင်ယံမှာ ရုပ်ဖျက်၍လာခဲ့လိုက်သည်။

ပြီး ငရမန်ကား စစ်စခန်းချရာတပ်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်
ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အစောင့်အကြပ်များက အထပ်ထပ်ချ၍ ကင်းလှည့်
နေသကား ဝင်ခွင့်ရဖို့အရေး မှက်ခြင်များ ညဉ့်လုံးပေါက် အကိုက်ခံရ
ပြီး အစောင့်များအလစ်အငိုက်ကို ချောင်းမြောင်းနေရသည်။

ကျွန်စစ်သားကား ညဉ့်သန်းခေါင်အကူး အစောင့်များသမ်းဝေ
ပြုနိုင်မှာ မြွေတစ်ကောင်လို ဝမ်းလျားထိုးသွားခဲ့ပြီး ရန်သူစခန်းချရာ
ထဲမှာအနီးသို့ လျှို့ဝှက်ချဉ်းကပ်ခဲ့လိုက်သည်။

စောလူးမင်းကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းနှင့် ပုဂံ
အနီးများချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းများကို သည်းထိတ်ရင်ဖို
ဖြာထိုက်ရသည်။

မကြာခင် ပုဂံသံပန်းများချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းသို့
ခွင့်တက်မိလိုက်သည်။ ရန်သူ အချုပ်ခန်းတာဝန်ကျနပ်ဦး သေရည်
နု၍ ယစ်ငိုက်နေကြသည်။

ကျွန်စစ်သား ကင်းသမားအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး နောက်
ထဲမှ ဖိစပ်ကို ဘယ်လက်နှင့်ပိတ်၍ ဓားမြှောင်နှင့်နံကြားကို ထိုး
နှံခဲ့လိုက်သည်။

ရန်သူ အချုပ်ခန်းစောင့် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ခွေကျအသက်
ဆုတ်သွားသည်။ သည့်နောက် မူးယစ်ငိုက်မြည်းနေသည့် ဒုတိယ

| ၅ |

□

မှူးကြီးမတ်ရာတို့က စောလူးမင်း ငရမန်ကားလက်သို့ ကျ
ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်စစ်သားကို ပုဂံထီးနန်းအား ဆက်ခံပါရန်
အညီအညွတ်ပြု၍ လျှောက်တင်ကြသည်။

“မင်းကြီးတို့၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ အကျွန်ုပ် ပုဂံထီးနန်းကို
သိမ်းပိုက်စိုးစံလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အကျွန်ုပ်
တို့ရဲ့နောင်တော် ဘုရင်စောလူးမင်း နတ်ရွာမစံသေးလို့ပါ။ သူဟာ
အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ရန်သူ့လက်တွင်းကို ကျရောက်နေတုန်းဆိုတာ
အကျွန်ုပ် စုံစမ်းသိရှိပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် အကျွန်ုပ် ... အကျွန်ုပ်တို့
ရဲ့အရှင်သခင်စောလူးမင်းကို ရန်သူ့လက်တွင်းကနေ မရအရ သွားကယ်
လိုက်ပါဦးမယ်။ စောင့်ပြီး ပုဂံကို မင်းကြီးတို့စီရင် အုပ်ချုပ်ရစ်ပါလေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

ကင်းသမားကိုလည်း အနီးကပ်၍ အသံတိတ် ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် အချုပ်ခန်းရဲ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပုဂံသုံပန်း စစ်သားများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အချက်ပြလို့ ဖွင့်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ပုဂံသုံပန်းသွေးသောက်ကြီးရဲ့ ပြောပြချက်အရ အရှင်စောလူးမင်းရဲ့အချုပ်ခန်းကိုသိလိုက်ချပြီး ကျန်စစ်သားထုံးစံအတိုင်း သေရည်ရစ်မူးငိုက်နေသည့် အစောင့်စစ်သားနှစ်ဦးကို သွေးသောက်ကြီးအကူအညီနှင့် ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းကို ရအောင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ...”

စောလူးမင်းက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့်လူးလွန်ပြီး အသံတိုးတိုးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အရှင် ... အကျွန်ုပ်ပါ”

“ဘယ်သူ ...”

“ရှုံး ... တိုးတိုးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ကျန်စစ်သားပါ”

“ဘာ ... ကျန်စစ်သား ... မောင်မင်း ... မောင်မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ... မင်း ... ဟင်”

ကျန်စစ်သားက ငရမန်ရဲ့အကျဉ်းသား အရှင်စောလူးမင်းတို့ ကောက်ပွေ့လိုက်သည်။

“အရှင်ကို စွန့်စားပြီး လာကယ်တာပါဘုရား၊ အားတင်းပြီး ထ၊တော်မူပါဘုရား”

“အို ... ငါ ... ငါ ... မ ... မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး သွား ... သွား”

“အရှင် ... အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ခုတစ်ပါတည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပယ်သံ * ၂၁

မလိုက်ခဲ့ရင် အရှင်ကို ငရမန်ကာန်းက အဆုံးစီရင်ပါလိမ့်မယ် ... အရှင်”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာ။ ငရမန်ဟာ ငါ့ရဲ့အထိန်းတော်သား။ ငါနဲ့ကစားဖက်။ ငါသူကောင်းပြုခဲ့ဖူးသူဥစ္စာ။ သူ့ဘယ်တော့မျှ ငါ့ကို အဆုံးစီရင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုထားခဲ့ပါ ကျန်စစ်သား”

“နောင်တော် ငရမန်ကာန်းဟာ ကျေးဇူးသစ္စာမစောင့်သူဆိုတာ နောင်တော်သိပြီးသားပါ။ သူ့ကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရပြီ။ သွေးမြေကျခဲ့ရပြီ။ နောင်တော်ဟာ ပုဂံရွှေနန်းရဲ့ မင်းဧကရာဇ်ပါ။ ကိုင်းနောင်တော် အချိန်ရှိတုန်း ပြေးကြစို့”

ကျန်စစ်သားက ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် စဉ်းစားရခက်နေသည့် နောင်တော် ပုဂံဘုရင်စောလူးမင်းကို သန်မာသောခွန်အားနှင့် ကောက်ပွေ့လို့ ပခုံးထက်မှာထမ်းပြီး အချုပ်ခန်းအပြင် ရောက်သည်အထိ အပြေး ...

“ကျန်စစ်သား ... ငါ့ကိုထားခဲ့ပါ၊ ချထားခဲ့ပါ”

“မထားနိုင်ဘူး နောင်တော်၊ အပါခေါ်ရမှာပဲ”

“ချထားခဲ့”

“မငြင်းဆန်ပါနဲ့ အရှင်”

“ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးပေါ့။ ဟောဒီမှာဟေ့ ... ငါ့ကို ကျန်စစ်သား ... လာခိုးနေတယ်။ ငါ့ကို ကျန်စစ်သား အဓမ္မလာခိုးခေါ်နေတယ်”

“ဟင် ...”

ကျန်စစ်သားသည် ရန်သူလုံခြုံရေးကင်းကို ရှောင်၍ နောင်တော်ဘုရင်ကိုထမ်းအပြေး ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

စောလူးမင်းက ရန်သူများသိအောင် ပခုံးထက်မှ အသံကုန်
အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် ရန်သူကင်းစခန်းနှင့် စစ်စခန်းတစ်ခုလုံး အုတ်
အော်သောင်းတင်းဖြစ်ပြီး နီးကုန်ကြသည်။

“ကျန်စစ်သား ... ငါ့ကိုလာခိုးနေတယ်၊ လုပ်ကြပါဦး”

ကျန်စစ်သား လွန်စွာ အံ့သြသွားသည်။

ဒီလိုဖြစ်စဉ်မျိုး အပြုအမူအမြင်မျိုး ပြန်မာရာဇဝင်မှာ မရှိ
ခဲ့ဖူး။ ပုဂံမင်းဆက်တစ်လျှောက်လုံး လုံးဝ မရှိခဲ့ဖူး။ ရန်သူများက
လက်နက်များနှင့် ဝိုင်းလာကြသည်။

မီးတုတ်မီးရောင်များ လင်းထိန်လာသည်။

ဝိုင်းဟေ့ ... ဆီးဟေ့ ... အော်ဟစ်သံများ ဆူညံလာသည်။

အရေးထဲ စောလူးမင်းကလည်း ပြောမရဆိုမရ ရုန်းကန်ပြီး ကျန်စစ်
သား ငါ့ကိုလာခိုးတယ်၊ ကယ်ကြပါချည်း အဆက်မပြတ် အော်လွန်း
မက အော်နေသောအခါ ကျန်စစ်သား ပေါက်ကွဲလာခဲ့ပြီ။

“နောင်တော် ... မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး ... ချခဲ့ ... ခုချခဲ့”

“ဟယ် ... ဒီလောက်တောင် ပိုက်တွင်းနက်လှသည့် မင်းဆိုး
မင်းညစ် ရန်သူ့လက်မှာ ခွေးသေဝက်သေ သေရစ်ခဲ့တော့။ ကိုင်း ...”

ကျန်စစ်သား ပခုံးပေါ်မှ စောလူးမင်းကို မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်
ပြီး ဝင်လာသည့်ရန်သူများကို ကျောက်စီဓားနှင့် လျှပ်စီးလက်သလို
ခုခံရင်း ...

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် အမှောင်အုပ်ရှိရာသို့ လွှားခနဲ ပြေးဝင်လိုက်
သည်။ ရန်သူများပစ်လိုက်သည့် မြားများက သစ်ပင်ဝါးပင်များကို လာ
ရောက်ထိမှန်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပစ်သံ ❀ ၂၃

သူ မိမိတပ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးသီးချွေးပေါက်များနှင့် နှင့်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ စူးရှစွာ နာကျင်နေ၏။

ညီအစ်ကိုနှောင်ရင်းရဲ့ သစ္စာစကား၊ သစ္စာတရားကို မယုံ
ကြည်ဘဲ ရန်သူ သူစီမံကျွေးကျွန်၊ သစ္စာမဲ့သူကိုမှ ယုံကြည်ရက်လေ
သည် နောင်တော်။

“တောက် ...”



| ၆ |



အရှင်နောင်တော် စောလူးမင်းကို ငရမန်ကားက သုတ်သင်
လိုက်ပြီဆိုသည့် သတင်းစကားအား အထောက်တော်များမှတစ်ဆင့်
ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျန်စစ်သား မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည်။

ဪ ... နောင်တော်၊ နောင်တော် မိမိကိုယ်အထင်လွှဲ
အထင်သေး၊ အမြင်မှားပြီး ရန်သူကို အထင်ကြီးအားကိုးခဲ့သော ပုဂံ
မင်းဆက်သွေး ... ရာဇဝင်ရှိင်းစွာ မြေခဲခဲ့ပြီပေါ့။

ရင်ထဲမှာ မကောင်းခဲ့။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း စောလူးမင်းအနေနဲ့ သူ့ကို
မယုံချင်စရာ နောက်ခံသမိုင်းက ရှိခဲ့ဖူးသည်ကိုး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ခမည်းတော် အနော်ရထာဘုရင် လက်ထက်တော်တုန်းက
ဥဿာပဲခူးကို ဂျမ်းစစ်သည်များ ကျူးကျော်စော်ကားသဖြင့် ပုဂံစစ်တပ်
အစစ်ကူသွားရောက် တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ရသည်။

ဂျမ်းစစ်သည်များ အရှုံးနဲ့ ပြေးရ၏။

ဒီမှာ ဥဿာပဲခူးမင်းက သမီးတော်မဏိစန္ဒာကို အနော်ရထာ
ဆင်းအား လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆက်သခဲ့သည်။

ကျန်စစ်သားက ပဲခူးမှသည် ပုဂံရောက်သည့်တိုင် မဏိစန္ဒာ
ဆင်းသမီးကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။

ရှေးရေစက်ကြောင့်လားမသိ။

လမ်းခရီးမှာပဲ ဘုရင့်သမီးတော် မဏိစန္ဒာ (နောင်အခါ ခင်ဦး)
ဘု အမည်တွင်သူ လှမျက်ခြယ်နှင့် ချစ်ခင်မှားယွင်းခဲ့ရကား ပုဂံရောက်
သော် ခမည်းတော် အနော်ရထာမင်းသိပြီး အမျက်တော်ရှူခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ...

‘မင်းဘဏ္ဍာကို စော်ကားရမည်လား’ဟု ခမည်းတော် အနော်
ရထာက ရှက်ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး နန်းရင်ပြင်မှာ နောင်ကြိုးတည်းလို့
ဆူပလွှင်ပေါ်ကနေ အဓိန္ဒမာလုံနှင့် ပစ်ခတ်စီရင်ခဲ့၏။

ကံကောင်းလို့လား။ ဘုန်းကြီးလို့လားမသိ။ ရင်ဝကိုလုံမစိုက်
နောင်ကြိုးကို ထိပြတ်သွားခဲ့သဖြင့် ၎င်းအဓိန္ဒမာလုံကို ဆတ်ခနဲ
ဆာကပြီး ကြောင်ဖြူအရပ်သို့ ပြေးရှောင်ခဲ့ရသည်။

အနော်ရထာမင်း နတ်ရွာစံ၍ စောလူးမင်း နန်းတက်သော
အခါ ဥဿာမင်းသမီးတော် မဏိစန္ဒာကို (ခင်ဦး) အမည်နှင့် မိဖုရား
အဖြစ်ခန့်အပ်ခဲ့၏။

စောလူးမင်း ဘုရင်ဖြစ်သော်လည်း နယ်စွန့်နယ်ဖျား လက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၆ * ယောညိုဦး (သန်လျင်)

အောက်ခံများက မခန့်ညား။ မရှိသေကြ။ ပုန်စားကန်စားပြုကြသဖြင့်
ပျားကြီးမတ်ကြီးများ လျှောက်တင်ချက်အရ ကျန်စစ်သားကိုပြန်ခေါ်ပြီး
စစ်သူကြီးအရာ ပေးခဲ့ရပြန်သည်။

သည်မှာပဲ ငယ်ချစ်လိုချစ်ခဲ့သည့် စောလူးမင်းရဲ့မိဖုရား ခင်ဦး
နှင့် အပြောအဟောရှိပြန်သည်ဟု မလိုသူများက ချောက်တွန်းသဖြင့်
အောက်ဒလသို့ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့ရပြန်သည်။

နောင်အခါ အရေးတော်များ မငြိမ်သက်ပြန်သဖြင့် ကျန်စစ်
သားကို ဒလမှပြန်ခေါ်ပြီး မူလရာထူးကို ပြန်အပ်ရပြန်သည်။

အခု ... စောလူးမင်းက ငရမန်ကားရဲ့အကျဉ်းသား။

ကျန်စစ်သားရဲ့ ရင်နှလုံးသားမှာ ချစ်ရသူခင်ဦးက ပထမ
ဦးစားပေးမဟုတ်။

ပုဂံရွှေနန်းရှင်ဟာ ပထမဦးစားပေး အရေးကြီးသည်။ သူ့ကို
ပူးမတ်များက ထီးနန်းအပ်ကြသည်ကို လုံးဝလက်မခံခဲ့။ ဒါကြောင့်
ဘုရင်စောလူးမင်းကို အသက်စွန့်၍ ဝင်ကယ်ခဲ့ပါသော်ငြားလည်း ..

ခင်ဦးနှင့်နွယ်၍ ကျန်စစ်သားက သူ့ကိုလုပ်ကြံရန်ခိုးသည်အ
နောင်တော်ဘုရင် စောလူးမင်း အထင်မှားခဲ့လေရောသလား။

ထိုအမှားသံသယက ခုတော့ ရန်သူ့လက်ချက်နှင့် အသက်
ဆုံးရှုံးရပြီ။ ရာဇဝင်ရိုင်းခုံရလေပြီ။

ငရမန်ကား ...

ကျေးဇူးကန်း ငရဲသား။

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် အရှင်သခင်ကို စော်ကားလုပ်ကြံသည်
အထိန်းတော်သား လူရမ်းကား။

ပုဂံရွှေနန်းရာဇဝင်မှာ ကျွန်အဆင့်ရှိသူတစ်ယောက်က ရွှေထီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျန် ... လေးပယ်သံ * ၂၇

ခ ခာပေလွင်ပေါ် ထိုင်ရုရိုးမရှိ။

ငါက ပုဂံမှာမွေးသည့် ပုဂံသွေး။

တိုက်ပွဲဆိုတာ ရဲရင့်သူတို့ရဲ့အောင်ပွဲ။

သစ္စာရှိသူတို့ရဲ့အောင်ပွဲ။

ကျန်စစ်သား ပြန်ကျနေသည့် တပ်အင်အားကို ပြန်စုစည်း

တိုက်ပြီး တိုက်ဖောက်တိုက်ဖက် သူရဲကောင်းသုံးဦးနှင့်အတူ ငရမန်ကား

တို့စစ်ရပ်ရာ ပြည်တော်သာကျွန်းစခန်းက စစ်သုံးဘက်ရံ၍ အဟုန်

ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ငရမန်ကားရဲ့စစ်တပ်

ကြီးကြီး အကျအဆုံးများစွာနှင့် လက်နက်ချအညံ့ခံကြရတော့သည်။

ပုဂံပြည် အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဒီစစ်ပွဲမှာ အဓိကရန်သူ ကျေးဇူးကန်း ငရမန်ကား

တို့တော်သွားခဲ့သည်။ သတင်းအရ ငရမန်ကား ရောဝတိမြစ်စဉ်

အကြောင်းအတိုင်း ဖောင်နှင့်စုန်ပြေးသည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ ..



အချိန်ကာလအတန်ကြာ သွေးသံရဲ့စစ်ပွဲမှာ သူ့ရဲ့ရင်ခွာ အမှု
တော်ထမ်းခဲ့ရပြီး ... နောက်ဆုံး ကျန်စစ်မင်းကြီးရဲ့ ဆုချီးမြှောက်
အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ခု ... စစ်ပွဲပြီးပြီ။

မယားမယ်သုန်နှင့် သားငယ်ရင်သွေးရှိရာကို ပြန်ရတော့မည်။
ဒီလို ရွာပြန်ရန်ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ ကျန်စစ်မင်း (စစ်သူကြီး)ရဲ့ရှေ့တော်
ဆောက် ချက်ချင်း စေားရမည်ဆိုသည့်အမိန့်က စစ်ပွဲပြီးချိန်မှာ ရောက်
လာခဲ့သည်။

မုဆိုးငစဉ် စစ်သူကြီး (ကျန်စစ်သားမင်း)ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ
နှုတ်ကောက်၍ စေားလိုက်သည်။ ဘာအပြစ်များ ရှိလို့ပါလိမ့်။ မုဆိုးငစဉ်
ခွင့်ရန်သံ မြင်းခွာသံလို ညနေသည်။

“ငစဉ်”

“ဘုရား”

“မောင်မင်းကို အထူးတာဝန်ပေးစရာရှိတယ် မောင်မင်း”

“အမိန့်တော်မြတ်ကို နာခံလျက်ပါဘုရား”

“မောင်မင်းသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် လေးသည်တော်
တစ်ဦးလည်းဖြစ်သလို၊ တောကျွမ်းသည့် မုဆိုးလည်းဖြစ်ပေတယ် ...
မောင်မင်း၊ ဒါကြောင့် အထူးတာဝန်ပေးအပ်မယ် .. နာခံမောင်မင်း”

“အသင့်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“ပုဂံမင်းရဲ့ရန်သူ ကျေးဇူးကန်း ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကာန်း
အဖမ်းအမိမခံဘဲ ဧရာဝတီမြစ်စဉ်အတိုင်း ဖောင်နဲ့စုန်ပြေးတယ်
သူ့ စစ်ဆေးသိရှိတယ်။ မောင်မင်းမုဆိုးငစဉ် ... ငရမန်ကာန်းနောက်
သူ့ အမြန်လိုက်ပြီး အပြီးတိုင်လုပ်ကြံချေ။ သင်းအရေးအောင်မြင်မှု

| ၇ |



ပုဂံနှင့် ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကာန်းတို့ စစ်ပွဲပြေငြိမ်းအောင်
ချမ်းသွားပြီဆို လေးသည်တော်မုဆိုးကြီးငစဉ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။

သူသည် ထင်ရှားသည့် လေးသည်တော်မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။ သူ့မှာ မယားမယ်သုန်နှင့် ရင်သွေးသားငယ်တစ်ဦးရှိသည်။

မုဆိုးအလုပ်နှင့် မိသားစုသုံးဦး ဝမ်းစာရှာစားနေကြရသည်။
ဒီမှာ အရေးတော်ပုံပေါ်လာ၍ ငစဉ် မုဆိုးလေးသည်ကျော်အဖြစ် ဖုန်
ဘုရင့်အမှုထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်ခံရသည်။

၃၀ ❀ ယောင်္ကျီမင်း (သန်လျင်)

မောင်မင်း ပုဂံကိုပြန်ခဲ့”

“မှန်ပါ ... အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အရေးတော်ပြီးမြောက်
အောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဘုရား”

သည့်နောက် ကျန်စစ်မင်း စစ်သူကြီးက စစ်မြင်းထွားထွား
တစ်ကောင် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ မုဆိုးငစဉ် ခိုကွာထုပ်နှင့် လေးမြားဘူး
ကို ကျောမှာစလွယ်သိုင်းပြီး အားလုံးကို ဦးချကန်တော့၍ မြင်းကို
အပြင်းစိုင်းနှင့် လိုက်သည်။

မုဆိုးငစဉ် ရှေးရှုရာအရပ်ကား ပြည်တော်သာကျွန်းအရပ်မှ
သည် ဧရာဝတီမြစ်စဉ် ကုန်းရိုး၊ ပြီး ... မြင်းခြံနယ်ရိုး ကမ်းပါးတစ်
လျှောက်သို့ ...



[၀]



မယ်သုန် ... စစ်ကြီးပြီးသွားပြီဆို လွန်စွာပျော်ရွှင်ကြည်နူး
သည်။ အမှုတော်ထမ်းရန်လိုက်ပါသူ သူတို့ရွာသားအချို့ပင် ပြန်
သည်ရောက်ရှိလာ၍ ထမီရင်ရှားနှင့် အမောတကောပြေးကြည့်ရ၏။

ဟိုလူက ... ကိုရိုးချဲ့။

ဒါက ... ငဖုန်းသင်။

သဟာက ... ကိုငကျိုင်း။ အလို ... သူ့အချစ်ဆုံးလင်

လေးရို့အဖေ ကိုငစဉ်မပါပါလား။

ဘုရား ... ဘုရား။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၂ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

တိုက်ပွဲမှာများ ကျရောသလား။

ဒဏ်ရာရလို့ သံပန်းအဖြစ် အမင်းခံရရောသလား။ ရင်ထဲ
မှာ ချစ်လင်ကိုမတွေ့ရ၍ ဗလောင်ဆူနေသည်။

“အစ်ကို ရိုးချဲ့”

“ဘာတုံး ... မိသုန်”

“ဟို ... ဟို ... အကျွန်မယောက်ျား ကိုစဉ်ရော ...
ဟင် ... ဟင်”

“င ... စဉ်”

“ဟုတ်သယ်တော် ... သူ ... သူတယ်မှာတုံးတော်”

“မပါလာဘူး”

“ဒို ... ဘုရားရေ ... သူ ... သူ ... တိုက် ... တိုက်ပွဲ
မှာ ကျ ... ကျသွားလို့လားဟင် ... အစ်ကိုရိုးချဲ့ ... ဟင် ... ဟင်
လို့”

မယ်သုန်ရင်ကိုဖိရင် မျက်ရည်စို့စို့နှင့် မေးရှာသည်။

“ငရိုးကြားရသလောက်တော့ အမှုတော်အသစ်ထမ်းဖို့ နေခဲ့
ရသလို့ကြားသဟ ... မယ်သုန်ရ”

“ဒါ ... ဒါ ... တကယ်လားဟင်။ အစ်ကိုရိုးချဲ့ ကျွန်မကို
ညာပြောနေသလားတော်။ ကျွန်မ ရင်တုန်လိုက်ပါဘိတော်”

“မယုံရင် ... ငကျိုင်းကို မေးကြည့်ဟာ”

“မောင်ကြီးငကျိုင်း ... အဲဒါ ဟုတ်သလားတော် ... ဟင်”

“ဟုတ်ပဲ ... မယ်သုန်၊ နင့်လင် အရေးတော်တစ်ခုဆောင်
ရွက်ဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်ဟဲ့”

“ဘာ ... ဘာအရေးများလည်း မောင်ကြီးငကျိုင်းရ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္ထဝင်ကျွန် ... လေးပယ် * ၃၃

“ဒါတော့ မသိဘူးမယ်သုန်။ ဒါက လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေပဲ”

“ဟူး ...”

မယ်သုန်ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ဥများ စီးလိမ့်ကျလာသည်။

အဝင်လမ်းမမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ သူမ ပုဂံ
ဌာနန်းရှိရာသို့ ငေးမျှော်ရင်း တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။



| e |



မုဆိုးငစဉ် ရောဝတီကမ်းရိုးတစ်လျှောက် တောအုပ်တောညိုများကို ဖြတ်ကျော်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

သွားရင်းလာရင်း နီးရာရေဆိပ်များမှာဝင်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသေးသည်။

“မျက်လုံးတစ်လုံးကန်းနေတဲ့ လူတစ်ဦးကို မြင်ရလား”

“ဖောင်တစ်စီးနဲ့ မျက်ကန်းတစ်ဦး ဒီမှာ ဝင်နားသေးလား”

အချို့က မသိဟုဖြေ၏။

အချို့က ဖောင်တစ်စီးပေါင်းမိုးတင်၍ မရပ်မနား လှော်ခတ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်ဟု ဆို၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အချို့က တံငါလှေနားကပ်၍ ဖောင်တစ်စီး ရိက္ခာအသားငါးသေတ္တာ အမြန်မြန် စုန်ဆင်းသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သတင်းရသည်နှင့် မြင်းကိုအမြန်စိုင်းပြီး ပမ်းမိရန်လိုက်ခဲ့သည်။ ဖြတ်လမ်းအသွယ်သွယ်ကိုရှာ၍ ရှေ့မှကြိုဆီးဆို့ရန် စိုင်းခဲ့သည်။

ရွာသာယာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ သတင်းတစ်ခုကြားရသောအခါ ဝတ်စားကောင်းလှဝတ်ထားသည့် လှေတော်သားနှစ်ဦး ဆူဆိပ်မှာ ဝင်နားသတဲ့။

“ငစဉ် ရေဆိပ်သို့ ချဉ်းလိုက်သည်။ ရေဆိပ်အနီးမှ လမုနှင့် သမု ကနစို၊ ဗျိုက်တောများက ပိန်းနေသည်။

ဟော ... မြင်နေရပြီ။ ဖောင်လှေတစ်စီး။ ပေါင်းမိုးတင်အိမ်နောက်ကဆီး အခန်းဖွဲ့နှင့်။ ဖောင်ဦးမှာ ရဲမက်သားတစ်ဦး ဓားလွယ်နဲ့ထဲ၍ ထိုင်လို့။ အချို့က ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစားကြလို့။

ကျိန်းသေပြီ။

ဒါ ငရမန်ကာနီးရဲ့ စစ်ရဲလှေဖောင်။

မုဆိုးငစဉ် သစ်ပင်အုတ်ကြားမှဝင်လိုက်ပြီး ငရမန်ကာနီးရဲ့ အောင်နှင့်နီးအောင် ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ကြည့်ရတာ ငရမန်ကာနီးက ပေါင်းမိုးထဲမှာ ရှိပုံရသည်။

ငစဉ် လေးနှင့်မြားကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ငရမန်ကာနီးအပြင်ကိုထွက်သည့်အချိန်အား သည်းညည်းခံပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

အချိန် အတော်ကြာသွားသည်။

ငရမန်ကာနီးက ဖောင်ပေါင်းမိုး လှူနေစင်မှမထွက်။ ဒီမှာပဲ သူတို့အုပ်စု လှေထွက်ရန်ပြင်လိုင်သည်ကို မြင်ရသည်။ မိမိ ဘယ်လို သုတ်ရပါ့မလဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၆ ❀ ထာဠ်ဦး (သန်လျင်)

အကြံပြု။

ငရမန်ကာန်းသည် ကြက်တိုက်၊ ငှက်တိုက်နှင့် ထူးဆန်းသားကောင်များကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ကြောင်း ကြားဖူးသည်။ ငစဉ် လက်ဝဲနှစ်ဖက်အုပ်ယုက်ပြီး သာယာသောချိုးကူသံကို အကြိမ်များစွာပေးလိုက်သည်။

လွန်စွာသာယာပြီး ကြေကွဲစရာကောင်းလှသည့် ချိုးကူသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

လေပေါင်းမိုးစင်အိပ်ခန်းမှ လိုက်ကာပြတင်းပွင့်လာပြီး မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာခဲ့သည်ကို ငစဉ် မြင်လိုက်ရသည်။

အလို ...

ကြည့်စမ်း။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ သာဓကပြားအကာနှင့်၊ မုဆိုးငစဉ် ချိုးကူသံကို ခပ်ကြာကြာလေးပေးလိုက်ပြန်သည်။ ငရမန်ကာန်းကိုယ်တစ်ပိုင်းထုတ်၍ ချိုးကူသံလာရာသစ်အုပ်ဆီသို့ ငေးမျှော်အကြည့်။

မုဆိုးငစဉ်က ရှားသားအနှစ်နှင့်လုပ်ထားသည့် သူ့ရဲ့နာမည်ကျော်လေးပေါ်မှာ အဆိပ်လူးမြားတစ်ချောင်းတင်လိုက်ပြီး လေးညှို့ကို ညာလက်ဖြင့်ဆွဲတင်ကာ ဖစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ခွီ”

“ဖောက်”

“အား ...”

အဆိပ်လူးမြားတစ်စင်းက ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ လေကိုဖြတ်၍ အသံမြည်ပြီး ပြေးထွက်သွားကာ မျှော်ငေးကြည့်နေသည့် ငရမန်ကာန်းရဲ့လည်မျှိုကို ထုတ်ချင်းခတ် စူးဖောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

အံ့အားသင့်နေစဉ် ဒုတိယမြားတစ်စင်းက ကောင်းနေသည့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လွန်ကျွန်း ... လေစက်သံ ❀ ၃၇

ချက်လုံးထဲသို့ ဖောက်ဝင်စိုက်နေတော့သည်။

ငရမန်ကာန်း အသံနက်ကြီးနှင့် အားခနဲအော်ဟစ်လိုက်ပြီး နောက် ပြတင်းပေါက်မှာ တွဲလောင်းကျသွားခဲ့သည်။

သူ့လည်ပင်းမှ နီရဲသောသွေးဆိုးသွေးညစ်တို့ စီးကျနေသည်တို့ မုဆိုးငစဉ် အားရကျေနပ်စွာ မြင်လိုက်ရသည်။ ငရမန်ရဲ့ ရဲမက်အချို့က သူတို့အရှင်သခင်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ခေါ်လှုပ်နှိုးကြသည်။

မုဆိုးငစဉ်ရဲ့ တစ်ဆွေ့ခန့်မြားဆိပ်က အသက်ရှူချိန်ပင် မရဆိုက်တော့။ ဒီမှာပဲ သူတို့က အလောင်းကို ပေါင်းမိုးစင်အိမ်ထဲသို့ အမြန်သွင်းလိုက်ပြီး ဖောင်ကို အားချင်းလှော်၍ ရေစုန်အထိုင်းပြေးကြတော့သည်။

မုဆိုးငစဉ် တောအုပ်မှာထားခဲ့သည့် သူ့ရဲ့ ဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်ပြီး အသော့နှင့်လိုက်သည်။

ဒီသတင်းကောင်းကို မိမိရဲ့အရှင်သခင် ကျန်စစ်မင်းကြီးများ ကြားလိုက်လျှင် ...

❀ ❀ ❀

မောင်းဝတ်ရောင် မြင်းထွားကျိုင်းကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရွာထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများပါမကျန် အပြေးအလွှားထွက်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟယ် ...”

“ငစဉ်ကြီးပါလားဟေ့”

“ငစဉ် ... ငစဉ် ...”

“မယ်သုန်ရေ ... မယ်သုန်”

“ဘာတုံး ... ကိုငစဉ်ရေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟဲ့ ... နင့်လင်ငစဉ် ပြန်ရောက်လာပြီဟေ့”

“ဟင် ... တ ... ကယ်”

“ဟိုမှာ မြင်းကြီးနဲ့ဗျာ”

မယ်သုန် ငဲ့လက်စမြေတမင်းအိုးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ မြေအိုးသည် ဂွပ်ခဲနဲ့ကွဲ၍ ထမင်းရည်နှင့် ထမင်းစေ့များ မြေပြင်မှာ ပြန့် ချက်ကုန်သည်။

ထမင်းရည်ပူလောင်သည်ကို ဂရုမစိုက်အား။ ထမိရင်ရှားနဲ့ ဆီးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကို ... င ... စဉ်”

“မယ်သုန် ...”

“အို ... ကိုငစဉ်ရယ်”

မယ်သုန် မြင်းကြီးနံဘေးမှာရပ်ပြီး သူမကို မျက်လုံးခွဲကြီး နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် ငယ်ချစ်ငယ်လင် မုဆိုးငစဉ်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးဖက်လိုက်သည်။

မုဆိုးငစဉ်ကလည်း သန်မာသော ရွှေးစိုလက်အုပ်ဖြင့် ညိုညက်ညက်အသားနှင့် ထဘီရင်ရှားရှိနေသော မယားချောမယားလှ ဆေးကို ဆီးကြိုပွေ့လိုက်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ရင်ဘတ်နှစ်ခု။

ထိကရုန်းရွက်လို ပူးကပ်သွားကြသည်။

မယ်သုန်ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥများ ဝမ်းသာရိပ်နှင့် ဆီးလေးခိုနေကြသည်။

နှုတ်ဆက်သံများက အကြင်လင်မယားနှစ်ဦးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ထုပ်ပွဲနေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

မုဆိုးငစဉ်က မယားချော ညှိညက်ညက်လေးရဲ့ပခုံးကို အားရ ပါးရ ဖက်ထားရင်းမှ အထုပ်တစ်ခုကို မယ်သုန့်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာ ... ဘာတုံးဟင် ... ကိုစဉ်”

“အသပြာထောင်ထုပ်”

“ဟင် ... အသပြာထောင်ထုပ်။ ကို ... င ... စဉ် ... တော် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်ကနေ ... ရ ... ရ”

“မိန်းမရယ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်ဖြစ်နေပါနဲ့။ ဒါ ပုဂံ ရွှေမြို့ရဲ့ အရှင်သခင်သစ် ထီးဘုရားကျန်စစ်မင်းကြီးက အမှုတော်ကို ကျေပွန်အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ မောင်ကြီးကို ချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ ဆုတော်ငွေအသပြာထောင်ထုပ်ပါ မယ်သုန့်ရယ်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မယ်သုန့်မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းသာ အံ့ဩရိပ်များ ရောဝတီမြစ်ရေတက်သလို လှိုင်းလုံးဆင့်သွားခဲ့သည်။

မယ်သုန့် အသပြာထောင်ထုပ်ကိုပိုက်ရင်း ချစ်လင်ရဲ့လည်ပင်း ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ဖက်၍ ယီးလေးခိုဖက်ထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့က မုဆိုးငစဉ်ရဲ့ အပြုံးအပျော်၊ အကြည်အနူး၊ အရွှင် အမြူးတို့ကား ...

မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာ ဂန္ထဝင် တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေးသည် တော် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သူရသတ္တိ အသီးအပွင့် အဖူးအင့် ရာဇဝင်မညှိုးပန်းများ ဖြစ်ပါပေတကား ...



မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)



မောင်ညိုမိုင်း
၃/၁၀/၁၃
၃/၁၀

[၁]



မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောဟု ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့သည်။ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းနှင့် ဗြဟ္မာပြည်ကအပ်တစ်စင်း ဆုံနိုင်သော်လည်း လူ့ဘဝကိုရရှိရန် အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါများအထဲ၌ လူ့ဘဝကသာ ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် 'လူဖြစ်ရသော ဒုက္ခ'ဟု သိချင်းလုပ်ဆိုသူက ဆိုသေးသည်။

လူ့ဘဝတွင် ရှေးဘဝကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆင်းရဲချမ်းသာဘဝများကွာခြားကြသည်။ ကုသိုလ်ပြု၊ လှူဒါန်းရာ၌ပင် လူ့ဖြစ်လျှင်လူချမ်းသာ၊ နတ်ဖြစ်လျှင် နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်လျှင် ဗြဟ္မာချမ်းသာဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

'အတ္တာဟိ အတ္တာနော နာထော' ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားခဲ့ရာ မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးရာဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။ အလုပ်ကောင်းလျှင် ကံကောင်းမည်။ စေတနာမှန်လျှင် တန်ပြန်ကျေးဇူးတို့ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝသည် ရခဲပေစွ။ ထိုရခဲသော လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးထားခဲ့စွန့်လွှတ်ရန် ကြံရွယ်ကြသူများမှာ ရှေးဘဝက 'အထံပါရမီ'ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုသတ်သေ၊ အဆုံးစီရင်ခြင်းမှာ စိတ်ခံစားမှုကို ချုပ်တည်းနိုင်၍ဖြစ်သော်လည်း နောင်ဘဝပေါင်းများစွာ အဖန်ငါးရာ ကမ္ဘာတိုင်အောင် ခံစားကြရမည်။ ဒုက္ခများကို မကြောက်ရွံ့၊ မယုံကြည်သူများသည်လည်း ကမ္ဘာပေါ်၌ များစွာရှိနေကြသည်။

ထိုအထဲမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသူများအကြောင်းကို စာဖတ်သူများအား လက်လှမ်းမီသမျှ ဖောက်သည်ချပါမည်။ ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် ချင့်ချိန်တန်ဖိုးထားနိုင်ကြပါရန် ရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။



[၂]

ကျွန်ုပ်တို့ထောင်မှူးသင်တန်း အပတ်စဉ်(၆)တွင် ထောင်မှူး
လောင်း သင်တန်းသား (၆၆) ယောက်ရှိရာ (က . သ . အမှတ် ၅၅)
ပြီးချီဟူသော ထောင်မှူးသင်တန်းသားမှာ အလွန်ဖော်ရွေသော နာမည်
ဖြင့်လိုက်အောင် အမြဲတမ်း ပြီးရှင်စွာနေတတ်သည်။ လူချစ်လူခင်
များသည် စာလည်း အလွန်တော်သည်။ ရုပ်ရည်မှာ အမွှေးအမှင်
သန့်စွမ်းပြီး ကုလားဆင်ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

သင်တန်းဆင်းတော့ သူက စံပြသင်တန်းသားဆရာသည်။ ထိုက်
ထိုက်တန်တန်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အတွက်ဂုဏ်ယူမိသည်။ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရတော့လည်း သူ့ဇာတိ တောင်ငူမြို့တွင် ပြန်လည်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၉၇၆-၇၇ တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အပတ်စဉ် (၆) ထောင်မှူးသင်
တန်းသားများ ဖောင်ကြီးသင်တန်း ဖေဖေ (၂၉)နှင့် ဖေဖေ (၃၀)တို့တွင်
ဆိုင်ခွဲ၍ သင်တန်းတက်ကြရရာ ကိုပြီးချီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဖေဖေ
(၃၀) သင်တန်းအပတ်စဉ်တွင် ပြန်ဆုံကြသည်။ သူကတော့ ပင်ကို
အီအတိုင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပင်။

ဖောင်ကြီးသင်တန်းမှာ ပင်ပန်းသော်လည်း သူပျော်ရွှင်စွာ
နေတတ်သည်။ အစားအသောက်ဆင်းရဲသော်လည်း သူက ဟာသနော
ဦး စားဝင်အောင် အားပေးစကားပြောတတ်သည်။ နေပူထဲတွင် လက်
ဆင်ယင်သင်တန်းနှင့် စစ်သင်တန်း လေ့ကျင့်မောင်းနှင်တော့ ကျောင်း
သားများ နေပူဒဏ်ကြောင့် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲကြသည်။ ထိုအခါတွင်
သူက အပေါင်းအသင်းများအား အားပေးစကားပြောခဲ့သည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ရာ ... ခန္ဓာကိုယ်ကို စိတ်ကူးဦးဆောင်တာ
နဲ့ နေပူတယ်ဆိုတာကြီးကို စိတ်ထဲကဖျောက်ပြီး လသာတယ်လို့အောက်
ဆလိုက်စမ်းပါ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သလိုပေါ့။ သတိနဲ့အသိကိုထိန်းပြီး ခန္ဓာ
ဦးဆောင်ကာဝေဒနာကို လျစ်လျူရှုပြီး ပယ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ။ နေသာထိုင်
သာ ရှိသွားပါလိမ့်မယ်”

“အေးကွာ ... ညီလေးရာ၊ မင်းကငယ်ပေမဲ့ အပြောကောင်း
ဆော့ အစ်ကိုကြီးတို့ စမ်းကြည့်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းနာပြီ
ဆာပတ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်ပါ အစ်ကိုတို့ရာ။ စမ်းကြည့်စမ်း
မဟုတ်ရင် ညီလေးကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ပြုံးချီက ငိန်းမလျာ၊ အခြောက်
လေးလို နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်းဖြစ်သော်လည်း သူက နေပူထဲ၌ အပြုံးပင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မပျက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူပြောသလို သတိနှင့်အသိကို အာရုံမှတ်ပြီး အလုပ်တာဝန်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်ဆောင်လိုက်တော့ အပူဒဏ်က သက်သာရာရရှိသွားတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စိတ်ကဦးဆောင်သည်ဆိုသော အယူအဆကိုလည်း လက်ခံရတော့သည်။

ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသော ဖောင်ကြီးသင်တန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ညီငယ်ပြီးချို့၏နည်းဖြင့် အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နယ်မြေဒေသအနှံ့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြရပြီး ရာထူးအဆင့်များလည်း တိုးခဲ့ကြသည်။ အသက်အရွယ်ကလည်း ရလာကြပြီဖြစ်၍ ပင်ပန်းဆင်းရဲသော အခြေခံသင်တန်းများဖြင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နေ့ အင်စိန်ထောင်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ကြားရသည်။ သယ်ဆောင်လာသူက အကျဉ်းဦးမီးဌာနရုံးချုပ် 'ရေ'ဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးထောင်မှူးကြီး ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့အပတ်စဉ် (၆)က တစ်ယောက်တော့ လျော့သွားပြန်ပြီ”

“ဟေ ... ဘယ်သူ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးထောင်က ပြုံးချိုလေး၊ သူ့ကိုယ်သူ Suicide လုပ်သွားတာတဲ့”

“ဟာကွာ ... ဒီကောင်လေး တာဝန်ခံ၊ ထောင်ပိုင်အဆင့် (၁)တောင်ဖြစ်နေပြီး ဘာများ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ပါလိမ့်၊ နှမြောစရာကွာ၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ပြီး အလွန်တော်သူပဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အထုံ * ၄၇

“စပါးကိစ္စလို့ ကြားတာပဲ။ အသေအချာတော့ မသိရသေး

“ဘယ်လို စပါးကိစ္စလဲ”

“အကြမ်းဖျင်းသိတာကတော့ စပါးဈေးတက်နေပေမဲ့ ရုံးချုပ်သတ်မှတ်ဈေးနဲ့သွင်းပြီး လှောင်ထားတာ။ စပါးဈေးက ပြတ်ကျသွားတော့ သိန်းအတော်များများ အရှုံးပေါ်သွားတာတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြသွားတာ”

“ဟာကွာ ... မကြာအပ်၊ မစည်ရာ ပစ္စည်းသင်္ခါရပဲဥစ္စာ။ ဘာအာဇာနည်ရရှိသလဲ။ ကျန်းမာနေသရွေ့ ရှာလို့ရတာပဲဟာ။ တခြားအကြောင်းလည်းရှိဦးမယ် ထင်ပါရဲ့”

“တခြားအကြောင်းလည်း ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့။ အခုဟာက အကြမ်းဖျင်းပဲသိရတာ”

“ဘယ်လို Suicide လုပ်တာတဲ့လဲ”

“သူ့မိသားစုက ကလေးမြို့ပေါ် ဈေးတက်ဝယ်နေရင်း သူက ငယ်ငယ်မှာ အနားယူမယ်ဆိုပြီး ကျန်နေခဲ့တာ။ သေနတ်သံကြားလို့ တာဝန်ရှိသူတွေက သွားကြည့်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ပါးစပ်ဆွဲပြီး သတ်သေသွားတာတဲ့။ ဦးနှောက်တွေဆိုရင် ကြမ်းပြင်မှာပြန်ကျတာပဲတဲ့”

“ဪ ... သူ့ကိုယ်တို့ကိုပြောခဲ့တဲ့ ဖောင်ကြီးသင်တန်းတုန်းက ကောင်းကို ပြန်ပြီးကြားယောင်နေမိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စိတ်ကလွှဲယောင်နေတာတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ထိုးနှက်မှုဒဏ်ကိုခံရရင် သတိနဲ့ ကိုယ်ထိန်းပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုသလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်အသားကျပြီး အဆင်ပြေသွားမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကွာ အူကူနီယံတိုင် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ အလွန်တော်
ပြီး ဘာသာရေးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နှစ်စဉ်အောင်လုပ်ဆောင်တယ်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်သားနဲ့ မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောကို
မေ့ပြီး အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာကိုတောင် မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်သွား
တော့တာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်”



| ၃ |

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးနိုင်အောင်ကျော်။ သူက
ဆင်ကပြောင်းလာပြီး ဝေတင်အရာရှိဖြစ်လာတာ။ ရခိုင်လူမျိုး။ ဖြူဖြူ
ချောင်ဖြောင့် ချောချောပဲ။ သဘောမနော အလွန်ကောင်းတယ်။ ပထမ
အထွတ်ထွေတော့ ရုံးချုပ်(အကျဉ်းဦးစီးဌာန)မှာပါ။ နောက်တော့ အင်းစိန်
ဆောင်တာဝန်ခံ၊ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်
ချင်းနီးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒုတိယထောင်ပိုင် ဦးအုန်းလွင်ကို မကြာ
ခဏခေါ်ပြီး အရက်ပိုင်းလုပ်လေ့ရှိတယ်။

သူက လူတစ်မျိုး။ အလွန် အသန့်အရှင်းကြိုက်တယ်။ သူက
နိမ့်တတ်တဲ့ ည (၇)နာရီကို တိတိကျကျရောက်မှ ကြိုက်တယ်။ စော
ဆည်း မကြိုက်ဘူး။ နောက်ကျတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ အချိန်ကို အလွန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ ထောင်ပိုင်ကြီးနေတဲ့ ဘူးတံခါးကြီးပေါ်က အလယ်ထပ် ဝဲဘက်အစွန်အခန်းမှာနေတယ်။

ဒုတိယထောင်ပိုင်က ယာဘက်အစွန်အခန်း။ အပေါ်ထပ်က ဂါတ်မကြီးနဲ့ လက်နက်တိုက်။ ထောင်ပိုင်ကြီးနေတဲ့ အခန်းကြီးဟာ အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်လို့ ခန့်ညားကြီးမားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အိမ်ပေါ် ည(၇)နာရီအတိရောက်တာနဲ့ ...

“ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ကိုအုန်းလွင် ... ရေချိုးပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချိုးပြီးကြပါပြီ ခင်ဗျား”

“ကဲ ... လာကြ၊ ထိုင်ကြဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးမဦးတို့ ချက်ပြုတ်၊ ကြော်လှော်ထားတာတွေပဲ။ အရင်စားကြဗျာ။ ပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လက်ရာတွေကို မြည်းမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ စားကြသောက်ကြရင်း အတွေ့အကြုံများ မလှယ်ကြသည်။ အမြည်းနည်းလာသည်နှင့် ဧည့်သည်ကျွန်ုပ်တို့က တစ်လှည့်စီ မီးဖိုခန်းဝင်ပြီး အသင့်စီစဉ်ထားသော ကိုက်လံ၊ ဂေါ်ဖိပန်း၊ မုန့်ညင်းရွက်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ဥတို့ကို ကြော်လှော်ပေးရသည်။

မတတ်တတ်တတ် ကြော်လှော်ထားသဖြင့် ပေါ့သည်။ ငန်သည်ကို ဘယ်တော့မျှအပြစ်မတင်။ ကောင်းသည်ဟုပဲ မှတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကနဦးကစားသောက်ကြသည့် အမြည်းများကတော့ ဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြော်လှော်ထားခြင်းဟုသိရသည်။ အစပ်အဟပ်တည်၍ လက်ရာအလွန်ကောင်းမွန်ပါသည်။

နောက်တစ်နှစ်ခန့်ကြာတော့ ဗိုလ်ကြီးနိုင်အောင်ကျော်သည် ထောင်ပိုင်အဆင့် (၂)ရာထူးမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်

အခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့် အင်းစိန်ထောင်ဘူးကြီးပေါ်မှ သီးသန့်ဆောင် (Annex Jail) အပေါ်ထပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်များနှင့်တော့ အတော်လှမ်းသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဆုံနေကျ ညနေအရက်ဝိုင်းကလေးကတော့ တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် ဖြစ်ဆဲပင်။

ဗိုလ်ကြီးညွှန်မှူးဖြစ်၍ ရာထူးတိုးတက်သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တော့ သူ့ကို ညွှန်မှူးဟုမခေါ်။ ဗိုလ်ကြီးဟုပဲ နှုတ်ကျိုးနေသဖြင့် သိသည်။ သူကလည်း ရာထူးတက်သွားသော်လည်း အပြောင်းအလဲမရှိ။ ယခင်အစိုင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံသည်။ အရက်ဝိုင်းကလေးက စိပ်ညီဆဲ။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဗိုလ်ကြီး၊ ထောင်ပိုင်ဦးအုန်းနှင့်တို့ကလည်း တွဲဆဲပင်ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ တနင်္ဂနွေ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းနှင့်ရောက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီးက ညနေဝိုင်းဖိတ်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည်။ ယခင်အခါများက ဝိုင်းလုပ်လျှင် မနက်ကတည်းက ကြိုဆင်အကြောင်းကြားတတ်သည်။

ယနေ့တော့ ကပ်၍ဖိတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ယခင်ဝယ်နေကျ ဆိုင်ကမဟုတ်ဘဲ အင်းစိန်ဈေးအတွင်းဆိုင်က ကျော်နီဝါကားတစ်လုံးသို့ ဝယ်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရေခဲချိုး၊ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ညနေမှာဆိုင် ဗိုလ်ကြီးနေအိမ်ပေါ်၌ ဆုံကြသည်။

ယနေ့ ထူးခြားနေသည်မှာ အမြည်းအတွက် အကြော်အလှော်အနံ့ချိုးကို စားပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်၌ ခင်းကျင်းထားသည့်အပြင် ဗိုလ်ကြီးအိပ်ခန်းနှင့် ကားဒရိုင်ဘာတို့အား စားပွဲဝိုင်းအနီး၌ရပ်နေစေသည်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ နီးဖြစ်သူမဦးကိုလည်း စားပွဲဝိုင်း၌ ထိုင်ခိုင်းထားသည်။

“ကဲ ... ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ ကိုအုံးလွင်တို့ ဒီနေ့ညတော့ ထူးထူးခြားခြားကလေးဖြစ်သွားအောင် ပုံမှန်ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ထားတဲ့ အပြင် အပြင်စာကလေးတွေကိုလည်း စားကြရအောင် တစ်ယောက်တစ်မျိုးမှာကြပါ။ နောက်ပြီး ဝိုင်းမှာ အဖွဲ့ဝင်သစ်တစ်ယောက်တိုးတယ်။ ကျွန်တော်ဇနီး မဦးပဲ။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေကြရင် သူတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရှာတာမို့ ဝိုင်းထဲကို ဆွဲသွင်းလိုက်တာ။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ပေးထားလို့ အနည်းအကျဉ်းရပါတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော်က အလျင်မှာမယ်။ ကြက်ကုန်းတောင်ကြီးကြော်တစ်ပွဲ။ မဦးက က၊တ တစ်ပေါင်။ ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ ကိုအုံးလွင်တို့လည်း မှာကြဗျာ”

“ဗိုလ်ကြီး ... ပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာမို့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဒီနေ့ အထူးညစာစားပွဲမှာ ထမင်းပါကျွေးမှာ။ ဒါကြောင့် အားမနာပါနဲ့။ မှာကြပါဗျာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဝက်ချိုချဉ်တစ်ပွဲဗျာ”

ဦးအုံးလွင်ကလည်း ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ငါးခေါင်းနဲ့မျှစ်ဟင်းဗျာ”

“ကဲ ... သားနဲ့ ဒဗိုင်ဘာချိုကြီး ကြားတယ်နော်။ ဟင်းအမည်တွေ မမှားစေနဲ့။ မမေ့စေနဲ့။ မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာနဲ့။ မင်းတို့လည်း ဟင်းတွေစောင့်ရင်း တစ်ခါတည်းစားလာနဲ့။ ငါတို့က အရက်ဝိုင်းပြီးတာနဲ့ ထမင်းစားကြမှာ တစ်နာရီတိတိ အချိန်ပေးမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းစကြသည်။ သောက်ကြည့်မှ ကျော်နီဝါကားမှာ အတုဖြစ်နေမှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... ကျွန်တော်ဝမ်းလာခဲ့တဲ့ အရက်ပုလင်းက အတုဆင်တယ်။ အနံ့ကတော့ တူတယ်။ အရသာက ပေါ့သလိုပဲ။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ပုလင်း ပြေးဝယ်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ ... ကိုသိန်းဝင်းရယ်။ အရက်ဆိုတာ အယ်လ်ကိုဆာပါပဲ။ အိပ်ဆေးတစ်မျိုးပေါ့။ အဝင်ကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကဲ ... သောက်ကြ၊ စားကြဗျာ။ ကျွန်တော်ဒီနေ့ အလွန်ပျော်နေတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းသိမ်း၍ ပြန်ကြတော့ ည (၁၀)နာရီပင် ထိုးချေပြီ။ ယခင်အခါများက ည (၉) နာရီတွင် ဝိုင်းသိမ်းနေကျ။ ယနေ့ညတော့ ဝိုင်းထိုင်သည်မှာ (၃)နာရီတိတိ ကြာသွားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးအုံးလွင်တို့ မိမိတို့နေအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ည အရက်ဝိုင်းသည် နောက်ဆုံးအရက်ဝိုင်းဖြစ်မှန်း ကျွန်ုပ်တို့ မသိခဲ့ကြပါ။ သို့သော် ထူးခြားနေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ခြစ်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ (၂)နာရီခန့်တွင် သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့ မယုံချင်။ ကိုယ်တိုင်ပြေးကြည့်မှ ယုံလိုက်ရတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးနိုင်အောင်ကျော် သီးသန့်ထောင်အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်း၌ ဆွဲကြိုးချ၍ သတိသေခြင်းဖြစ်သည်။ မယုံနိုင်စရာဖြစ်သော်လည်း မျက်ခြင်ခြင်၍ ယုံလိုက်ရသည်။

မသေဆုံးမီ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ခြင်း၊ အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိ နှုတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းအမှုများကို ပြုသွားကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ လူရှင်းသည့် နေ့လယ်ခင်းအချိန်ကို ရွေးလုပ်သွားခြင်းလည်း

၅၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အမြင် ခိုင်လုံကြီးတွင် စိတ်ညစ်စရာမရှိ။ ဥစ္စာ ပစ္စည်း၊ ရာထူးလည်း ပြည့်စုံသည်။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများကလည်း အလွန် လိမ္မာရိုးသားကြသည်။ ပွင့်လင်းပြီး စိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်၍ မုန်းသူရန်ငြိုးလည်း ရှိမည်မထင်။

ဒါဖြင့် သူဘာကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်သေရသနည်း ဟူသော မေးခွန်းရှိလာပေပြီ။ အမျိုးမျိုးစုံစမ်းစစ်ဆေးကြသည်။ သို့သော် အဖြေမပေါ်။ ထောင်ကျောင်းဆရာတော် အမိန့်ရှိသည်ကတော့ အထုံ ရေစက် ဘဝကုသိုလ်ဟုဆိုပေသတည်း။



နောက်တစ်ဦးကတော့ တပ်သားကလေး မြင့်ဦးဖြစ်သည်။ အိမ် ဆောင်ရှိသည်။ သားတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ သူမျိုးထောင်မှူးများနေထိုင်ရာ ဘူးသစ်အဆောက်အအုံအနီးရှိ (၇) ချောင်းတွင် တာဝန်ကျသည်။

မျှော်စင်ကင်းတာဝန်မှာ နေ့အဆိုင်း ညအဆိုင်းရှိသည်။ သူက ညအဆိုင်း တာဝန်ကျသူဖြစ်သဖြင့် ည(၆) နာရီကစ၍ မျှော်စင်ပေါ် ဆက်ရရာ ကျွန်ုပ်တို့ ညနေ (၄-၃၀) နာရီ အစောထွက်ရသောနေ့များ သူက ဘူးသစ်လှေခါးခြေရင်း၌ ခိုင်မာသောနတ်နှင့် ထမင်းချိုင့် အတိုင်ပြီး သော့ဖွင့်ပေးမည့် ဂါတ်ခန်းက တပ်ကြပ်ကြီးကိုစောင့်နေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ကအပြန်တွင် တစ်ရက်ခြား လေ့ကျက်ရင်း၌ ဆုံနေကျဖြစ်သည်။ ဆုံပါများတော့ မြင့်ဦးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်မှန်သော်လည်း မြင့်ဦးက နောက် ကျသည်။ ရှိပ်ဖယ်သေနတ်ကိုထမ်းပြီး (၇)နှစ်သားအရွယ် ကလေးကို လက်ဆွဲလာသည်။ သားကလေးက ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲလာသည်။

“မြင့်ဦး ... ဘာဟင်းချက်သလဲကွ”

“ဟင်းမကောင်းပါဘူး ဆရာရယ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပါ”

“မင်းတို့က ညကင်းစောင့်ရတော့ အိပ်ရေးပျက်တယ်။ အသား လေးငါးလေး ကြက်ဥ၊ ဘဲဥကလေးနဲ့ တွဲစားဦး”

“မတတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့စဉ် ထောင်တောင်ယာကရတဲ့ အသီးအရွက်နဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားရတာပါ။ အိမ် မှာတော့ ငါးလေးဘာလေး ချက်စားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က မိန်းမ နဲ့သားကလေးကို ဦးစားပေးတာပါ”

“သားငါး မစားနိုင်ရင်လည်း ပဲဟင်းလောက်နဲ့တော့ တွဲစား ပေါ့ကွာ။ ပဲဟင်းက အသားဓာတ်ပါပါတယ်။ မင်းကိုမေးလိုက်ရင် ကန် စွန်းရွက်ကြော်၊ ကိုက်လံကြော်၊ မုန့်လာဥကြော်၊ မုန့်ညင်းရွက်ကြော် ချဉ်းပဲ။ နားရက်ကလေး ဘာလေးကျတော့လည်း အိမ်မှာ ဈေးပေါတဲ့ သားငါးကလေး ဝယ်စားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာတို့လို လူပျိုလူလွတ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကိစ္စ မပူပင်ရတော့ဘူး။ အခုတော့ ကျွန် တော်မှာ မိန်းမကိစ္စနဲ့ ကလေးကျောင်းကိစ္စတွေ ပူပင်နေရတာနဲ့ စိတ် ဆင်းရဲရပါတယ် ဆရာရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အထုံ * ၅၇

“အေး ... ဒါကတော့ ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာတာမျိုးပေါ့။ သဘာဝ ကြီးကျပါတယ်။ မင်းမိန်းမက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလား။ ဥပမာ ကံချင်တာတို့၊ ဈေးရောင်းတာလိုမျိုးပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သူက ချမ်းသာတဲ့မိဘက မွေးလာ တာပဲ။ ထမင်းဟင်းတောင် ကောင်းကောင်းမချက်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မလုပ်မဝင်ခင် ချက်ပြုတ်ပေးရတာပါ။ သူက ကျောင်းကြို၊ ကျောင်း အဝတ်လျှော်ရုံလောက်ပါပဲ”

“ဟ ... မြင့်ဦးရ၊ မိန်းမဆိုတာ အိမ်တွင်းမှု နိုင်နင်းရတယ်။ အပြတ်အပြတ်ကလေးတော့ တတ်မှပေါ့။ မင်းက အလိုလိုက်ထားတယ် ကွာတယ်။ နောင်ကလေးတွေရလာရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“နောင်ကလေးလည်း မရနိုင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်”

“မင်းမိန်းမက ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်မရနိုင် တာလဲ”

“ငယ်သေးလို့ ခက်နေတာပေါ့ဆရာရယ်။ အခု ဒီသားတစ် ယောက်မွေးပြီး (၃)ယောက်ပျက်ကျသွားတယ်။ အဖတ်သာတင်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ငတ်ပြီ”

မြင့်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့သားအား ...

“ကဲ ... သား၊ မင်းပြန်တော့။ စာကို ကြိုးစား။ အဖေလို ခေလနဲ့ လိမ်လိပ်မာမာနေ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ကလေးပြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့သစ်ပေါ်တက်ခဲ့ပြီး အဖေအိမ်သို့ပြန်ရန် အဝတ်အစားလဲသည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြန် လာသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကဲ ... မြင့်ဦးရေ၊ ငါတော့ သမိုင်းက ငါ့အမေအိမ်ပြန်ဦး ညစာစားမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ထောင်ဖွင့်ဝင်ရဦးမှာဆိုတော့ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မယ်။ ငါ့ဘော်ဒါတွေလာရင်လည်း ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆုံရင် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဘိုင့်ဘိုင့် ဆရာ”

သူက လက်ပြန့်တဆက်တော့ ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်ပြန့်တဆက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ဝင်းထဲမှထွက်ပြီး ဟီးနီးဂိတ် လဟာ ပြင်ချေးရေသို့ လမ်းလျှောက်ရသည်။ အင်းစိန်နှင့်သမိုင်းမှာ (၁၀)ကြာ ခရီးသာဖြစ်သည်။ (၁၅)မိနစ်အတွင်း ရောက်သည်။

ကျွန်ုပ် ကားစီးရင်း တပ်သားမြင့်ဦးတို့ မိသားစုအကြောင်းကို တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အစောစော ဖြတ်သော်လည်း တပ်သားမြင့်ဦးကိုသာ တရေးရေး ပြန်မြင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သမျှ ငွေရေး၊ ကြေးရေးကူညီရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သမိုင်းက အမေအိမ်တွင် ရေချိုးပြီး ညစာစားသည်။ မိသားစု ဖြင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့သည်။ ည (၉)နာရီထိုးမှ ကျွန်ုပ် အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထောင်ဂိတ်ဝသို့ပြန်ရောက်တော့ ည (၉)နာရီခွဲပြီ။ ထောင် ဂိတ်ဝ၌ စုစုဝေးဝေးဖြစ်နေကြသည်။ ထောင်တွင်း၌ အရေးပေါ်ပြီထင် သည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။ ဘူးသစ်တွင်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မှ ထောင်မှူးများဖြစ်ကြသည်။

“သူငယ်ချင်း ... နောက်ကျလှချည်လား၊ မြန်မြန်လာကွာ ငါတို့အစည်းအဝေးလုပ်နေကြတာ”

“ဘာလဲ ညသန်းခေါင် ဟင်းချက်စားကြဖို့လား။ ငါ့ညစာ မြှင့်ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်မနက်လည်း ထောင်စောစောဖွင့်ရဦးမှာ။ ငါမပါ ဆာဘူး”

“သူငယ်ချင်း ... မင်းကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ ငါတို့ပြောတာ အထောင်ပါဦး။ (၇)မျှော်စင်က တပ်သားမြင့်ဦး၊ ငါတို့ဘူးသစ်လေ့ကား ဆရာ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုပုံပြီး ခြေမနဲ့ခလုတ်ဖြုတ်လို့ ရှောသွားပြီ”

“အဲဒါ ဘူးသစ်မှာ ငါတို့မအိပ်ခဲ့တော့လို့ ထောင်ထဲကရိက္ခာ နဲ့ သွားအိပ်မလားလို့ တိုင်ပင်နေကြတာ”

“ဟ ... ဒီနေ့တင် ကိုယ်နဲ့ ညနေလေးနာရီခွဲလောက်မှာ ခြံလို့ စကားတွေတောင် အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်က တပ်သားမြင့်ဦးနှင့်ကြုံ၍ စကားပြောခဲ့ကြပုံများကို အခုစုတွင်းကျ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် တပ်သားမြင့်ဦးအား နှုတ်စိတ်၌ မြင်ယောင်နေခြင်း၊ သူ့စကားသံများကို ကြားယောင်နေမိ ခြင်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်က သတိပေးနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သူငယ်ချင်း”

ထောင်မှူးဦးစောလှိုင်က ကျွန်ုပ် ငိုငဲ့တွေစဉ်းစားနေခြင်းကို ခြံ၌ သတိပေးလာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုစောလှိုင်ရယ်။ တစ်နေ့တစ်ရက်တည်း မဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ထောင်က မပြောင်းသရွေ့ ရင်ဆိုင်နေရမယ့် ဩဇာနာပဲ။ ရှောင်ပြေးလို့မှမရတာ။ ဗိုလ်နေမြ၊ ကျားနေမြပေါ့”

“သူငယ်ချင်း ... မင်းက ဘူးသစ်မှာပဲ ပြန်အိပ်မယ်လို့ ဆို ဆိုတာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်လေ။ ရှေ့တန်းက တပ်မတော်သားတွေဆို အေးတဲ့ဒေသမှာစောင်မရှိလို့ တိုက်ပွဲအတွင်းကျဆုံးတဲ့ ရဲဘော်အလောင်းကိုတောင် ဖက်အိပ်ရတယ်လို့ ငါစာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“အေး ... မင်းတစ်ယောက်တည်း သတ္တိကောင်းနေ။ ငါတို့တော့ ဒီည ဘူးသစ်မှာမအိပ်ရဲတော့ဘူး။ ထောင်ထဲက ရိက္ခာရုံးမှာပဲ ဝင်အိပ်တော့မယ်”

“အေးလေ ... မင်းတို့သဘောပဲ။ ငါကတော့ ဘူးသစ်တံခါးစ အစွန်ဆုံးခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ တံခါးတွေလည်း လုံတယ်။ အိပ်လိုက်ရင်လည်း တစ်ရေးပဲ။ မနက်မှနီးတာ။ ဒါဆို ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်အိပ်တော့မယ်”

“သူငယ်ချင်း ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ။ ငါတို့ မနက်ထောင်ဖွင့်ဝင်ရင် ယူနီဖောင်းကလဲရဦးမှာ။ ငါတို့လည်း လိုက်မှာပေါ့”

“အေး ... အဲဒီလို ယောက်ျားပီသစမ်းပါ။ ငါတို့နေတဲ့ ဘူးသစ်က နဂိုရံကတည်းက သရဲတစ္ဆေခြောက်တာ မင်းတို့အားလုံးအသိပဲ။ အခု သရဲတစ္ဆေ အသစ်တစ်ကောင်တိုးလာလို့လည်း မထူးပါဘူး။ လာကြပါကွာ။ တစ္ဆေဆိုတာ လူကဖြစ်တာပါ။ ငါတို့လူက သရဲတစ္ဆေကို မကြောက်သင့်ဘူး။ သရဲတစ္ဆေကသာ ငါတို့လိုလူကို ကြောက်ရမှာ။ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါနဲ့ တပ်သားမြင့်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ ဘာကြောင့်သတ်သေသွားရတာလဲ ... သိကြသလား”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ကုပ်နေပြီး ထောင်ဘူးဝတ်ခါးကြီး၌ တာဝန်ကျသဖြင့် အလုံးစုံသိနေသော ထောင်မှူးဦးစီးဆန်းက ...

“ကိုသိန်းဝင်းရေ ... တပ်သားမြင့်ဦးမိန်းမ မငယ်က လင်ငယ်နီးပြီး နောက်မီးလင်းလို့တဲ့ဗျ ... သိပြီလား”

ကရင်လူမျိုးပီပီ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆတ်သော ထောင်မှူးဦးစီးဆန်း၏စကားကြောင့် အားလုံးပိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ကရင်နဲ့တွေ့မှ ပွဲပြတ်သွားတာပဲ”

ထောင်မှူး ဦးအောင်ကျော်ဌေးက မှတ်ချက်ပြုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်မှူးလေးယောက် တန်းစီရင်ပေါင်တန်းပြီး ဆောင်မဟိုလမ်းမကြီးအား တက္ကသိုလ် အဓိပတိလမ်းမကြီးအမှတ်ဖြင့် သီးလျှောက်လာကြသည်။

အင်းစိန်မဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးက မီးများ ထိန်ထိန်လင်းလင်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သော ဘူးသစ်ဘက်ကတော့ အလင်းရောင်နည်းပြီး အမှောင်ကျနေသည်။ ဘူးသစ်ပေါ်မှာလည်း လူတစ်ယောက်မှန်၍ မီးမလင်းပါ။ မျှော်စင်(၇)နှင့် ဘူးသစ်လှေကားအကြားမှာ အုတ်နံကြီးသာရှိ၍ မှောင်မည်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘူးသစ်လှေကားခြေရင်း တပ်သားမြင့်ဦး Suicide သံသွားသော နေရာရောက်တော့ သွေးညှိနံရပြီး ရေဆေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် ရပ်၍ တပ်သားမြင့်ဦးတို့သားအဖအား မြင်ဆောင်နေမိစဉ် မျှော်စင် (၇)အပေါ်မှ ညဆယ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကြားရပြီးနောက် ...

“ဆရာဦးသိန်းဝင်းတို့ ... ပြန်လာကြပြီလား။ တော်ပါသေးနော် ... ကျွန်တော်တို့လည်း မျှော်စင်ပေါ်မှာ မနေရဲဘူးဖြစ်နေတာပဲ”

၆၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ရဲစိန်မဟုတ်လား၊ မင်းတို့က နှစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ။ သေနတ်တွေလည်း ရှိလျက်သားနဲ့”

“သေနတ်က သေနတ်ပဲ၊ ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ ဆရာရေ။ မြင့်ဦးက ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာတင် သေသွားတာ။ နောက်ပြီး သူက ကျွန်တော်တို့မျှော်စင်ပေါ်က ကင်းသမားဆရာရဲ့”

“ထားပါကွာ ... ငါတို့လည်း ပြန်ရောက်ကြပါပြီ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ အရေးရှိရင် လှမ်းအော်လိုက်။ ငါတို့ ပြတင်းပေါက်ထဲ ဖွင့်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့အားရှိပါပြီ”

ထိုညက ကျွန်ုပ်အိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်ပြီး မေတ္တာပို့သည်။ အထူးသဖြင့် တပ်သားမြင့်ဦးအားရည်မှန်း၍ မေတ္တာပို့အမျှပေးသည်။ ည (၁၁)နာရီကျော်မှ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘာအနှောင့်အယှက် အသံဗလံ၊ ခြေသံကိုမျှ မကြားရပါ။ စိတ်ဟူသည် ဆန်းကြယ်လေစွ။ ကြောက်လျှင်လည်း သည်စိတ်၊ ရဲလျှင်လည်း သည်စိတ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

❀ ❀ ❀

[၅]

အနိဋ္ဌာအာရုံတွေချည်းရေးနေရတော့ လက်ကမသွက်ချင်ပါ။

သော် တင်ပြရန် တစ်ခုကျန်သေးတော့ ရေးရပေဦးမည်။

မန္တလေး ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သစ်ဆောက်လုပ်စဉ်က အဖြစ်
ထုတ်ပြန်သည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ မန္တလေးဗဟိုအကျဉ်း
ထောင်ဟောင်းမှာ နန်းတွင်း၌ရှိသည်။ ထောင်သစ်ကို ‘အိုးဘို’ဟူသော
ရပ်၌ စတင်ဆောက်လုပ်နေသည်။

ထောင်ဧရိယာမှာ လွန်စွာကျယ်ဝန်းသဖြင့် ဧရိယာအတွင်း၌
ထိုသို့ချိုင်းဟောင်းလည်း ပါဝင်သည်။ မြေကြမ်းသဖြင့် အခြောက်
ကျန်ကလည်း အားကြီးသည်။ ထောင်အုတ်ရိုးမှာ သာမန်အုတ်ရိုး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မျိုးမဟုတ်။ မဖောက်နိုင်ရန် မကျော်လွှားနိုင်ရန် မြေစူးလည်း အများကြီးယူပြီး အမြင့်က (၁၈) မှ (၂၄) ပေ အထိမြင့်အောင် ဆောက်ရသည်။ ငလျင်ဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် ခံနိုင်စေရန်လည်း တောင့်တင်းရသည်။

အကျဉ်းထောင်အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီ ထောင်တွင်းအဆောက်အအုံများကိုလည်း စနစ်တကျ ဖြေပုံဆွဲနေရာချပြီး ဆောက်ရသည်။ ထောင်ဆောက်စဉ်က (Store Keeper) မှာ ထောင်မှူးဦးတင်ဌေး ဖြစ်သည်။ သူက ကျောင်းဆရာဘဝမှ ထောင်းမှူးအဖြစ်ဝင်ရောက်လာသူ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ်မြတ်၍ လူကြီးများကသူ့အား ပစ္စည်းထိန်းတာဝန်ခံခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကိုင်ရသောပစ္စည်းများမှာ သံထည်ပစ္စည်းများ၊ ဘိလပ်မြေနှင့် အုတ်သံသစ်များဖြစ်သည်။ ဦးတင်ဌေးက ကျောင်းဆရာဖြစ်သော်လည်း သစ်တန်တွက်နည်းနှင့် သံချောင်း၊ ဆိုဒီစုံတန်ဖွဲ့ပုံကို နားမလည်လေ့လည်းမလေ့လာ။

ကျောင်းဆရာဖြစ်၍ အခြားသူတစ်စုံတစ်ဦးကိုလည်း ဆရာမတင်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူက သူနားလည်သလို သစ်ဘယ်နှစ်ချောင်း၊ သံချောင်းဘယ်နှစ်ချောင်း၊ ဘိလပ်မြေဘယ်နှစ်အိတ်၊ အုတ်ဘယ်နှစ်လုံးကိုတော့ ငယ်စာရင်းကလေး တေးထားတတ်သည်။

သို့သော် လူကြီးများလာစစ်ဆေးလျှင်တော့ သူ့မှာ အခက်တွေ့ရတော့သည်။ တန်၊ ပေ၊ ကပဖွဲ့နည်းဖြင့် သူမဖြေတတ်။ လူကြီးအစည်းအဝေးလုပ်လျှင် သူ့အမြဲတမ်း လူကြီးများ၏ အဆူအကြမ်းကို ခံရရှာသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများလာလျှင် သူ့အကြောင်းပြပြီး ရှောင်နေတတ်သည်။ မရိုးမဖြောင့်တော့ သူမလုပ်။ ပစ္စည်းများလည်း ပျောက်

ဆုံးမရှိ။ သို့သော် လူကြီးများကို သူ့အလွန်ကြောက်သည်။ မေးမြန်း၍ မဖြေတတ်မှာကို သူ့အလွန်စိုးရိမ်သည်။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် အိုးဘိုထောင်သစ်သို့ လာရောက်စစ်ဆေးမည်ဟူသော သတင်းရသည်။ ထောင်မှူးတင်ဌေး ဖင်တုန်အောင်ကြောက်နေရှာသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများရောက်မည့်အချိန်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ဆိုင်သိမ်းပြီး ကျောက်ဆည်မြို့ဘက်သို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ အသိမိတ်ဆွေအိမ်တွင် နှစ်ညအိပ်ပြီးမှ မန္တလေးသို့ပြန်လာသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကြီးအောင်ကျော်မှာ သဘောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် ဆူပူရုံဖြင့် ကိစ္စပြီးသည်။

လဆန်းရက်တစ်ရက်တွင် ရန်ကုန်အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ လူကြီးများနှင့် ပြည်ထဲရေးဌာနမှ လူကြီးများစုပေါင်း၍ အိုးဘိုအကျဉ်းထောင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို လာချောက်စစ်ဆေးမည်ဟု သတင်းရရှိသည်။ ပစ္စည်းထိန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူးတင်ဌေး အခက်တွေ့ပြန်သည်။

သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တော့ သူတည်ငြိမ်သည်။ လူကြီးများဆောင်တစ်ရက်၌ လက်ကျန်ပစ္စည်းများနှင့် ထုတ်ပေးပြီး နေရာအနှံ့နေသူနေသည့် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ မျှော်စင် (ဘူး)များ ဆောက်လုပ်နေဆဲနေရာတွင် တာဝန်ချထားသည့် လက်နက်ကိုင်အစောင့်တပ်သားများအားလည်း လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။

အမှတ် (၅) မျှော်စင်အနီးတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပိုက်၍ ထိုင်ခဲ့ပြီးသော် ကင်းရဲဘော်အေးကျော် အနီးရောက်တော့ ကင်းရဲဘော်အေးကျော်က နေရာမှထပြီး ...

“အားလုံးကောင်းပါတယ် ဆရာ”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“အေး ... အေး ... မုန်းစမ်းပါဦး။ မင်း သေနတ်ပြောင်း
တွေ၊ ဘာတွေရော ပုံမှန်တိုက်ရဲ့လား”

“တိုက်ပါတယ် ဆရာ”

ထောင်မှူးတင်ဌေးက ကင်းတပ်သား အေးကျော်ထံမှ သေနတ်
ကို တောင်းကြည့်သည်။ ပြီးနောက် မင်းတပ်ကို ဖြုတ်၍ ပြောင်းကို
ထောင်ကြည့်သည်။

“ဟ ... မောင်အေးကျော်ရဲ့ မင်းက တိုက်တယ်တာဆိုတာ
ပြောင်းထဲမှာ ချေးတွေချည်းပဲ။ ပြောင်းရစ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး။ သွား
စမ်း ... အဝတ်စုတ်သန့်သန့်တစ်ခုနဲ့ ဒီဇယ်ဆီနည်းနည်း ယူလာခဲ့။
ငါ့စတိုရုံးခန်းမှာ ရှိတယ်။ ကျည်ဆန်တွေပါ ထားခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အေးကျော်ပြန်လာတော့ ထောင်မှူးတင်ဌေးက အဝတ်စုတ်
သန့်သန့်ဖြင့် သေနတ်အစိတ်အပိုင်းများကို ဖြုတ်၍ စနစ်တကျတိုက်
သည်။ သူက စစ်သင်တန်းဆင်းပြီးသည်မှာ မကြာသေး၍ ကျွမ်းကျင်
သည်။

သေနတ်အတွင်းအပြင် တိုက်ပြီးတော့ ကျည်အိမ်နှင့် ကျည်
ဆန်များကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ်တိုက်ပြန်သည်။ ထောင်မှူးတင်
ဌေးက ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ အချိန်ကြာစွာ တိုက်ချွတ်နေသော်လည်း
မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေရသော ကင်းတပ်သားအေးကျော်က
ညောင်းညာလာပြီး အပေါ်သွားလိုသဖြင့် ...

“ဆရာ ... ကျွန်တော် အပေါ်ခဏသွားပါရစေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အေး ... အေး ... သွား ... ငါရှိနေတာပဲ။ စိတ်ချလက်ချ

အေး”

တပ်သားအေးကျော် အတန်ငယ်လှမ်းသော အိမ်သာဘက်
သို့ အပြေးသွားပြီး အပေါ်စွန့်၍ အိမ်သာမှအထွက်တွင် သေနတ်သံ
သံချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီနီး ...”

သေနတ်သံမှာ တိုပြီးပြတ်သည်။ မတော်တဆ ကျန်ဆန်ထွက်
သွားပြီး တစ်ခုခုကိုမှန်သည်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ အေးကျော်လည်း
အေးသာမှ တာဝန်ကျရာဆီသို့ အပြေးသွားရတော့သည်။

တပ်သားအေးကျော် တာဝန်ကျရာ မျှော်စင်အမှတ် (၅)အနီး
တော်တော့ ထောင်မှူးတင်ဌေးမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ နောက်ပြန်လဲ
ပြီး သေနတ်တခြား၊ လူတခြားဖြစ်နေသည်။ တပ်သားအေးကျော်မှာ
အိမ်သာသေနတ်ကြီးကို အနီးရှိအုတ်ပုံတွင်ထောင်လိုက်ပြီး သူ့ဆရာ
ထောင်မှူးတင်ဌေးကို ပွေ့ချီ၍ ...

“ဆရာ ... ဆရာ ... ထပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထောင်မှူးတင်ဌေးကတော့ မထနိုင်တော့ပါ။ ကျည်ဆန်ကား
အောက်မှဝင်ပြီး ဦးနှောက်ကို ဖောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ အလုပ်သမားများနှင့် တာဝန်ရှိသူကြီးများ ရောက်
ကြသည်။ ထောင်မှူးတင်ဌေးထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်အနီးတွင်
(Miss Fire) ကျည်အ၊ (၂)တောင့်က ပြန့်ကျဲနေပြီး ပြောင်းရင်းတွင်
ကျည်ဆန်တစ်ခုရှိသည်။ ကျည်အိမ်ထဲ၌ ကျည်ဆန် (၂)တောင့်က
နေသေးသည်။ ကျည်ဆန်မထွက်မချင်း အသေအချာလုတ်ဆွဲ၍
(Miss side) လုပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကြောင့် ဤကမ္ဘာပေါ်၌ မိမိကိုယ်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသူများ များစွာရှိကြသည်။ ဤသူများမှာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာကို မကြောက်ကြသူများဖြစ်သည်။

နောင်တွင်လည်း အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာပြည့်အောင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ သတ်သေကြဦးမည့်သူများ 'အထုံ'ရေစက်ပါသူများဖြစ်သည်ဟု ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ဆုံးမခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သံသရာဝဋ်ကို ကြောက်ကြပါ။ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကို တခြားနည်းလမ်းဖြင့် ဖြေရှင်းကြပါဟု ကျွန်ုပ်က စာဖတ်သူများအား အသေအချာ သတ်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အပူမီး (၁၁)မီး ငြိမ်းကြပါစေ။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဒေါက်တာ
ဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ



[၁]

‘ဒန်’က သူ့ခွေးကို ‘ဒန်’ဟုပင် နာမည်ပေးထားသည်။ သို့သော် လူနှင့်ခွေး ကွဲပြားအောင် နာမည်ရေမှ ပိသေသတပ်၍ ခွဲခြားထား၏။ သူက ‘နီရဲသောဒန်’၊ ခွေးက ‘နက်ကြုတ်ကလေးဒန်’။

ယခု သူ့အိပ်ရာပေါ်လဲနေသောအခါ နက်ကြုတ်ကလေးသည် သူ့အပါးမှ တစ်ဖဝါးမျှမခွာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ အကြင်နာမျက်လုံးများ ဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း သူ့အိပ်ရာနားတွင် ခေါင်းထိုးလျက် ဝပ်စင်းနေ လေသည်။

ဒန်သည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း အားမဲ့တုန်ယင်နေ သော လက်ချောင်းများဖြင့် နက်ကြုတ်ကလေး၏ခေါင်းကို စမ်းတမ်းဝါး

ခွာဖွေနေသည်။ နက်ကြုတ်၏ခေါင်း စမ်းမိသောအခါ ‘ဖွဖွရွရွပွတ်သပ် သေးရင်း ‘ဒန်ကလေး’ဟု တိုးတိုးသဲ့သဲ့ခေါ်သည်။

နက်ကြုတ်ကလေးသည် ညည်းသံတစ်ချက်ပေးကာ သခင် အနီးသို့ ပို၍တိုးကပ်သွားသည်။ နောက် သူ့ခေါင်းကို သခင်လက်ဝါးပြင် ပေါ်သို့ အလိုက်သင့်တိုးဝင်တင်ထားလိုက်၏။

‘အလိမ္မာကလေး’ဟု ထပ်၍ခေါ်သော ဒန်၏အသံမှာ လေသံ နှုတ်သံတော့သည်။

“ဒန်ရေ ... သူတို့ မင်းနွဲ့ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖမ်းမမိခဲ့ဘူး နော်။ မင်းနွဲ့ငါ့ အတူတိုက်ခဲ့သမျှ တို့အောင်ပွဲခံခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ် သား။ ဒါပေမဲ့ နက်ကြုတ်ရေ ... ခုတော့ ငါ မင်းနွဲ့အတူ မတိုက်နိုင် ဆာဘူးကွာ။ ဒန် ... ငါနေရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဒန်၏အသံသည် တိုးတိမ်ဖျော့မှိန်သွား၏။

နက်ကြုတ်ကလေးသည် ညည်းသံပြုလျက် ဒန်၏ထောင့်ကြမ်း နှုတ်သံ လက်ချောင်းများကို လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေသည်။

အိပ်ရာဘေးက အမျိုးသမီးငယ်သည် ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ဘယ်ကိုကိုင်းညွတ်လျက် ဒန်မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်၏။ သူမ၏ နှုတ်နှာပြင်မှာ နှင်းလို ဖြူဆွတ်ဖျော့တော့နေသည်။

ဒန်၏မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသည်။

“မာစီယာ ... မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ထူပေးစမ်းပါ ဘူး။ ကိုယ်မင်းကို ပြောစရာတွေရှိတယ်”

မိန်းကလေးသည် ဒန်၏ကျောအောက်သို့ လက်လျှိုသိုင်းဖက် တာ ထူပေးလိုက်၏။

“ကိုယ် ... နေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး မာစီယာ။ ဒီနေ့ခင်း

၇၂ ❀ အောင်အောင်

နေရတာ နေ့တိုင်းနဲ့မတူဘူး မိန်းကလေးရယ်။ မင်းကိုယ့်ကိုချစ်တယ် နော်။ ကိုယ်သိပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“အို ... ဒန် ... အချစ်ရယ်၊ ချစ်ပါတယ်ကွယ်။ သိပ် ... သိပ်ချစ်ပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် သိပ်ခနဲရွက်ငိုချလိုက်၏။

“တကယ်တော့ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ကြတဲ့ အချိန် ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲနော် မာစီယာ။ ကိုယ်မင်းကိုချစ်ပေမဲ့ ဘဝရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး”

ဒန်၏အသံသည် ကြားရရုံကလေးမျှ ရှိတော့သည်။

“ကိုယ်ဟာ မိန်းမတွေကို မယုံရဲခဲ့ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး မင်းကို တောင် မယုံခဲ့ပါဘူး မာစီယာရယ်။ ကိုယ်ဟာ မင်းကိုလေ ကိုယ့်ခွေး နက်ကြုတ်ကလေးလောက်တောင်မှ မယုံစားခဲ့ပါဘူးကွယ်။ မာစီယာ ခွေးလေးကို ဂရုစိုက်ပါနော်။ ဒန်ကလေးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ သူဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအဖော်ပဲ။ ခုဆို မင်းအတွက်ပါ အဖော် ကောင်းဖြစ်လာပြီ။ သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ပါကွာ။ ဒီအတွက် မင်းကိုယ့်ကို ကတိပေးစေချင်တယ်။ မင်း ... မင်းကိုယ့်ကိုချစ်တယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ခွေးလေးကို အစွမ်းကုန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါလို့ ကိုယ်မှာ ခွဲမယ်”

နက်ကြုတ်ကလေးသည် ဒန်၏ပါးစပ်မှ သူ့နာမည်ကိုထည့် ပြောတိုင်း ဒန်ကို ခေါင်းဖြင့်ဝှေ့ဝှေ့နေ၏။ နှုတ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ညည်းသံပေးနေသည်။

ဒန်က မိန်းကလေး၏လက်ကို စမ်းသပ်ဆွဲကိုင်ပြီး နက်ကြုတ် ကလေး၏ခေါင်းပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် ❀ ၇၃

“ဒန်ကလေးရေ ... မင်း မာစီယာနဲ့ပဲ နေရစ်တော့နော်”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း အားယူလျက်ပြောသည်။

“သူနဲ့ပဲ နေ ... ရစ် ... တော့ ...။ မာစီယာနဲ့ နေ ... ခစ်တော့။ ဒန် ... ဒန် ... မင်း ရဲကို အထူးသတိထား။ ငါသင်ထား ဘာတွေ မမေ့နဲ့”

‘ရဲ’ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် နက်ကြုတ်ကလေး နှုတ်ခနဲ ခုန်ထသည်။ လည်ဆံမွေးများ တောင့်ကြမ်းထောင်ထောင်လာ သည်။ လည်ချောင်းထဲမှ မတိုးမကျယ်ဟိန်းသံ ထွက်လာ၏။

“ကောင်းတယ်ဒန် ... သိပ်ကောင်းတယ်။ ရဲတွေကို ကြပ် ကြပ်သတိထား။ တို့နှစ်ယောက် အတူတွဲတိုက်ခဲ့သမျှ တို့အမြဲနိုင်ခဲ့တာ အမြဲအောင်ပွဲခံခဲ့တာပဲ။ ဒီကောင်တွေ တို့ကို တစ်ခါမှ ဖမ်းမမိခဲ့ ဘူး။ ဒန်ကလေး ... ရဲကို သတိထားနော်။ မာစီယာ ... မင်း သူ့ကို နှုတ်ပါကွယ်။ ဒန် ... ဒန် ... နက်ကြုတ်ကလေး ... ရဲကို ... သတိ ... ထား”

မာစီယာ၏လက်အပေါ် ဖိကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများ ခြေလျော့ကျသွားသည်။ ခေါင်းငိုက်ကျကာ မျက်လုံးအစုံ မှေးမှိတ်သွား ၏။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံးလုံး ရဲအဖွဲ့ကိုအန်တုခဲ့သော ဖောက် ဖျက်သော သေနတ်သမား ‘နီရဲသော ဒန်ဂရိုဂန်’သည် အမှောင်ထဲတွင် ထိတ်တစ်စိတ် စာတ်သိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

❀ ❀ ❀

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် လက်ချည်းသက်သက်ပြန်လာ
အောင် ‘ဒါပေမဲ့’ နဲ့ စ.တာပဲ။ ဘာ ‘ဒါပေမဲ့’ မှာ မလိုချင်ဘူး။ ငါအားလုံး
ကြားပြီးပြီ။ ‘ချီကာဂို’ အနောက်ပိုင်းက လူဆိုးလူမိုက်တွေအားလုံး ဒီ
ချီကာဂိုရောက်လာပြီး ဖောက်ထွင်းမှုတွေ ကျူးလွန်နေကြတာ မှစာကြ
အပြီး မဖောက်သေးဘဲ ကျန်နေတာဆိုလို သင်္ချိုင်းကုန်းက အုတ်ဂူတွေ
ဒီတော့တယ်။ တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မယ် ... ရီအော်ဒန်။ ဒီအတိုင်း
ဘူးလို့ကတော့ မင်းတို့ဒီမှာရှိနေတဲ့ စုံထောက်လေးယောက်စလုံး
ဘုရားထိုင်မြဲစရာအကြောင်း မမြင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ လက်ချည်းသက်သက်
ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ရင်တို့ယူနီဖောင်းတွေ ချွတ်ထားခဲ့ကြ
တော့”

“ဟို ... ဟိုခွေးက နှောင့်ယှက်နေပြန်ပြီ ရဲမှူးကြီး”

ရီအော်ဒန်က မကျေမနပ်ဖြင့် ရှင်းပြမည်ပြုသည်။

သို့သော် ...

“ဘာခွေးလဲ ... လာပြန်ပြီလား ဒီခွေး”

ရဲမှူးကြီးသည် ဒေါသတကြီး ဆောင့်အော်ပစ်လိုက်၏။

“တို့တွေဟာ ဒုစရိုက်ကောင်မှန်သမျှကို ကျားကျားမမ၊ ကြီး

ကြီးသယ်ငယ် မလွတ်တမ်းဖမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ရဲတွေပါကွ။ ငါတစ်ယောက်တည်း

အော်ဖမ်းခဲ့တောင် မနည်းဘူး။ ခုတော့ ... ရဲအလုပ်ကို ခွေးက အနှောင့်

အယှက်ပေးနေသတဲ့ ... ကောင်းရော။ မင်းတို့ထဲမှာ ခွေးတစ်ကောင်

အောင် မိအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့လူ မရှိတူးလားကွ ... ဟေ”

လက်သီးဆုပ်ကြီးဖြင့် စားပွဲခုံကို ထုချလိုက်ပြန်သည်။

| J |

□

“ဘယ်လိုလဲ ... မမိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

စုံထောက်ရဲမှူးကြီး ‘လာရီရင်းတော’သည် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့
ဝင်လာသည့် စုံထောက် ‘ရီအော်ဒန်’ကို ဟောက်သံဖြင့် မေးလိုက်
၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

ရဲမှူးကြီး၏ အမွေးအမှင်ထူထဲသော လက်သီးဆုပ်ကြီးသည်
စားပွဲပေါ်သို့ ဒုန်းခနဲကျသွားကာ ...

“ဘာ ... ဒါပေမဲ့လဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၆ ❀ အောင်သာမိုး

“ကောင်းပြီလေ ... ငါ့အစွမ်းပြရသေးတာပေါ့။ ငါ့သတင်းပေးတွေဆီက ဒီကောင်တွေ ဘယ်နေ့ ... ဘယ်နေရာမှာ ... ဘာလုပ်မယ် ... ဆိုတာ သတင်းရအောင်လုပ်မယ်။ အဲဒီတော့မှ မင်းတို့က လက်ချည်းသက်သက်ဝင်ပြီး ခွေးကိုဖမ်းကြပေါ့ ... ဟုတ်လား။ နေ့ပိုဦး ... အဲဒီခွေးက မင်းတို့ကို ဘာလုပ်သလဲ။ သွားဖြုတ်တာနဲ့ မင်းတို့ထွက်ပြေးလာရောလား”

သည်တော့မှ ရီအော်အန် စကားပြောခွင့်သာသည်။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ အရက်ချက်ရုံတွေက တည်းခိုခန်းမှာ နေရာယူထားကြပါတယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော်စ၊ မှာကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားပါတယ်။ ကားဟာ တစ်ပြလောက်ဆက်မောင်းသွားပြီး ပြန်ကွေ့လာပါတယ်။ ဒီကောင်တွေပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ အရိပ်ကျလို့ ကျွန်တော် တံခါးက လှစ်ခနဲ ထွက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်က မူလီဂန်ရယ်၊ အိတ်ရယ်၊ ကော့စတီဂန်ရယ် ကပ်လိုက်လာပါတယ်။ ကားရပ်တာနဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်တိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြပါတယ် ... ရဲမှူးကြီး။ ရှေ့ပေါက်တံခါးမှန်က အပြင်ဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်မည်းမည်းလေးတစ်ခု တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေတာကို မြင်ရပါတယ်။ ခဏကြာတော့ တံခါးအောက်ခြေကို ခပ်သာသာ တိုးဝှေ့နေသံကို ကြားရပါတယ်။ နောက်တော့ ခွေးတစ်ကောင် မာန်ဖီသံနဲ့ဟောင်သံကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားလိုက်ရတော့တာပါပဲ ... ခင်ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားဟာ ရပ်တော့မလိုလိုနဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေရာက ခွေးဟောင်သံကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်မြိုင်နက် စက်အသံနဲ့ မြင့်ပြီး မောင်းထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတင်းထွက်လိုက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တိုက်ဖော်တိုက်စက် ❀ ၇၇

ဆာ့ ခွေးနက်လေးတစ်ကောင်ဟာ ကားနောက်က ပြေးလိုက်နေတာ မြင်ရပါတယ်။ နှစ်ပြလောက်အဝေးရောက်တော့ ခွေးဟာ ကားရဲ့ခြေနင်းခုံပေါ် ခုန်တက်သွားပါတော့တယ်။ ကားကတော့ တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက်နဲ့ မောင်းပြေးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံး ဆောင့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြန်မလာကြတော့ပါဘူး ... ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား”

“ဩ ... သူတို့ပြန်လာဦးမယ် ထင်သေးသကဲ့။ တော်လည်း ဆာတဲ့လူတွေ။ ထားလိုက်တော့ ဒီကိစ္စကို ငါစဉ်းစားမယ်”

ရဲမှူးကြီးသည် ဒေါသပြေသေးဟန်မတူ။ စကားစ၊ ကို ဖြတ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကိုသွားဖြင့် ခပ်တင်းတင်းကိုက်လျက် ဘုလားထိုင်နောက်မှီတွင် မှီချလိုက်လေသည်။

သတင်းအတိအကျ ရထားပါလျက် ခွေးတစ်ကောင်ကြောင့် အင်အစဉ်ပျက်ရသည်မှာ သည်တစ်ကြိမ်နှင့်ပါဆိုလျှင် တစ်လအတွင်း ဆေးကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ။ အကြိမ်တိုင်း ... အကြိမ်တိုင်းမှာပင် ခွေးသည် ပုန်းတိမ်းစောင့်နေသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ကြိုတင်ခြေရာခံကာ ဟောင်ခွံသည်းကောင်း၊ မာန်ဖီ၍လည်းကောင်း၊ ညည်း၍လည်းကောင်း အသံအမျိုးမျိုးပြုလျက် ဒုစရိုက်သမားများအား သတိပေးခဲ့သည်။

ထိတ်လန့်တတ်သော အရာရှိတစ်ယောက်ကမူ ...

“ဒီခွေးအသံကိုက တစ်မျိုးဗျ။ သူ့ဟောင်သံကြားလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်သွားတာပါပဲ”

ဟုပြောဖူး၏။

ရဲမှူးကြီး ရင်းတောသည် သည်ခွေးပြဿနာကို ဘယ်လို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၈ * အောင်သာမိုး

ကိုင်းတွယ်ရပါဟု နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရဲအတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် သုံးသပ်ရင်း အဖြေရှာနေသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာလျှံလျက် အပေါ်သို့ အစုံလိုက် မြင့်တက်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီခွေးကို မိအောင်ဖမ်းရမှာပဲ”

ရဲမှူးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ထင်လာသည်။

“ခွေးကိုမိလာပြီဆိုရင် သတင်းထောက်တွေက သတင်းထူးကြီးလုပ်ပြီး ရေကြလိမ့်ဦးမယ်။ ခွေးသူခိုးကို ရုံးတင်စစ်ဆေး၊ သေဒဏ်ပေး၊ အများပြည်သူရှေ့မှောက်မှာ သေဒဏ်စီရင်။ သတင်းစာတွေက တစ်လလောက် ဒီသတင်းတွေဖော်ပြပြီး ငါ့ကို ကလိကြလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ”

ဆယ်မိနစ်ကြာသည်တွင် ရင်းတောသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ နံပါတစ်ခုကို လှည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှထူးသံကို ကြားရလျှင် ...

“အာရီ ... စကားပြောနေတယ်”

ဟု အစချီလိုက်၏။

“တောင်ကုန်းပေါ်မှာ တွေ့နေကျနေရာမှာ ငါ့ကို ချက်ချင်း လာတွေ့ပါ။ ဘာ ... မရဘူး။ ချက်ချင်းလာတွေ့။ ဒါပဲ”

သူသည် တစ်ဖက်မှ စကားပြန်ကိုမစောင့်ဘဲ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

မြို့ကို စီးမိုးမြင်နေရသော ကုန်းမြင့်၏အစွန်တွင် ရဲမှူးကြီး၏ ကား ထိုးရပ်သွား၏။ နောက်လုံဟန်မတူသည့် လူတစ်ယောက် ပျာယံ ပျာယာဖြင့် ကားထဲသို့ သုတ်ခနဲဝင်ထိုင်သည်။ ကားမှန်တွင်တပ်ထားသော လိုက်ကာစသည် ဆွဲစေ့သွား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဗလ ... အဲ ... ငကွ”

ရဲမှူးကြီးကတော့ တေ့ငေါ့သံဖြင့် ခေါ်သည်။

အခေါ်ခံရသူသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ...

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာကြီး”

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးသည်။ သူကပင်ဆက်၍ ...

“ဟို ... ခွေးကိစ္စအရှုပ်တော်ပုံမှာ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဆီ ပါရစေခွဲဆရာကြီးရယ်။ ‘မွန်တာနာချာတိတ်’ ဆိုတဲ့အကောင်က ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ သတင်းပေးတစ်ယောက်ရှိနေပြီဆိုတာ အရိပ်ကျနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲဆိုတာ သံသယဝင်ရုံနဲ့တင် ကျွန်တော် အသတ်ခံရပါလိမ့်မယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ်လုပ်တာနဲ့ ငါက အဲဒီကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်း ဆော့မှာကွ။ မင်းကြောက်ရမယ့်လူ ရှိတော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီးရယ်”

“အိုး ... ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဂျပ မက္ကနပ်ရာ၊ ဒီမှာ မက္ကနပ်၊ မင်းနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ထောင်ထဲသွားနေချင်သလား ... ပြေး၊ မင်းကို အခုဆွဲခေါ်သွားရင် နယ်ခြန် မင်းထောင်ထဲရောက်မှာနော်။ မင်း ငါ့စကားကိုနားထောင်ရင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ငါတာဝန်ယူတယ်”

မက္ကနပ် ညည်းညူနေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးခိုင်းတာမလုပ်ရင် ထောင်ထဲသွားရမယ်။ လုပ်ပြန်ရင်လည်း ဟိုကောင်တွေက ဝိုင်းဆော်ကြလိမ့်မယ်။ အသွပါလားဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ရဲမှူးကြီးက စကားဖြတ်လိုက်၏။

“ခုငါပြောတာ အမိန့်ပဲ။ မွန်တာနာချာတိတ်တို့ ဒီတစ်ည နှစ်ညအတွင်းမှာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းက အချိန်နဲ့ နေရာကို ငါ့ဆီအချိန်မီသတင်းပို့။ ကျွန်တာ ငါဆက်လုပ်မယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် တော့ တစ်ယောက်မကျန် သေပန်းပွင့်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ရဲမှူးကြီးနှင့် ဂျပ မက္ကနပ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ခဏအကြာတွင် မက္ကနပ် မျက်လွှာချကာ အကြည့် လွှဲသွားသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ငါးမျှားချိတ်မိတဲ့ငါးလိုမျိုး ဖြစ်နေပါပြီဗျာ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဆရာကြီးတို့ အောင်မြင် သော်ရှိ၊ မအောင်မြင်သော်ရှိ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်”

“ကောင်းပြီလေ ...”

ရဲမှူးကြီးက သဘောတူလက်ခံသည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လူရောခွေးရော အကုန်မိမှာပါကွာ။ နောက် တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦးကွ။ ခွေးက ဘယ်သူ ခွေးတုံး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခွေးပါ”

“နာမည်က ...”

“နာမည်သိလို့လည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော်တို့အလုပ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး။ နေ-

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သက်သက်ပါ။ ဒီခွေးကိုလည်း ဆရာကြီးတို့ ရတော့မှာပဲဟာ။ ခွေးက နှုတ်တော့ထူးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုဆို နည်းနည်းလေးမှ လိုလားပုံမပြ နဲ့ ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ကို သတင်းပေးနေတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် သိချင်နေသလား မပြောတတ်ပါဘူး”

“သိ ... သိကွာ။ အဲဒီကောင်နောက်ဆိုရင် ဘာမှ သိခွင့်ရ ဆရာမှာမှ မဟုတ်တာ”

ရဲမှူးကြီးရင်းတောက အပိုင်တွက်ကာ အဖြေပေးလိုက်လေ သည်။



[၃]

‘ဘော့စတွန်မဲလေး’နှင့် ယခုအခါ ‘မာရီဂိုးမမ’ဟု အမည်ရ
နေပြီဖြစ်သော မာစီယာတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့
၏မျက်နှာများတွင် သူတို့ပြောဆိုနေသော အကြောင်းအရာအပေါ် အလေး
အနက်ထားကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဒီတစ်ခါ မထည့်လိုက်ချင်ဘူး ...
မဲလေး။ တကယ်တော့ ဒန်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်မဟုတ်တော့ပါဘူး။
လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ နင်နဲ့ အကျောက်
အကန် မပြောချင်တာပေါ့။ ဒန်လိုခွေးမျိုးကို လူတစ်ယောက်လို ပြောရ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘူး။ ဟုတ်တယ် ... တကယ်ကို တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“သူ့ခွေးကိုဂရုစိုက်ဖို့ ဒန်ဟာ မသေခင် တဖွဖွမှာသွားရှာ
တယ်။ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ခွေးကလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ ဘယ်
ညီမ ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒန်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံမှာပဲရှိရှိ၊ ငရဲ
ပြည်ကိုပဲ ရောက်နေရောက်နေ သူဟာ ကျွန်မအချစ်ဆုံးလူ။ သူ့ကို
သစ္စာဖောက်သလို ဖြစ်မယ့်အလုပ်မျိုး ကျွန်မ မလုပ်ရက်ဘူး”

“အေးလေ ... နင့်ဘာသာနင်ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒါမျိုးက အကြံပေး
သူ သိပ်မကောင်းလှဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ သူ့ကိုမငှားတော့ဘူး”

မာစီယာ စကားပြောဆဲတန်းလန်းတွင် အခန်းတံခါးပွင့်ကာ
မွန်တာနာချာတိတ် ဝင်လာ၏။

“မာစီယာရေ ... သူ့ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငှားလိုက်ဦးကွာ။
ဒီသို့အလုပ်တစ်ခု တွေ့ထားတယ်။ ငါ နက်ကြိုက်ကို အသက်ပေး
ဦး တာကွယ်ပါ့မယ်ကွာ။ ကတိပေးပါတယ်။ တစ်ကြိမ်တည်းပါ မာစီယာ။
ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပါ”

မွန်တာနာက တောင်းပန်ခံယူ ပြောသည်။

မာရီဂိုးမမသည် တွေ့ဝေတွံ့ဆိုင်းနေ၏။ အတန်ကြာတော့မှ-

“မဲလေးရယ် ... အကြံပေးစမ်းပါဦး”

ဟု ဘော့စတွန်ဘက်သို့လှည့်၍ စစ်ကူတောင်းသည်။

“ငါ နင့်ကို အကြံပေးချင်ဘူး မာစီယာ။ အဲ ... မွန်တာနာ
ဆို ကတိတော့ပေးချင်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီည နက်ကြိုက် တို့နဲ့ပါ
ဆွဲရင် ငါအစွမ်းကုန် အကာအကွယ်ပေးမယ်။ ငါ့လက်ရုံး ရဲဘော်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၄ ❀ အောင်သာဦး

တစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ရှောက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မဲလေး၊ မင်းပြောတာအမှန်ပဲ”

ဟု မွန်တာနာချာတိတ်က စကားထောက်သည်။

“မင်းရော ငါရော ပါမှာပဲဥစ္စာ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

“နက်ကြုတ်အတွက် ငါ့တာဝန်လုံးလုံးထားကွာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း သဘောတူရတာပေါ့လေ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲနော်”

တံခါးပွင့်လာပြန်သည်။ တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက် မားမား
ရပ်နေသည်။ ဂျပမက္ကနပ် ဖြစ်၏။

“မွန်တာနာ ခင်ဗျားအတွက် တယ်လီဖုန်း”

ထိုစဉ် စားပွဲခုံအောက်မှ အသံတစ်သံ မတိုးမကျယ် ထွက်
လာသည်။ နက်ကြုတ်ကလေးဒန်သည် မက္ကနပ်ကို ရန်ပြုလိုဟန်ဖြင့်
မာန်ဖီနေခြင်းဖြစ်၏။ ဘော့စတွန်မဲလေးက ဤသည်ကို သတိထား
လိုက်မိသည်။

မက္ကနပ် လှည့်ထွက်သွား၏။

“မင်းကြားလိုက်သလား မွန်တာနာ”

မဲလေးက လည်ဆံမွေးများထောင်ထနေသော ခွေးကို စိုက်
ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘာကိုလဲ”

မဲလေးသည် အတန်ကြာတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီည တို့စောင့်ကြည့်ရမယ်
လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီ။ ဂျပ မက္ကနပ်လေ”



စိတ်ကူးသစ်စာပေ

| ၄ |



ကျောက်မျက်ရတနာကုမ္ပဏီ၏ ရုံးခန်းများရှိရာလမ်းထဲသို့
တစ်စင်းသည် နှစ်ကြိမ် ဖြတ်မောင်းပြီးမှ ရပ်သွား၏။ ကားရှေ့ခန်း
ထဲမှ ခွေးနက်ကလေးသည် ခေါင်းကိုမော့လျက် လေထဲတွင် အနံ့ခံ
အတန်ရှိသည်။ လူငါးယောက်သည် ကားပေါ်မှခုန်ချပြီး အဆောက်အအုံ
သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှစ်ခနဲစီ ဝင်သွားကြ၏။ ခွေးနက်
ကလေးမှာ ကင်းစောင့်စစ်သည်တစ်ဦးပမာ အပြင်တွင် မားမားရပ်လျက်
ညွှန်ရစ်လေသည်။

နှင်းခဲများ တဖွဲဖွဲကြွေကျနေသော ညအမှောင်ထုထဲတွင် ရဲကား
နှစ်ယောက် ရှေ့နောက်စီတန်းမောင်းနှင်လာ၏။ ကားများသည် ရပ်ကွက်
ထဲသို့လုံးကို ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘော့စတွန်မဲလေးသည် မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးအနီးတွင် နူးထောက်လျက် ကော်ဖတ်စက္ကူဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။ သူ့လက်တွေ ပူလောင်လာနေသည်။ ထိုစဉ် နက်ကြည်တဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော ... ရဲတွေလာပြီဟေ့ ... ပြေးကြစို့”

မွန်တာနာချာတိတ်သည် ဂျပ မက္ကနပ်အား ညီးညီးတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မက္ကနပ်ကား အသက်ရှူမှားလျက် ဘုရားတ၊နေသည်။

လူငါးယောက်တို့သည် တိုက်ထဲမှပြေးထွက်ကာ ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။ ခွေးကလေးကလည်း ခြေနင်းခုပေါ်သို့ စွေ့ဆဲခုန်တက်သည်။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွား၏။

“ဟိုက်”

ကားမောင်းသူက အလန်တကြားအော်သည်။

“ပိတ်မိနေပြီ။ ရှေ့ရောနောက်ရော ... ဘယ်ရောညှာရော မလွှတ်တော့ဘူးဗျို့။ ကိုယ်လွှတ်ရုန်းကြတော့”

သူကိုယ်တိုင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးကိုဆွဲထုတ်လျက် ကားပေါ်မှ ခုန်ချသည်။

ထိုညက တိုက်ပွဲသတင်းကို သတင်းစာများတွင် အောက်ဖ်အတိုင်း ဖတ်ရသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့များက စ.တင်ပစ်ခတ်သည်။ လူဆိုးတို့ဘက်မှ ပြန်၍ ပစ်ခတ်စဉ် ဆူညံနေသော သေနတ်သံများကြားမှ ခွေးဟောင်သံကို လည်း ကြားရသည်။ လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် လူတစ်ရပ်နီးပါးမြင့်သော ခြံစည်းရိုးဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ စုံထောက်ရဲမှူးကြီး လာရီရင်းတော့ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်သော ရဲအဖွဲ့ဝင်များက မျက်ခြည်အပြတ်မပေး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရင်တောပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်တစ်ချက်ကြောင့် ဘော့စတွန်မဲလေး လဲကျသွားသည်။ မွန်တာနာချာတိတ်သည် ကျန်ဆန်ကုန်သော သေနတ်ကိုလွှင့်ပစ်ပြီး လက်လွှတ်ထွက်ပြေးသည်။ မဲလေးသည် လေးဖက်တွားရာမှ ထ၊ပြေးရန်အားယူကုန်းထစဉ် စုံထောက်သစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုသည် လွှားခနဲကျလာကာ စုံထောက်၏လက်ကို ကိုက်ဖဲ့ဆွဲဆင်သဖြင့် စုံထောက်လက်ထဲမှသေနတ် လွင့်စဉ်သွား၏။

“ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ခွေး ... လုပ်ကြပါဦးဗျို့။ ကျုပ်လက်ကို ခွေးမိနေပြီ”

စုံထောက်သည် အော်ဟစ်နေရုံမှအပ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ လာရီရင်းတော့သည် ခွေးခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ခွေးခေါင်းသွေးတွေ စီးကျလာသည်။ စုံထောက်၏လက်လည်း ခွေးပါးစပ်မှ လွတ်ထွက်သွားသည်။

နှစ်ဖက်စလုံး ကျည်ဆန်ကုန်တော့မှ တိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွား၏။ လူဆိုးများသည် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“တိုက်ပွဲအခြေအနေ သတင်းပို့”

ရဲမှူးကြီး ရင်းတော့က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရပါတယ်။ ဒဏ်ရာသူတစ်ယောက်အပါအဝင် လူဆိုးအားလုံး ထွက်ပြေးလွှတ်မြောက်သွားတယ်။ တစ်ယောက် ဒဏ်ရာနဲ့ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ခွေးကိုလည်း အတိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

လာရီရင်းတော့သည် စန့်စန့်လဲနေသော ခွေးအနီးတွင်ရပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လျက် ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီခွေးက လွတ်သွားတဲ့အကောင်တွေထက် တန်ဖိုးကြီးတယ်ကွ။ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး လွတ်သွားပေမဲ့ ဒီဖွဲ့မှာ တို့နိုင်တယ်”

“ခြံစည်းရိုးနားမှာ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နဲ့ လဲနေပါတယ် ရဲမှူးကြီး”

ရဲတပ်ဖွဲ့တစ်ယောက် သတင်းပို့လာပြန်သည်။

ရင်းတောလိုက်သွားကာ လဲကျနေသူ၏မျက်နှာကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဂျပ မက္ကနပ်စ်ဖြစ်နေ၏။

နံနက်လင်းသော် တယ်လီဖုန်းသံ တစ်ခွက်မြည်လျက်ရှိသည်။ ယောက်ျားသံရော၊ မိန်းမသံပါ ကြားရသည်။ ညကဖမ်းမိခဲ့သော ကလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပေးလျှင် မည်သို့လုပ်မည်၊ မည်နှုတ်မည်၊ စသည်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။

ယခုအချိန်တွင် ခွေးကို ရဲစခန်းတွင် အခန်းငယ်တစ်ခု၌ ဖမ်းလောင်ထားသည်။ ခွေးသည် ကောင်းစွာသတိရနေပြီဖြစ်၏။ အပြင်ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသူများကိုမြင်တိုင်း သွားဖြကာ မာန်ဖိတ်ဖိတ်ဟောကလျက်ရှိသည်။

“ဒုစရိုက်လောကသားတို့သည် သူတို့ခွေးကို ကယ်တင်ရန် အားထုတ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း’ ရဲမှူးကြီးရင်းတောက ညနေထုတ်သတင်းစာများသို့ သတင်းထုတ်ပြန်ပေးလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရင်းတောက ခွေးကလေးကို တရားရုံးတော်သို့ တင်ပြတရားစွဲဆိုမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ဒုစရိုက်သားတို့ စုဝေးမိကြ၏။

လူတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဒဏ်ရာကြောင့် မထနိုင်

ဘော့စတွန်မဲလေးအနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ မာရီဂိုးမမယာသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငိုရိုက်နေ၏။

“သိပ်မပူပါနဲ့ကွာ။ သူတို့ နင့်ခွေးကို ဘာမှလုပ်မပစ်နိုင်ပါ

ဟု မျက်နှာထားတင်းနေသော မွန်တာနာချာတိတ်က ဆိုသည်။

“ရဲကိုဟောင်တဲ့အတွက် ခွေးကိုအပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ ဥပဒေမရှိပါဘူး။ နက်ကြုတ်က ရဲကိုကိုက်တယ်ဆိုတာလည်း လွန်ရောကျွံရောလက်မောင်းစုတ်ရှံလောက်ပါ။ ကဲ... ဟေ့မာစီယာ၊ ခွေးကလေးအတွက် ရှေ့နေငှားဖို့ ငါက ဒေါ်လာနှစ်ရာငါးဆယ်ထည့်တယ်။ နောက်ထပ်သူထည့်ဦးမလဲ”

ခဏအတွင်းမှာပင် ဒေါ်လာ ငါးရာရသည်။

မဲလေးသည် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ...

“ရင်းတောက ပြန်လွှတ်မပေးဘဲနေမှာကိုပဲ ငါစိုးရိမ်တယ်ကွာ။ ဘယ်ရှေ့နေမှ ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

မာစီယာသည် နက်ကြုတ်ကလေး ညည်းသံမျိုးဖြင့် ညည်းထိုနေကာ ရှိုက်ငိုရင်း ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ မှားတာပါပဲ။ ဒန်ဟာ သေခါနီးမှာ သူ့ခွေးလေးကို သင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ မှာသွားရှာတာ တဖွဖွပါပဲရှင်။ ခွေးကလေး သူ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအဖော်ပါပဲတဲ့။ ကျွန်မတို့ နက်ကြုတ်ကလေးကယ်နိုင်ရင် ဒန်ရဲ့ကျိန်စာ သင့်ကြလိမ့်မယ်။ ဒန်ဟာ သူ့ခွေးကို သိပ်ချစ်တာ။ ကျွန်မတို့ နက်ကြုတ်ကိုပြန်ရအောင် ကယ်ကြရမယ်။ သင့်မှာဖြစ်မယ်”

၉၀ ❀ အောင်သာမိုး

“ပထမ ရှေ့နေနဲ့ ကြိုးစားကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု မွန်တာနာချာတိတ်က ဆိုသည်။

“ဒါမှ မအောင်မြင်ရင်တော့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပေါ့။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ပြန်ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ဒန်ပြောတာမှန်တယ် မာစီယာ။ နတ်ကြုတ်ဟာ တကယ့်အဖော်ကောင်း။ ဘယ်သူ့အတွက်မဆို ဂုဏ်ပြုထိုက်အောင်ကောင်းတဲ့ အဖော်ကောင်း။ ဒီမယ် ... အားလုံးပဲဟေ့၊ နတ်ကြုတ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မရဲ့ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူကြမယ်။ အားလုံးတောင့်ထား”

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားလေသည်။



[၅]

“ဘီလစ်စာရေးကြီး ... တရားခံကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပါ”

နက်ကြုတ်ကလေးဒန်ကို ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကို သံနန်းကြီး
~~အနီးကပ်ပြီး~~ ကြီးကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှောင်အိမ်ထဲတွင် သော့ခတ်
 ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် သွေးစီးကြောင်းရာတွေက ခြောက်
 ထန်နေ၏။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲတွင် ရဲဝတ်စုံဖြင့် လူတွေ
 ထိုင်တိုင်း သူသည် မာန်ဖီလျက် တဟိန်းတည်း ဟိန်းနေသည်။

အနားက ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင်ထိုင်နေသော မာစီယာသည် ထ၊
 ခြောက် လှောင်အိမ်ထဲကသူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အနာတရဖြစ်နေသော
 သူ့ကိုကြည့်သော မိခင်၏အကြည့်လိုပင်။ မာစီယာ၏မျက်လုံး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

များ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်၊ သနားကြင်နာရိပ်များ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေသည်။ နက်ကြွတ်ကလေးက လှောင်အိမ်အောက်ခြေကို အနီးဖြင့် တဖုတ်ဖုတ်ရိုက်ပုတ်လျက် မာစီယာ ကရုဏာအကြည့်ကို တုံ့ပြန်သည်။

အမှုလိုက်အရာရှိဖြစ်သူ လူငယ်သည် သတင်းထောက်များဘက်သို့ တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ထ.ရပ်သည်။ ထို့နောက် ရုံးတော်သို့ စတင် အစီရင်ခံသည်။

“တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ချိုးဖောက်တဲ့အတွက် တရားခံရုံးတော်ရှေ့မှောက်သို့ တင်သွင်းအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ တရားခံတရားဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်သူ လူဆိုးစားပြုတွေ ရဲအဖွဲ့ခံပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်မှုတွေက လွတ်မြောက်အောင် လေးကြိမ်တိတိ သတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ညကတော့ ထွက်ပြေးတဲ့ရာဇဝတ်ကောင်ပစ်ဖမ်းမယ်လုပ်တဲ့ ရဲစုံထောက်ရဲ့လက်ကို ကိုက်ခဲပြီး လူဆိုးကိုထွတ်မြောက်စေခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို ကြီးစွာ အန္တရာယ်ပြုသူပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဥပဒေအတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်စီရင်ပါရန် ရုံးတော်သို့ လေးစားစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

သူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဘက်၌ နာမည်ကြီးနေသော တရားရှေ့နေ ‘လီယိုနယ်ဖာရဲ’ ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောပြီး ...

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က သက်သေတင်ပြဖို့ အသင့်ပါ။ ထောက်မဲ့အော်ဒန်ကို ခေါ်ပါ”

ရဲစုံထောက်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သက်သေအတစ်ခံကြသည်။ နက်ကြွတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြုံရသမျှ ထွက်ခွင့်သည်။ လူဆိုးများ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ အနီးဝန်းကျင်၌ ခွေးကလေး

အမြဲတွေ့ရပုံ၊ မိမိတို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ခွေးကဟောင်၍ အချက်အလက် နောက်ဆုံး မောင်းထွက်ပြေးသွားသော လူဆိုးကားနောက်သို့ ခြွေးလိုက်ပြီး ခြေနှင်းခုံပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားတတ်ပုံတို့ကို တင်ပြသွားကြသည်။ နောက်ဆုံးအစစ်ခံသော သက်သေကမူ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို မိမိက သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်စဉ် ခွေးက မိမိလက်ကို ခုန်ဟပ်ကာခံသဖြင့် လက်ထဲကသေနတ် လွင့်စဉ်သွားရပုံကို ထွက်ဆိုသွားလေသည်။

အမှုလိုက်အရာရှိက လျှောက်လဲသည်။

“သက်သေတွေထွက်ဆိုချက်များ ခိုင်လုံပါပြီ။ ဒါကြောင့် တရားခံကို တိရစ္ဆာန်ထောင်သို့ပို့ပြီး အမြင့်ဆုံးအပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပေးပါရန် ဆင်ပြအပ်တယ် ခင်ဗျား”

တရားခံရှေ့နေဖာရဲက ... ‘ရဲကို မုန်းတီးရန်လိုသည့်အတွက် ခွေးတစ်ကောင်ကို အပြစ်ပေးနိုင်သည့် ဥပဒေမရှိကြောင်း ငြင်းချက်ထုတ်သည်။ ဟောင်ခြင်းနှင့်မာန်ဖိခြင်းတို့မှာ ခွေး၏သဘာဝသဘာဖြစ်သည်။ ရဲစုံထောက်ကို ကိုက်သည်ဆိုသည်မှာလည်း ခွေးကိုက်ခံရအောင် ခြေသော အပြုအမူကြောင့်သာ ခွေးကကိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မျှဖြစ်ဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ထောင်ချခြင်း၊ ဒဏ်ပေးခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း’ လျှောက်လဲသည်။

သို့သော် တရားသူကြီးမှာ သတင်းစာဖတ်ထားသူဖြစ်၏။ အမှုကြောင်းခြင်းရာတစ်ခုလုံးကို သိထားပြီးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“တရားခံသည် အဆိုးသွမ်းဆုံး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ တရားခံအား သေဒဏ်မှအပ အခြားချမှတ်ရန်မရှိ”

ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

၉၄ ❀ အောင်သာရီ

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... သူ့ကိုမသတ်ရဘူး၊ မသတ်ဘူး”

မာစီယာက ငိုရှိုက်လျက်ပြောသည်။ နောက် ... တောင်းပန်ခံယူသံဖြင့် ...

“တရားသူကြီးမင်းရှင် ... လောင်းအိမ်ကို ခြံစွပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မသူ့ကို လက်နဲ့ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပြီး နှုတ်ထက်မိစေ”

“ဟေ့ ... လောင်းအိမ်နားမကပ်နဲ့”

အမူလိုက်အရာရှိသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထ၍ အော်လိုက်၏။

“ဒီခွေးကို လူဆိုးတွေက မရရတဲ့နည်းနဲ့ လွတ်မြောက်စေမယ်လို့ တပ်လှန့်ထားတယ်။ နည်းနည်းလေးမှ သတိလစ်လို့မဖြစ်ဘူး”



| 6 |



တရားရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြောပြသောအခါ ...

“ငါသိနေတယ်လေ”

ဟု မဲလေးက ပြောသည်။

“တို့ ရှေ့နေလျှောက်လဲချက် အယ်လောက်ကောင်းကောင်း

အောင်သာရီဩဇာကို မကျော်လွှားနိုင်ဘူး”

မာစီယာ၏မျက်နှာတွင် သွေးတစ်ပေါက်မျှမရှိတော့။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

မွန်တာနာချာတိတ်က ...

“ငွေမစားတဲ့ ခွေးထောင်မှူး၊ မရှိပါဘူးကွာ။ မာစီယာကို ငွေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၆ ❀ အောင်သာမိုး

ငါးရာနဲ့ လွှတ်လိုက်ကြရအောင်။ ခွေးထောင်မှူးလည်း လူပါပဲကွာ။
ငွေငါးရာဆိုတာ မနည်းပါဘူး။”

“ကြိုးစားကြည့်တာ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်မှန်ကို
ပဲ စိုးရိမ်တယ်”

ဟု မဲလေးကဆိုသည်။

“ရင်းတောဟာ သိပ်လည်တယ်နော်။ တို့ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်
လို့ သူမတွေးမိပဲ နေပါ့မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသွားကြည့်မယ်။ ခုတော့ ဒီနည်းပဲ နဲ့
တော့တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မာစီယာက အသံကိုမြှင့်၍ ပြောသည်။

နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မာစီယာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“အလကားပါပဲ။ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ရဲတွေ ခြောက်ယောက်
တောင် စောင့်နေတယ်။ သတင်းထောက်တွေလည်း ပြည့်လို့။ နေ
ထောင်မှူးက စကားပြောခွင့်တောင် မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နက်ကြွယ်
ကိုတော့ အနီးကပ်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို သူကောင်းကောင်း
မှတ်မိတယ်။ ရဲတွေကိုတော့ မာန်ဖိတုန်း၊ ဟိန်းတုန်းဟောင်တုန်း၊
ကျွန်မကိုကြည့်တဲ့ သူ့အကြည့်ထဲမှာ သူ့ကို ဘာလုပ်ကြတာလဲဆိုတဲ့
မေးခွန်းကို မြင်နေရတယ်။ သူ့ဘာသာစကားပြောတတ်ရင် ဒီမေးခွန်း
ကို အလျင်ဆုံးမေးမှာ အသေအချာပဲ။ ဪ... ဒန်ကလေးရယ်”

မွန်တာနာချာတိတ်သည် ခြေအစုံကို ချဲကာလျက်ရပ်ကာ
ခြောက်လုံးပြူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပစ်တင်လိုက်
၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ရဲအစောင့်ခြောက်ယောက် ဟုတ်လား။ ဒီ... ခြောက်
ယောက် မကလို့ ဟစ်ရာပဲစောင့်စောင့်ကွာ၊ ငါသွားမယ်။ ဒန်ကိုမရ
အောင် ကယ်မယ်။ ငါနဲ့ ဘယ်သူလိုက်မလဲဟေ့”

ဘော့စတွန်မဲလေးမှအပ အားလုံးထ၊ ရပ်လိုက်ကြသည်။

မဲလေးက ...

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ”

ဟု လက်ကာပြု၍ ပြောသည်။

“အတင်းဝင်တိုက်ရင် ရဲတွေနဲ့ ပစ်ခတ်ရလိမ့်မယ်။ ရင်းတော
ထိပ်တိုက်တိုးမယ်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် အထိအခိုက်အကျအဆုံးတွေ
နဲ့သာမယ်။ ဒန်ကိုပြန်ရဖို့က အပုံတစ်ရာပုံရင် တစ်ပုံပဲသေချာတယ်။
ဒီတော့ အရမ်းမလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ဉာဏ်သုံးကြရအောင်။ ဦးနှောက်ဟာ
ထည်ဆန်ထက် တာသွားတယ်ကွ။ တို့ နည်းပရိယာယ်သုံးကြတာပေါ့။
... လူလေး၊ မင်း အမြန်ဆုံးကားနှစ်စီး ရနိုင်တယ်မဟုတ်လား။
ဆုတံပြီ။ တို့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”



| ၇ |

□

နက်ကြုတ်ကလေးသည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် ရှေ့လက်နှစ်ဖက် ပေါ်မေးတင်လျက် ဝပ်နေ၏။ မျက်လုံးအစုံကို မှေးထားသော်လည်း ငိုက်မျှိုးနေသည်မဟုတ်။ သူ့အား စောင့်ကြပ်နေသူများကို အကဲခတ် နေပုံရသည်။ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်တွင် အစောင့်ရဲတို့သည် သတင်းထောက် များနှင့် ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်။

ခွေးထောင်မှူးက ခွေးကို လှောင်အိမ်ထဲမှ ဓာတ်ငွေခန်းထဲ သို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာ သွင်းမည့်အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြနေသည်။

“မိုးချုပ်တာနဲ့ ဓာတ်ငွေလွှတ်ပေးရမှာပဲ။ အချိန်ကို တရားမှ က သတ်မှတ်ပေးတယ်လေ။ အရာရာမှာ ဥပဒေအတိုင်းလုပ်ရတာမျိုး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟု သူက ပြောသည်။

“ဟိုကောင်တွေ သူတို့ခွေးကို ကယ်တင်မယ်ဆိုတာ ပေါ်မလာ ဆော့ပါလားဗျ။ သွေးအေးသွားကြပြီနဲ့တုတယ်”

ရဲတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

“အေးဗျာ ... သူတို့မလာပေလို့ပဲ။ လာများလာရင်”

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီးကြားလိုက်ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သိမ် သိမ်တုန်သွားသည်။ ရှေ့တည့်တည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ အုတ်နံရံ ချိတ်ကျလာသည်။ ကွဲပြားလဲသံများ ပွက်လောရိုက်သွားသည်။

“လာကြဟေ့ ...”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးကာ ရှေ့မှ ပြေးထွက် သွင်း ရဲများ သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့်ကိုင်လျက် ပြေးထွက် ထိတ်ပါသွားကြသည်။ အခန်းထဲကလူအားလုံး အကြိုအကြားပြေးဝင် နေလျှိုးကြသည်။

သေနတ်သမားသုံးယောက် ရုတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ တစ် ယောက်က ဒန်၏ လှောင်အိမ်သော့ခလောက်ကို သော့ဝှက်ဖွင့် ဖွင့် သွင်း သုံးစက္ကန့်အတွင်း လှောင်အိမ်တံခါးပွင့်သွားသည်။ နက်ကြုတ် ကလေးသည် လှောင်အိမ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

“တို့ မင်းကို လာကယ်တာကွ ... ဒန်ကလေးရ”

“မဲလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဟေ့။ သူ့နည်းက အလုပ်ဖြစ် သေး ကဲ ... လစ်ကြစို့”

လမ်းအလယ်တွင် ကားတစ်စီးရပ်စောင့်နေသည်။ ကားဆီသို့ နက်ကြုတ်က အလျင်ရောက်သွားသည်။ သူသည် ကားလက်ကိုင်ခန့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၀ ❀ အောင်သာမိုး

နောက်တွင်ထိုင်နေသော မိန်းမပျို၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ဝင်လိုက်၏။

“ဒန် ... ဒို ... ဒန်ကလေးရယ်”

မိန်းမပျိုက ဒန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ထားသည်။

“ငါဆုတောင်းလိုက်ရတာ ဒန်ရယ်။ အရင်က ငါတစ်ခါမှ ဆုမတောင်းခဲ့ဖူးဘူး။ တို့ အတူတူနေကြရအောင်နော် ... ဒန်း ထို့ နှစ်ယောက် ဘေးရန်ကင်းတဲ့ ဟိုး ... တောင်တန်းပြာကြီးပေါ်က ယာ တဲကလေးမှာ သွားနေကြရအောင်”



| ၀ |



ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အပျက်အစီးများကို ဦးစွာတွေ့ကြရ၏။
အဝတ်ခါးက ပြိုကျနေသည်။ မှန်ကွဲမှန်စများ လွင့်စဉ်ပျံ့နှံ့နေသည်။
မီးခဲသေတ္တာကြီးတစ်လုံးသည် နိုက်ထရိုဂလစ်စရင် ပေါက်ကွဲအား
ကြောင့် ပြိုလဲနေ၏။ မီးခဲသေတ္တာအောက်တွင် လူတစ်ယောက် ကိုယ်
အောက်ပိုင်းကိုပိလျက် လဲကျနေသည်။

အလွယ်တကူပင် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရဲခြောက်
ယောက်အားဖြင့် မီးခဲသေတ္တာကို ဆွဲမ၊ပြီး ထိုလူကို ထုတ်ယူကြသည်။
အပိတ်ကြီးက မျက်နှာကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၂ * အောင်သာမိုး

“ဘော့စကွန်မဲလေး”

တပ်ကြပ်ကြီး ဝမ်းသာအံ့သြအော်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ... သိပ်ကောင်း။ သူတင်းကောင်းတစ်ခုပဲ။ တို့မင်းကိုလိုချင်နေတာကြာပြီကွ ... မဲလေးရ။ ခုမှပဲ မိဘော့တယ်။ မင်းဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲကွ။ အားလုံးလည်း အပျက်ပျက်အစီးစီး ဖြစ်ကုန်ပါရောလား”

မဲလေးသည် မီးခံသေတ္တာပိသည့်ဒဏ်ကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေရာမှ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အလုပ်ကို တိတိကျကျ လုပ်လိုက်တာပေါ့”

“မင်းအဖော်ကော ... မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ မရောက်ခင်ကလေးတင် ထွက်ပြေးသွားပြီး ခင်ဗျားတို့ခြောက်ယောက်တောင် မနိုင်မနင်းမရတဲ့ ဒီသေတ္တာကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးခိုင်းလိုက်တာ”

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သွားသော ကားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော ... ဒီကားက ဘာလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးက မေးသည်။

“မြင့်မြတ်တဲ့ ခဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်သွားတာလေ”

“ဘာ ... ဘယ်သူ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တိုက်ဖော်တိုက်ထက် * ၁၀၃

“ဒန်လေ ... ခွေးကလေးလေဗျာ။ သူပါသွားပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ထော့မှ ပြန်မမိနိုင်တော့ဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီး၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။ ရဲတစ်ယောက် ပြေးထွက်ကြည့်ပြီး ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ခွေးမရှိတော့ဘူး။ သူပါသွားပြီ”

သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မဲလေးကို စေ့စေ့ ဩည့်လျက်မေးသည်။

“ခွေးကိုကယ်တင်ဖို့ ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို သွားရင် ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျွပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ။ လူတွေဟာ အချိန်ကို အမျိုးမျိုးအသုံးပြုတယ်။ အဲဒီထဲမှာ လေးစားလောက်တဲ့ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်တစ်ယောက်အတွက် အသုံးချရတာ အမြတ်ဆုံးပါ။ နက်ကြုတ်လိုခွေးလေး ဘယ်ကောင်အတွက်လဲ”

စကားအဆုံးတွင် မဲလေးသည် ပျော့ခွေသွားလေ၏။



အောင်သာမိုး

မြတ်ဗုဒ္ဓ
သဒ္ဓါ
သဒ္ဓါ



[၁]

မြာလဲ့လဲ့မိုးကောင်းကင်ကြီးက တိမ်မည်းတိမ်ပုပ်တို့ကင်းစင်
၍ လှပနေ၏။

ငှက်ကျေးသာရကာအပေါင်းတို့၏ အော်မြည်သံတို့မှာလည်း
သာသာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံတစ်ခုအလား။

ထို့အတူ သဘာဝအလှတရားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ အလှကြီးလှ
သော ပွင့်သစ်စလုံမေတစ်ဦး၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်စွန်းစွန်းအရွယ်၊ အလှ
ဆွေကြွယ်ပြီး လောက၏သဘာဝတရားနှင့် ပြီးပြည့်စုံသော သမီးပျို။
သူမ၏အမည်က ချိုမေ။

ဖြူစင်ရှင်းသန့်သော နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ သူမ၏အလှ
တရားတို့မှာ ပိုမို၍ ထင်ရှားလာသလိုပင်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငြိမ်းညောင်းစွာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကထဲထဲသို့ သူမ၏ခြေဖျားလေးနှင့် လှုပ်ခတ်ဆော့ကစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ရေပေါ်ကူးခတ်နေသော ရွှေရောင်ငါးလေးမျှော်မှာ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားသွားကြ၏။

ဖြူဝင်းသော သူမ၏သလုံးသားနုကို ကြည့်စင်ပြာလဲ့သော စမ်းရေအောက်တွင် ထင်ရှားစွာ ပြန်မြင်နေရပြီး နက်မှောင်သန်စွမ်းရှိ ရှည်လျားသော သူမ၏ဆံနွယ်တို့မှာလည်း ဖြူဝင်းသော သူမ၏အသားအရေနှင့်လိုက်ဖက်စွာ အသက်ဝင်နေသည့် မြွေကြီးတစ်ကောင်အလား သူမ၏အလှအား စာဖွဲ့လျှင် ကုန်မည်မထင်တော့။

သို့ဖြင့် ချိုမေသည် တောပန်းကလေးများကိုခူးခြေ၍ စမ်းရေအလျဉ်မှာမျှောရင်း လွတ်လပ်စွာ သဘောကျနေ၏။

ရေကစားလိုက်၊ တောပန်းကလေးများ မျှောလိုက်နှင့် ထဲယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

သို့ထိုဖြင့် ချိုမေသည် အချိန်အတန်ကြာ ရေဆော့ကစားသောအခါ စမ်းချောင်းလေးနံဘေးမှ ပြန်တက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ တောလမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာနေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို မမျှော်လင့်ဘဲ လိုက်ရသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဧရာ၏ထုထောင်းမှုဖတ်ကြောင့် ပိန်ကပ်ခန္ဓာကိုယ်မှ လုပ်လီလုပ်လဲ့။ စက္ခုအာရုံကောင်းစွာ မြင်ပုံမသစ်ပင်များနယ် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော ညာဘက်လမ်းတောင်ပေးကို အားပြုလျက် လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာချေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ အဘိုးအိုနှင့် တစ်လံကွာအဝေးတွင် လွန်စွာမှ ဦးမား၍ ခြောက်ပေခန့်အထိ ရှည်လျားသော တောကြီးမြွေဟောက်တစ်ကောင် အဘိုးအိုအားရန်ပြုရန် သေးငယ်သည့်မျက်လုံးများအရောင်တလက်လက် ထွက်နေ၏။

မထင်မှတ်သော ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ချိုမေ စိုးရိမ်သွားသည်။ မြွေ၏အန္တရာယ်ကို သိမြင်ပုံမရသော အဘိုးအိုမှာ မြွေနှင့်လွန်စွာမှ နီးကပ်လာလေပြီ။

ချိုမေ စဉ်းစားချိန်မရတော့။ ‘ရှူးခနဲ’ အသံပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြွေကြီးသည် အဘိုးအိုအား ရန်ပြုရန် လင်ပန်းခနဲ နှုတ်ပြန်သော ပါးပျဉ်းကြီးကိုထောင်၍ ‘တချိုးချိုး’ ရန်ထောင်လေတော့၏။

ထိုအသံများကြောင့် အဘိုးအို လှမ်းလက်စခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ချိုမေသည် အဘိုးအိုရှေ့မှကာရပ်လျက် မြွေကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ချိုမေသည် ထိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ လျှပ်တစ်ပြက် နှုတ်လှုပ်ရှားမှုအတွက်ကို အံ့သြ၍မဆုံး။ စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် အဘိုးအို၏က အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ရန်ပြုလာသော တောကြီးမြွေဟောက်နက် သူမ၏ အေးစက်သောမျက်ဝန်းဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မြွေကြီးသည် ချိုမေ၏အကြည့်အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်စင်းလျက် ပါးပျဉ်းမာန်ကို ချသွားတော့သည်။

“ရှိုး ... ရှိုး ...”

လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်စရာ။ သူမအကြည့်ကို မြွေကြီးသည် ဆွဲသို့ကြောင့် မခံနိုင်သနည်း။ ပြီးတော့ သူမစိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ် လိုက်လှုပ်ရှားမှုကို မြွေကြီးအန္တရာယ်မပြုဘဲ မည်သို့ကြောင့် ငြိမ်သက်ဝပ်စင်းသွားလေသနည်း။ သူမကိုယ်သူမ အံ့သြမှု မဆုံးပြန်တော့။

ထို့အတူ သူမသည် စိတ်ထဲကဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း ထိုစင်းငြိမ်သက်နေသော မြွေကြီးအားကြည့်လျက် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ပြေးလိုက်မိတော့သည်။

“မင်း ဒီဘဝရောက်တာတောင် မမှတ်သေးဘူးလား ဒီအကုသိုလ်တရားတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေရင် လူ့ဘဝရောက်ဖို့မဆိုတာနဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာတောင် ဒုက္ခအတိတွေနဲ့ ချုပ်ငြိမ်းသွားမှာမဟုတ်ဘူးလား မင်း သေချာစဉ်းစားစမ်း ဒီပ”

ချိုမေ၏စကားကြောင့် မြွေကြီးခေါင်းဝပ်စင်းကာ ပိုမိုငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

အနီးကပ်ဖြစ်သဖြင့် အကြားအာရုံအမြင်အာရုံပါ ပီပြင်သော အဘိုးအိုသည် မြွေကြီးအား ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုနိုင်နင်းလိုက်သော လုံ့လငယ်ချိုမေအား ကြည့်၍ တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။ လုံးဝမကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်။ ထိုမိန်းကလေးရောက်မလာလျှင် သူ့ဘဝတော့ မတွေးဝံ့စရာဟု သုံးသပ်လိုက်မိ၏။

သို့ဖြင့် မြွေကြီးသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ ချိုမေကိုကြည့်လျက် အကြီးအကျယ် နောင်တရသွားတော့၏။

၎င်းအားဆုံးမနေသော လူသားမိန်းကလေးသည် သာမကဟုတ်။ တစ်ချိန်က ၎င်းတို့မြွေမျိုးနွယ်စု၏ အရှင်သခင်။ ဒီတုန်း

သည် ထိုအရှင်သခင်၏ ကျေးကျွန်မြောက်မြားစွာအနက် တစ်ဦးအထဲအဝင်။ ထိုဘဝက မလွတ်မြောက်နိုင်သေး။ ယခု ၎င်း၏အရှင်သခင်၏ ထိပ်တိုက်တိုးရပြီ။ ထိုအရှင်သခင်သည် လူ့ဘဝပြောင်းလဲသွားသည့်အတိုင်း ဘဝအဆက်ဆက်ကပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဩဇာအာဏာနှင့်အစွမ်းတို့က ထက်၍ထက်နေဆဲ။ ၎င်းကိုယ်၎င်း ပြန်ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။

“ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါအရှင်၊ ကျွန်ုပ် နောင်တရပါပြီ”

၎င်းကပြောပြီး ရိုကျိုးစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။

သူမစိတ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း ပြောဆိုဆုံးမလိုက်ခြင်းကို တပည့်လက်သားတစ်ဦးပမာနာခံ၍ ထွက်ခွာသွားသော မြွေကြီးအကြည့်၍ အံ့သြသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမတွင် ဘာအစွမ်းအစတွေနဲ့မှန်းမသိ။ သို့တည်းမဟုတ် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး ရန်မပြုချင်၍ ထွက်ခွာသွားခြင်းကြောင့်လော။ ပဟေဠိတွေက မြောက်မြားစွာ။

ထို့အတူပင် ချိုမေနည်းတူ အဘိုးအိုသည်လည်း မြွေကြီးနှင့်

သူ့ သူမတို့၏ ဆက်ဆံမှုကိုကြည့်လျက် အံ့သြ၍မဆုံး။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ငါ့မြေးရယ်။ အဘိုးက အမြင်အာရုံ

ဘာင်းတော့ အန္တရာယ်ကို ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ဘူးလေ”

အဘိုးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသော် သူ့အခြေအနေ ရှင်းပြလာသည်။

“အဘိုး ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ငါ့မြေးကယ်လိုက်လို့ အဘိုး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့

အစွမ်းအစကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားမိတယ်”

ထိုအခါ ချိုမေက စိတ်အေးစွာပြုံးလျက် ...

၁၁၀ ❀ မြေမင်းသင်

“သမီးလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ စိတ်ထဲရှိသလိုလုပ်လိုက်တာ၊ သမီးကိုယ်သမီးတောင် ပြန်အံ့သြနေတယ်”

ချိုမေ၏ ရှင်းပြမှုကြောင့် အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လျက် အဓိပ္ပာယ်မှန်းရခက်သောအပြုံးကို ပြုံးသည်။

ချိုမေကမြင်သွားပြီး အဘိုးအိုအား အထူးအဆန်းသဖွယ် မေးလိုက်၏။

“အဘိုး ... ဘာပြုံးတာလဲ”

“ငါ့မြေးရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုကိုတွေ့ရလို့ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးတာပါ ကွယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးဘဝမှာ အံ့သြစရာအစွမ်းတွေ ရှိနေတာကို”

“ဟင် ... အဘိုးက ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“ခုနု လက်တွေ့ပဲလေ။ ဒါ အံ့သြစရာအစွမ်းပေါ့”

အဘိုးအို မှတ်ချက်ချသည်ကို သူမ ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်း မခါ။ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး ...

“ဒါနဲ့ အဘိုး ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အဘိုးက ခရီးသွားတစ်ဦးပါကွယ်”

ထိုအခါ ချိုမေက အဘိုးအိုကိုကြည့်၍ ...

“တစ်ယောက်တည်း အဘိုးသွားနေတော့ အန္တရာယ်ရှိတာ ပေါ့”

“အဘိုးက အသက်အရွယ်ကြီးနေပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်ကို မကြောက်တော့ပါဘူး”

“အင်း ... အဘိုးကို ဒီတောလွန်တဲ့အထိ သမီးလိုက်ဖို့ မပါရစေ”

“သာဓုပါကွယ် ... သာဓု ... သာဓု”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သိဒ္ဓိရှင်သင်မ ❀ ၁၁၁

ထို့နောက် ချိုမေသည် အဘိုးအိုအား တွဲကူဖေးမ၍ အတန် လှမ်းသော တောအုပ်လွန်သည်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

အထက်ပါဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ထင်းခုတ်လာ ကြသော ရွာသားတချို့ အစအဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြမယုံ ကြည်နီ၍ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

ချိုမေအားလည်းကောင်း၊ အဘိုးအိုအားလည်းကောင်း၊ မြေ မင်းအားလည်းကောင်း ထူးဆန်းမှုအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် အံ့သြမယုံကြည်နီ၍ ဖြစ်သွားကြသော ရွာသားတချို့ ချိုမေသည်လည်းကောင်း၊ အဘိုးအိုသည်လည်းကောင်း၊ မြေကြီး သည်လည်းကောင်း သိရှိလိုက်ခြင်း မရှိကြပါချေ။



အဆိုးဆုံးကား ချိုမေတို့နေထိုင်သော ရွာကလေးမှာ ချိုမေ

အထူးစိတ်ဝင်စားကုန်ကြ၏။

တချို့ မေးမြန်းစပ်စုသည်။ တချို့ မယုံကြည်။ ထင်ယောင်

ဘေးဖြစ်တာဟူ၍လည်းကောင်း၊ တချို့က အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွာ

အထင်ကြီးသည်။ တချို့က ထူးဆန်းသောမိန်းကလေး (သို့မဟုတ်)

အမည်သမီးလေးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

သို့သော် အများက မည်သို့ပင် ထင်ကြေးပေးပေး ကာယ

နှင့်ဖြစ်သူ ချိုမေကတော့ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူမကိုယ်တိုင် ဘာ

မျှဖြစ်မှန်းမသိအောင် အံ့သြနေသူဖြစ်၏။ မည်သည့်ခြေရှင်းချက်

မှပေး။

သို့ရာတွင် သူမကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းနေသည်ဟု

ယုံကြည်သည်။ အများထင်ကြေးပေး ပြောဆိုကြသလို မြွေမင်း

လေး တကယ်ပင်ဖြစ်နေပြီလော။

မြွေကြီးအန္တရာယ်မှ ခရီးသွားအဘိုးအိုကို ကယ်တင်လိုက် သော

အပျက်ကို ပြန်ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် ထူးဆန်းနေတာတော့ သေချာ

သို့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ထိုထူးဆန်းမှုကို စိတ်ဝင်စား၏။

ဤသို့ဖြင့် ချိုမေ၏သတင်းကား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီး

လာသဖြင့် ထိုရွာလေးသို့ လူဝင်လူထွက်တို့လည်း များပြားလာ၏။

အများအနက် ပယောဂဆရာများ၊ မြွေဆရာများ၊ သိုက်ဆရာများ၊

အခြားအမျိုးမျိုး စီးပွားရေးသမားများ စသဖြင့် ခြေချင်းလိမ်နေကြ၏။

ချိုမေ၏သတင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စုံစမ်းကြသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် ချိုမေ၏ဆရာ ဦးနန္ဒသည်လည်း

[၂]



အံ့သြစရာကောင်းသော ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဒီမှာထက် ပြီးဆုံးသွားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အံ့သြမယုံကြည် နိုင်စွာ သိရှိသွားကြသော ထင်းခုတ်သူ ရွာသားတချို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထင်းခုတ်သူ ရွာသားတို့သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တစ်နှစ်လုံးအား ဖောက်သည်ချလှိုက်သဖြင့် တောင်အောက်၊ တောင်ပေါ်ရွာအားလုံး သိရှိသွားကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

၁၁၄ ❀ မြွေမင်းသခင်

သိဒ္ဓိရှင်သခင် ❀ ၁၁၅

ကောင်း၊ ချိုမေဇာသုဇယ်ချင်း သူရသည်လည်းကောင်း၊ ရွာလူကြီး ဦးရပ်ဆိုးသည်လည်းကောင်း ချိုမေနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေကြရ၏။

“ချိုမေ ... နင့်အတွက် စိုးရိမ်စရာတွေတော့ တစ်နေ့တခြား ကြီးလာပြီ”

ချိုမေနှင့်သူရ တောလမ်းလေးအတိုင်းပြန်လာပြီး သူရက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချိုမေက သူရမေးလာသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်၍ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းပင်။

“နင် ... ဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ ချိုမေ။ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုမမြင်ရင် နင်ဒုက္ခနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်”

သူရစကားကြောင့် ချိုမေရယ်လိုက်သည်။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ ချိုမေ”

“နင် ငါ့အပေါ်စိုးရိမ်တဲ့ပုံကို သဘောကျလို့ပါ”

“ဒီအချိန်မှာ နင်ငါ့ကို လှောင်ရက်တယ်နော်။ ငါက နင့်အတွက် ကြားရတဲ့သတင်းတွေ၊ တွေ့ရတဲ့လူတွေကြောင့် စိုးရိမ်ပြီး သတိပေးတာပါ”

သူရကိုကြည့်၍ ချိုမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူတမင်လှောင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူမအပေါ် အမြဲတမ်းစိုးရိမ်လွန်းသော သူရအား အားကိုးရသည်ဟူ၍တွေ့ကာ ဝမ်းသာပြီး ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နင့်စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ် သူရရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို အခက်အခဲ၊ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံရသူတွေကို ကူညီတာဟာ။ ဘာကြောင့်လဲ ငါမပြောတတ်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီဟာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က နင့်အပေါ်စိုးရိမ်လွန်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ရှိပါစေပေါ့ဟာ”

ထို့နောက် ချိုမေနှင့်သူရ ရွာထိပ်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည့် အိပ်ပြန်ရန်အတွက် လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။



[၃]

“သမီးချိုမေ ... ခုတလော အသွားအလာသတိထားပါ”

ချိုမေ၏ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒက သတိပေးပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနန္ဒသည် ချိုမေအား သိုင်းပညာမှအစပြု၍ လောကီပညာ ရပ်များ၊ အတွေးအခေါ် ဒဿနပညာရပ်များအထိ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာတစ်ဦး။ ချိုမေ၏ မွေးစားမိဘများကိုယ်တိုင် ဦးနန္ဒထံတွင် ချိုမေအားအပ်နှံ၍ ပညာရပ်များ ဆည်းပူးခိုင်းစေခဲ့ကြ သော်လည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဦးနန္ဒသည် လွန်စွာမှ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်၍ လောကီ၊ ကုတုတ္တရာပညာရပ်များကို နှံ့စပ်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချိုမေအား ဦးနန္ဒထံ၌ အပ်နှံပညာသင်ကြား ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ဦးနန္ဒကို လူထူးလူဆန်းကြီး ချစ် သတ်မှတ်၍ လေးစားခဲ့ကြ၏။

ယခု ဆရာဖြစ်သူဦးနန္ဒက ရွာထဲတွင် တောမီးလောင်သကဲ့ ပုံနဲ့နေသော သူမကိစ္စအားရည်ရွယ်၍ သတိပေးစကားဆိုလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးနန္ဒနှင့်အတူရှိနေသော ရွာလူကြီးဦးရပ်ဆိုးကလည်း အဖန် နှစ်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် သမီးချိုမေ။ ခု ရွာထဲမှာကြားနေရတဲ့ သတင်း သူနဲ့ ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့ လူစိမ်းတွေဟာ သမီးကို အဓိကပစ်မှတ် ထားပြီး ရန်ရှာလာကြမှာ သေချာတယ်။ ခုန သမီးဆရာကိုနန္ဒပြော သလို အမြဲတမ်း သတိပိုမယတော့ ရှိပါစေပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာနဲ့ဦးကြီး၊ သမီးလည်း ဒီသတင်းရိုက် နှစ်ခုတွေကြောင့် ရှေ့ဆက်တာတွေဖြစ်လာမလဲ သိချင်နေတာပါ။ အထူး ခြင်္သေ့ လူစိမ်းတွေ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာ ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်း ထင်ရရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ချိုမေက သူမ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်ပြီး ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သမီး။ အဓိက မြွေပင်းသမီးလို့ နာမည် ကြီးတဲ့ သမီးချိုမေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ သေချာတယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုတော့ မြွေအမြဲတေလို့ခေါ်တဲ့ (မြွေအန်ကျောက်) သိဒ္ဓိရှင် မိန့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျောက်လုံးအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြားဖူးတာ ရှိတယ်”

ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒ၏ရှင်းပြမှုကြောင့် ချိုမေနှင့်အတူ ရွာလူကြီးဦးရပ်ဆိုးပါ တအံ့တသြဖြစ်၍ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားကြသည်။

“မြွေအမြူတေ သိဒ္ဓိရင်စိန်ကျောက်လုံး ဟုတ်လားဆရာ”

ချိုမေ၏ စိတ်ဝင်တစားအမေးကို ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒက ..

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မြွေအမြူတေ သိဒ္ဓိရင်စိန်ကျောက်လုံးဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှားပါးဆုံးနဲ့ သိဒ္ဓိအစွမ်းရှိတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးပေါ့ကွယ်။ ဒီအမြူတေမျိုးဟာ ဘဝအတိတ်ကံမြင့်မားပြီး လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာလည်း သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မြွေတွေမှသာ ရှိနိုင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုး။ ပြီးတော့ ဒီအမြူတေဟာ အကောင်လိုက်မွေးဖွားတဲ့ မြွေမွေးမျိုးမှာမရှိဘဲ ဥကနေပေါက်တဲ့ မြွေဟောက်တွေမှာသာရှိတတ်တယ်။ မြွေဟောက်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သားမပေါက်တဲ့ ဥဟာ အချိန်ကာလကြာတာနဲ့အမျှ သိဒ္ဓိအစွမ်းတွေရှိလာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘေးမတိုး၊ လုံမပေါက်၊ သေနတ်ကျည်မထွက်တဲ့အထိ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမြူတေမျိုးဟာ မြွေဟောက်တိုင်းမရှိဘူး။ မြွေဘုရင်၊ မြွေဘုရင်မတွေမှာသာရှိတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မြွေဘုရင်၊ မြွေဘုရင်မတိုင်းလည်း မရှိပြန်ဘူး။ သူတော်ကောင်းတရားရှိပြီး ထိုက်တန်တဲ့ မြွေဘုရင်၊ မြွေဘုရင်မတွေမှာသာ လက်ခံခွင့်ရှိပြီး သိဒ္ဓိအစွမ်းတွေရှိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းတစ်ခုထားရတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ မြွေအမြူတေ သိဒ္ဓိအစွမ်းအားကိုးနဲ့ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတွေအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းမပြုရဘူးအချက်ပဲ။ ဒီအချက်ကို ချိုးဖောက်ရင် ရရှိပြီးသား သိဒ္ဓိအစွမ်းတွေ ပြန်လည်ရပ်သိမ်းခြင်းကို ခံကြရတယ်ဆိုတာပဲ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ဒီတော့မှ ချိုမေသည် သူမအိပ်မက်ထဲတွင် မကြာခဏမက သူရှိသော အချက်တွေနှင့် တထေရာတည်း တထပ်တည်းကျပြီး သူမသိရှိထားခဲ့ပါလားဟု တွေးမိလိုက်၏။

ရွာလူကြီး ဦးရပ်ဆိုးကတော့ ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒရှင်းပြသမျှအပေါ် အံ့သြ၍ပဆုံး။

သို့ဖြင့် ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအချက်ကိုသိထားတဲ့ လူစိမ်းတွေဟာ ရွာမှာ အဝင်အထွက် နူးလာပြီး သမီးချိုမေကို အဓိကပစ်မှတ်ထား လာကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ

ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒ မှတ်ချက်ပြုလိုက်သော်လည်း သူမကြောက်ခြင်းမရှိပါချေ။ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်ချင်သော စိတ်ထားလည်း မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ဦးရပ်ဆိုးကတော့ ချိုမေအတွက် အတော်လေးစိုးနဲ့နေ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“အဲဒါ သမီးအတွက် မမြင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ပဲကွယ်။ သမီးအတွက် စိုးကြီးတို့ စိုးရိမ်တာအဲဒါပဲ။ ဘာမဆို စားသတိ၊ သွားသတိ အတော်လွတ်စေခဲ့ပေါ့ကွယ်”

ဟု သတိပေးပြောကြားလာသည်။

ချိုမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး၊ သမီး အစစအရာရာ သတိထားပါ

ချိုမေကတော့ ကတိသာပေးလိုက်သည် နောက်ဆုတ်ပြီး ပုန်းကောင်နေမည်တော့ မဟုတ်ချေ။

၁၂၀ ❀ ငြိမ်းသင်

မည်သည့်အန္တရာယ်ပဲလာလာ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပင်။ မတရား
တာကိုလည်း လက်ဝိုက်မကြည့်တတ်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူမ
အပေါ် ဘယ်သောအခါမျှ မတရားမလုပ်ခဲ့။ ကူညီမှုသာ အမြဲပေးရင်
သည်။ အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ချင်သည်။ ဆောင်ရွက်
နိုင်ဖို့လည်း သူမကြိုးစားရမည်။

ထို့ကြောင့် ရွာထဲတွင် အဝင်အထွက်များနေသော လူစီး
တချို့အား အကဲခတ်စောင့်ကြည့်မှ သင့်တော်မည်ထင်၏။

အများသိစေရန် ထိုကိစ္စကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်မကြေ
သော် တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားဖို့အတွက် သူမစိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုံး
ဖြတ်ချလိုက်တော့သည်။

| ၄ |

❀ ❀ ❀

□

ဤရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြသော ဦးဒေဝနှင့် တပည့်
သည် ချိုမေဆိုသော မြွေမင်းသမီးလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စ
ကို ရသမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းကြသည်။

ဦးဒေဝသည် တပည့်ဖြစ်သူများကို ရွာထဲအနှံ့စေလွှတ်၍
ရှာဖွေခိုင်း၏။ ရသမျှသတင်းတို့အား ပြန်ပို့ခိုင်းသည်။ တစ်ရွာလုံးက
ဆင်းအထွက်ရှိလာကြသော ၎င်းတို့ကဲ့သို့ လူစိမ်းများအား အထူးဂရု
ပြု၍ ကြည့်ရှုနေကြောင်း သိရ၏။

အထူးသဖြင့် ၎င်းတို့ အလိုရှိနေသောသူမှာ မြွေမင်းသမီးလေး
ဖြစ်လဲ ချိုမေဆိုသည့် မိန်းကလေး။ အများသူငါ ပြောဆိုနေကြ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သကဲ့သို့ ထိုမိန်းကလေးတွင် ထူးခြားချက်တွေ အများအပြားရှိနေသည် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း မရှိ။ ထိုအချက်က အခြား မိန်းကလေးများနှင့် မတူသော ထူးခြားသည့်အချက်။ ထိုအချက်ရှိခြင်းအတွက် သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ အများသူငါပြောဆိုကြသည့် မြေမင်းသမီးလေးဆိုတာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမြေမင်းသမီးလေး ချိုမေ့ထံ၌ ၎င်းတို့အစီအစဉ် အလိုရှိနေသော မြေအမြဲတေ သိဒ္ဓိရှင်စိန်ကျောက်လုံးရှိနေဖို့ သေချာသည်။

သို့ဖြင့် ထိုအဖိုးတန်ပစ္စည်းအား ရရှိနိုင်ရန် နည်းအမျိုးမျိုး ကြံဆခဲ့သည်။ နေ့စဉ် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်တို့ကိုလည်း ရှာဖွေခဲ့သည်။

ဦးဒေဝသည် ထိုကဲ့သို့ ရှားပါးအဖိုးတန်သော အမြဲတေပစ္စည်းများကို မြန်မာပြည်အနှံ့ခြေဆန့်၍ ရှာဖွေနေသူဖြစ်သည်။

ပယောဂဆရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သိုက်ဆရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆေးဆရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးသမားအဖြစ်လည်းကောင်း အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြောင်း ဆိုမည်။

ယခုလည်း ဤရွာလေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြေအမြဲတေ၏ ရန် ပယောဂဆရာကြီးတစ်ဦး ဦးဆောင်၍ တပည့်တပန်းများနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် တပည့်များက ဦးဒေဝကို မေးမြန်းလာကြသည်။

“ဆရာဒေဝ ... ကျွန်တော်တို့ မြေမင်းသမီးကိုဖမ်းဖို့ ဘယ် နည်းလမ်းသုံးရင် ရနိုင်မလဲ”

ဦးဒေဝက အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားနေရာမှ ...

“ငါးလိုချင်ရင် ငါးစာနဲ့များရမယ်”

ဦးဒေဝစကားကြောင့် တပည့်များ တအံ့တမြဲဖြစ်သွားကြ သေး ...

“ဒါဆိုရင် ဆရာဒေဝက ...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘာမှဆက်မမေးနဲ့တော့။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ နည်းတို့ဘက်က ပီပီရီရီဖြစ်ပါစေ။ တစ်ချက်တိမ်းစောင်းသွားတာနဲ့ ငါတို့ နည်းရွယ်ချက်တွေ ပျက်ပြိုလို့သာမှတ်”

တပည့်ဖြစ်သူ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဦးဒေဝက ဝင်ပြောလိုက် ဖြစ်သည်။

ဦးဒေဝပြောသည့် အကြံအစည်များကိုလည်း တပည့်များ ချစ်ခင်ပါသည်။

သို့သော် အန္တရာယ်များလွန်းသဖြင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကြ သည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်တစ်ဦးက ...

“ဆရာဒေဝပြောတဲ့ အစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားနည်းလမ်းရော မရှိတော့ဘူးလား”

“လုံးဝမရှိနိုင်ဘူး။ ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးပဲ။ ငါသေသေ နေရာစဉ်းစားပြီပြီ။ ရွာထဲက လူကြီးတချို့ကိုဖမ်းပြီး မြေမင်းသမီးဆီ အမြဲအမြဲတေနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ရင် ငါတို့ဖမ်းရမှာ လူကြီးတွေ အသေအတွက် အခက်အခဲရှိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာထဲက ကလေး

၁၂၄ ❀ မြေမင်္ဂလာ

တချို့ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး မြွေအပြုတောနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာ။ ကဲ ... ဒီကိစ္စကို ခုရက်အတွင်းမှာ အကောင်အထည်ဆောင်
ကြမယ်။ ကြိုတင်စီစဉ် ထားကြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာဒေဝ”

ဦးဒေဝ၏အမိန့်အတိုင်း တပည့်ဖြစ်သူများ လက်ခံသော
တူ၍ နေရာမှ အသီးသီးထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။



[၅]



နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ပယောဂဆရာကြီး ဦးဒေဝ
ထံသို့ရောက်ရှိ ကလေးငါးယောက်ကို ဖမ်းဆီးသွားသဖြင့် တစ်
အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ထိုကလေးငါးယောက်အနက် ရွာလူကြီးဦးရုပ်ဆိုး၏ မြေးလေး
တစ်ယောက်ပါဝင်သဖြင့် ရွာလူကြီးဦးရုပ်ဆိုးမှာ ခေါင်းမီးတောက်သွား
တော့သည်။

ထိုသတင်းကို ပို့ဆောင်ပေးသူမှာ ချိုမေပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မနက်က ချိုမေတစ်ယောက် တောစပ်သို့ ထုံးစံအတိုင်း

ဆွတ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ဦးရောက်လာပြီး ထိုသတင်း

ကို ပြောဆိုသွား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၎င်းတို့ ဆရာကြီးဒေဝက ရွာထဲရှိ ကလေးငါးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း၊ ဤကလေးငါးယောက် အသက်ရှင်လျက်ပြန်ယူလာပါက သူမထံမှ မြွေအမြုတေနှင့် လဲလှယ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသွားခြင်းပင်။

ထိုသတင်းကို ကြားကြားသိချင်း ချိုမေအံ့သြသွားရသည့် မြွေအမြုတေ သူမထံမှ လိုချင်သတဲ့။ ထိုမြွေအမြုတေကို ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒပြောဖူးခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ အိပ်မက်ထဲမှာ မက်ဖူးခဲ့သည်။ သူမထံတွင် ရှိဖို့နေနေသာသာ ပြင်တောင်မပြုဖူးခဲ့ချေ။

ထိုလူတွေ ရူးများရူးနေပြီလော။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဝကယ်မရှိသောကိစ္စကို အရှိလုပ်၍ အန္တရာယ်ပြုလာခြင်းမှာ ဘာမျှမသိရှာ၊ အပြစ်မရှိသော ကလေးများအတွက် စိုးရိမ်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်မည်ဟု သူမစိတ်ဆန္ဒမကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း သူမ မြွေမင်းသမီးအစစ်ဟု မဟုတ် မသိရသော်လည်း ဓားစာခံဖြစ်သွားသော ကလေးငါးယောက်အား သူမအသက်နှင့်လဲယူရမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ရွာသားတို့ ဦးနှင့် ထိုကိစ္စကို ရွာလူကြီးဦးရုပ်ဆိုးထံသို့ အကြောင်းကြားခိုင်းလျှင် ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကတော့ ဦးဒေဝတို့ရှိရာ တောင်အောက်တောစပ်ထဲ အရောက်သွားခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချိုမေသည် ဦးဒေဝတို့နေထိုင်ရာ တောင်အောက်

တောစပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ ကလေးငါးယောက်အား သစ်ပင်အောက်တွင် ကြိုးတုပ်၍ထားခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးဒေဝက သူမလာသည်ကို မြင်သွားပြီး ...

“ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း မင်းလာရဲသားပဲ မိန်းကလေး။ မင်းရဲ့ နှုတ်ကောက်ကိုတော့ ချိုးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငါ့ရဲသားမောင်ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။ ချိုမေက ဒေါသထောင်းခနဲ သွားပြီး ဦးဒေဝအား မျက်လုံးမီးဝင်းဝင်းတောက်ကလေးတတ် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးဒေဝသည် ချိုမေ၏ စူးရှပြင်းထန်သောအကြည့်ကို ကြာကြာရှင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ရှင် ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ဦးဒေဝ၊ ရှင်တို့လိုချင်တဲ့ မြွေအမြုတေဆိုတာ ကျွန်မမှာမရှိဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့ ဒီကလေးတွေကို ချိုးလွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးဒေဝက တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“မင်းမှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကား ငါ့လာမပြောနဲ့။ အေး ... မင်းအေးဆေးဆေးမပေးဘဲ ခေါင်းမာရင်တော့ ကလေးတွေရော၊ မင်းပါ ကျွန်တို့ရောက်သွားမယ်”

ချိုမေသည် ဦးဒေဝ၏ လောဘနှင့်ကောက်ကုန်ယုတ်မာမှုကို မခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။ အလွန် နာကြည်းမုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ မည်သို့လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲက လျှပ်တစ်ကြွေပေါ်လာသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လိုက်တော့သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အခြားတော့မဟုတ်။

မြေအော်မြည်သံကဲ့သို့ တနှိုးနှိုး ပြုလုပ်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်။

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ပြီး တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် အရပ်လေးမျက်နှာမှ မြေပေါင်းစုံ အကြီးအသေးတို့သည် ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြတော့၏။ တွန့်လိမ်၍တစ်မျိုး၊ လျှောခနဲ လျှောခနဲ လာ၍တစ်ပုံ၊ ပါးယူ၍ ထောင်၍တစ်နည်း၊ ဆင်ပစ်မြေ ခေါ် ပျံ့ပဲ့ရောက်ရှိလာသော မြေတစ်သွယ်ဖြင့် အရောင်အသွေး၊ ပုံစံမျိုးစုံတို့မှာ ချိုမေ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်၍ ချိုမေ့ကိုယ်တိုင် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်ဖြစ်သွားသလို၊ ဦးဒေဝတို့ ဆရာတပည့်များလည်း တအံ့တဓာတ်အထိတ်လန့်အော်ဟစ်လျက် ပျာယာခတ်သွားကြလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ချိုမေ့သည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ထွက်ပြေးမြန်စွာ အသုံးချလိုက်တော့သည်။

“အဆွေတို့မြင်တဲ့အတိုင်း လောဘသားကောင်တွေကို ဖမ်းပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

မြေများသည် ချိုမေ့၏စကားကို နားလည်သည့်အလား အထွေထွေအတွင်းမှာပင် တနှိုးနှိုးအော်မြည်လျက် ဦးဒေဝတို့ဆရာတပည့်အား ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့လိုက်ကြတော့၏။

ထိုအခါ ဦးဒေဝတို့ဆရာတပည့်အဖွဲ့သည် ကြောက်ရွံ့သြုပ်သြုပ်လျက် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားကြ၏။

အသက်ဘေးကို သူ့ထက်ငါလှယ်ကန်၍ အော်ဟစ်ကြလျက်

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဒေဝ၊ အမှားကိုဝန်ခံရင် အသက်ချွတ်

အရမယ်၊ လောဘအသောမသတ်ဘဲ ရှေ့ဆက်ရင်တော့ အသေဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်”

ချိုမေ့က တကယ့်ကို ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပြောလိုက်နိုင်သော သူမကိုယ်သူမ အံ့သြသွား၏။ သူမ၏အသိအမှတ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ပုံမှန်လိုက်သလို ခံစားနေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးများ အန္တရာယ်ကင်းဝေးရေးနှင့် လောဘကောင်များ ပညာပေးနိုင်ရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဒေဝ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း ကြိုက်လမ်းရွေးလမ်း”

ထိုအခါ ဦးဒေဝ၏တပည့်များသည် များပြားလှသော မြေများကိုကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့မှုများတုန်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျလာခဲ့သည်။

“ဆ ... ဆရာ ဒေဝ၊ ကျွန်တော်တို့ ... ကြောက် ... ကြောက်တယ်ဗျာ၊ အမြန် ... မြန် ... ဝန်ချလိုက်တော့လေ”

ဦးဒေဝလည်း ကြာကြာဟန်မဆောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ... သူတို့ပြောသလို ကျုပ်တို့အမှားကို ဝန် ... ဝန်ခံပါပြီ မြေမင်းသမီးရယ်။ ကျုပ်တို့အမှားကို အသက် ချမ်း ... ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဦးဒေဝက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အမှားကို ဝန်ခံတော့ ဦးဒေဝနည်းတူ တပည့်ဖြစ်သူများလည်း ဝန်ချတောင်းပန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ရွာလူကြီး ဦးရုပ်ဆိုးနှင့်အတူ ကလေးမိဘများ၊ ရွာသားများ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်၍ ရောက်

လာကြတော့သည်။

အမှားကို ဝန်ချတောင်းပန်နေသော ဦးဒေဝတို့ဆရာတပည့် အား ရိုက်နှက်မည် တက်ကဲဖြစ်နေကြတော့၏။

“ဒီကောင်တွေကို လုံးဝ အရှင်ထားဖို့မသင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန် လောဘကြီးတဲ့ကောင်တွေကို ခဲ လမ်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်”

“မြွေမင်းသမီးလေး ကျုပ်တို့ကို ဆုံးမခွင့်ပေးပါ”

“ဟုတ်တယ်... မြွေမင်းသမီးလေး၊ ဒီကောင်တွေကို အသက် ရှင်လျက် ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် နောင်ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်ကျူးလို့ ဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ အပြတ်သာရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

ကလေးမိဘနှင့် ရွာသူရွာသားများက တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြိမ်းပါးလိုက်သဖြင့် ဦးဒေဝတို့ဆရာတပည့် လွန်စွာမှ ထိတ်လန့်သွား ပျက်သွားကြကာ ချိုမေအား အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခြေအနေကို ချိုမေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းမှ အေးငြိမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား လူအုပ်ကြီးရှေ့သို့ ထွက်၍ ...

“ရွာလူကြီး ဦးကြီးရုပ်ဆိုးနဲ့ ကလေးမိဘများ၊ ရွာသူရွာသား များကို ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် မှားမှန်သဖြင့် ကျွန်မဆီမှာ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီးသွားပါပြီ။ ကလေးတွေလည်း အန္တရာယ်မှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို မကျေလည်ဘဲ ရန်ကိုရန်ချ ပြန်တုံ့နှင်းရင် သံသရာဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကြားထဲက မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ကြ၊ စေတနာထားကြတယ်ဆိုရင် ကျွန်မမေတ္တာရပ်ခံသလို သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ကြပါ”

ချိုမေက ကြားဝင်မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးရုပ် နှင့် ကလေးမိဘများ၊ ရွာသူရွာသားများ အသိဝင်ကာ ခေါင်းငိုက် သွားကြတော့သည်။

ထို့အတူ ဦးဒေဝနှင့် ဆရာတပည့်တို့သည်လည်း ချိုမေအား နှုတ်စွာမှ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်တော့သည်။

အားလုံးထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်မလာဘဲ ခေါင်းငိုက် နှုတ်သွားကာ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ချိုမေက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နား မည်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဦးဒေဝတို့၊ နောက်နောင် ဒီလိုမကျူးလွန်ပါဘူးလို့ ကတိပေးကြပါ”

ချိုမေက ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဒေဝနှင့် ဆရာတပည့်တို့ တညီ တညွတ်တည်း ကတိပေးလိုက်ခဲ့လိုက်ကြသည်။

“ဒါဆို ရှင်တို့ သွားလိုရာသွားကြပေတော့”

“မြွေမင်းသမီးလေးကို ကျုပ်တို့တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင် မှာပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခွင့် ကြုံပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါသေး”

ပြောပြီးဆရာတပည့်တို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ မြွေမင်းသမီးလေးအဖြစ် သတင်းကြီးခဲ့သော ဦးအေး မြွေများ၏အလယ်တွင် ထူးခြားသောအစွမ်းသတ္တိနှင့် မေတ္တာ ကို မျက်မြင်ကြုံရသော ရွာလူကြီးဦးရုပ်ဆိုးနှင့် ရွာသူရွာသားတို့မှာ အသက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးသောအဖြစ်မို့ အံ့သြနေကြတော့သည်။

ထို့အတူ အများ၏ ကောင်းကျိုးကို အသက်စွန့်၍ ကာကွယ် မှုသော ချိုမေအား ဝိုင်းဝန်းကောင်းချီးပေးလိုက်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် ကလေးမိဘနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် ကြိုးတင်ထားသောကလေးများကို ဖြုတ်၍ ချီမေအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ အသီးသီးပြန်သွားကြတော့သည်။

ချီမေသည် မြွေများစွာနှင့်အတူ ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။

ရွာသူရွာသားများနှင့်အတူ လိုက်ပါမသွားသော သူရသည် ချီမေနှင့်အတူ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့ပြီး ညနေစောင်းမှ ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ညရောက်သည့်အခါ ချီမေ၏အိပ်မက်ထဲသို့ တစ်ခါက မြွေကြီးတစ်ကောင်၏ အန္တရာယ်မှကယ်တင်ပြီး လမ်းပြပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော အဘိုးအိုရောက်လာပြီး အောက်ပါအတိုင်းပြောဆိုလေ၏။

“ငါ့မြေး ... အဘိုးကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အဘိုးကို အန္တရာယ်တစ်ခုကနေ ကယ်တင်ပြီး လမ်းပြကူညီပေးဖူးတယ်လေ။ ခုအားလုံး ငါ့မြေးသိအောင် ပြောရတော့မယ်။ တကယ်တော့ အဘိုးဟာ ငါ့မြေးထင်သလို စက္ခုအာရုံနည်းပြီး အန္တရာယ်ကိုမကာကွယ်နိုင်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အဘိုးက ဒီတောတောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ တရားအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သူတော်စင်တစ်ဦးပါ။ ငါ့မြေးရဲ့ကံကြမ္မာရဲ့ ထင်ပေါ်မှု၊ အကျိုးပြုမှုကို ဗိုဗိုအကျိုးပြုစေနိုင်ဖို့အတွက် ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ ဒါမှ ငါ့မြေးရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်က ပါရမီကြောင့် တစ်ချိန်တစ်ဘဝက မြွေတို့ရဲ့အရှင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ပြန်လည်ရရှိအောင် အဘိုးက ပံ့ပိုးလိုက်တာပါ။ အမှန်တော့ ငါ့မြေးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အရာ၊ စိတ်ထဲကဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မျက်မြင်ဒိဋ္ဌဖြစ်ရတာဟာ ခုနအဘိုးပြောခဲ့သလို ငါ့မြေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟာ တစ်ချိန်တစ်ဘဝက မြွေတို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။ အဲဒီရဲ့ အကျိုးဆက်တွေက ယခု လူ့ဘဝအချိန်အထိ အစွမ်းဖြစ်နေတုန်းပါ။

ဒီလို အစွမ်းတွေဖြစ်လာတာလဲ ငါ့မြေးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့သိလ၊ ကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်တင်လိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲကပေါ်တဲ့အတိုင်း လက်တွေ့ဖြစ်လာတာပါ။ ဒီတော့ ဘဝအဆက်ဆက်က ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အကျိုးရရှိအောင် မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ သာသနာပြုပေးပါလို့ အဘိုးမှာခဲ့ချင်တယ်”

ပြောဆိုပြီးနောက် ချီမေ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာတော့၏။

အိပ်မက်ထဲက ပြောသွားခဲ့သော အဘိုးအို၏ရှင်းပြမှုကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ပဟေဠိဖြစ်ခဲ့သော သူမ၏ အတိတ်ဘဝဆက်နွယ်မှုအား နားနှင့် အဘိုးအိုအား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရှိသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ချီမေသည် နောက်မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အိပ်မက်ထဲက အဘိုးအိုမှာကြားသွားသည့်အတိုင်း မွေးစားမိဘနှင့် ဆရာဖြစ်သူ ဦးနန္ဒ ရွာလူကြီးဦးရုပ်ဆိုးတို့အား အသိပေးပြောကြား၍ ငါးတို့၏အကူအညီဖြင့် ထိုရွာလေးရှိ ရွာဦးကျောင်းမှ စေတီလေးတွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၍ ဘဝအဆက်ဆက်က တော်စင်ခဲ့ဖူးသော ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းအား အမှုအတန်း ပေးဝေခဲ့လေတော့၏။



မြေမင်းသခင်

အိမ်ကလေး
အိမ်ကလေး
အိမ်ကလေး



| ၁ |



မလဲရေ... ငါပြီးခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က အမေနေမကောင်း
ည့် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။ ငါ အိမ်ကိုရောက်တော့ ငါမျှော်လင့်မထားတဲ့
ညီမလေးနွေးဦးခင်ရဲ့ ခိုင်ယာရီကိုတွေ့ပြီး ငါ ဘဲမြည့်မြည့် ခံစားနေရ
တယ်။ ကျောင်းတက်နေစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ငါပျော်ခဲ့သမျှ
ညီမလေးနွေးဦးရဲ့ခိုင်ယာရီက ငါ့ကို အပြစ်ပေးနေသလိုပါပဲ... မလဲ
ရယ်။ နွေးဦးရဲ့ခိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး နင် ခံစားကြည့်လေ။

ကိုကိုဆွေရယ်... ကိုကိုဆွေရဲ့အတူ ကျောင်းတက်တုန်းက
ညီမလေးဘဝက ပြည့်စုံနေသလိုပဲ။ ခုတော့ ကိုကိုဆွေက တက္ကသိုလ်
ဆောင်းတော်ကြီးမှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်နေပြီပေါ့။ ဒီနှစ်ပိုင်း
အိမ်က စီးပွားရေးလည်း အဆင်မပြေတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ အရမ်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၆ ❀ နန်းရွှေရည်

ပင်ပန်းကြတယ်။ ညီမလေးလည်း ကျောင်းတက်ရတာ မပျော်ဘူး ကိုကလေးရယ်။ ကျောင်းစာတွေလည်း မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုဆွေထားခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေတော့ ညီမလေးကြိုက်တယ်။ နဝဒေးကြီးရေးတဲ့ လွမ်းရတနာတွေဆိုရင် ညီမလေး အလွတ်တောင်ရနေပြီ။ ဟိုလေ ...

“လဲ့ဝါပွင့်ရွှေ၊ ဝန်းသည့်လေနှင့် ၊

ဆောင်းနွေရောယှက်၊ ပြန်ကဖက်တည့် ၊

ကျေးငှက်တွန်တူး ၊ ဖော်ပြိုင်မြူးက ၊

ငုံဖူးပင်ကိုင်း ၊ မြစ်တိုင်းကမ်းနား ၊

စုံတောဖျားဝယ် ၊ နဂါးသစ်ဆင် ၊

မြီးမုင်အနန်း ၊ လောင်းပန်းသဇင် ၊

ဂမုန်းအင်ကို ၊ သဇင်ချိန်သင့် ၊ ပန်သူလင့်သို့”

...တဲ့။ နဝဒေးကြီးက ရာသီသဘာဝတွေကို ခံစားတတ်သလို ညီမလေးလည်း ရာသီသဘာဝတွေကို ခံစားတတ်နေပြီ။ ဆောင်းနောင်လို့ နွေဦးရာသီကို ရောက်နေလေတော့ နွေသဘာဝလေအဆင်က ဝေကာပိုက်ကာ တိုက်ခတ်လာနေပြီ။ နွေဦးလေရောင်ပြောကြတယ်မဟုတ်လား။ လေရှားတွေကလည်း တိုက်ခတ်နေပြီ။

နွေကမ္ဘာကို ဝေဆာအောင် ဖူးပွင့်လာတဲ့ ပေါက်ပန်းနဲ့ လက်ပွင့်နီနီရဲရဲလေးတွေက နွေရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အန်တုပြနေသလိုပဲ ... ကိုကိုဆွေ။ ဇွန်ပန်းဖွေးဖွေးလေးတွေနဲ့ တမာရနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့လေးတွေက ရင်နှင့်အောင်ပွေးစေပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးကြီး ခံစားရပြန်တယ်။ ကိုကိုသာ ဒီနှစ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး မိသားစုတို့ အဝဝကို ကူညီဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် နွေကမ္ဘာဟာ အပျော်တွေနဲ့ ဝေဆာနေလိမ့်မယ်ကိုကို။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နွေဦးညများရဲ့ အလွမ်းခိုင်ယာရီ ❀ ၁၃၇

အဲဒါဟာ နွေဦးရဲ့ ခိုင်ယာယီစာမျက်နှာ တစ်ရွက်ဆိုပါတော့လေ။ ငါလို တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာဆရာတစ်ယောက်တောင် အဲဒီသူနဲ့က အလွမ်းတွေကို စာမဖွဲ့တတ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အေးလေ ... အဲဒီတုန်းက ငါအလွမ်းကို ဘယ်စာဖွဲ့တတ်ပါ့မလဲ။ ငါက လွမ်းရမုန်းဆွေးရမုန်းဆိုမှသိတဲ့ကောင်လေ။

တက္ကသိုလ်ရဲ့ အပျော်တွေကြားမှာ အလွမ်းဆိုတာ ငါသိမှမသိခဲ့တာ။ မပြည့်စုံခြင်းဆိုတာလည်း ငါမသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါမသိခဲ့တဲ့ လွမ်းခြင်းဆွေးခြင်းနဲ့ မပြည့်စုံခြင်းကို ညီမလေးနွေဦးက အကုန်သိခဲ့တယ်။ အကုန်ခံစားခဲ့တယ်။

ငါ့ကိုက အမှတ်တမဲ့နေခဲ့တဲ့ ကောင်ပါဟာ။ ငါ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတုန်းကတည်းက နွေဦးကို ငါ့ခဏခဏ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာပဲ။ တစ်ခါက ငါ နင့်ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

စာရဲ့ ဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်မကို မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ သူနဲ့က မင်းဆွေပြောခဲ့တာကို သွားသတ်ရလိုက်မိတယ်။

“မလဲ့ရေ ... ငါ ညက နွေဦးကို အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ နွေဦးက ငါ့ကို ပြန်လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်နေတယ်”

လို့ ပြောနေခိုက်မှာပဲ ကေခိုင်လွင်တို့အုပ်စုက ...

“မင်းဆွေရေ ... လာဟာ ... မြို့ကိုပတ်ကြမယ်”

ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်ကြတာ ဆိုင်ကယ်တစ်ယောက်တစ်စီးစီနဲ့ လေထဲမှာ ပျံနေသလိုပါပဲလား။ ဟိုတိုင်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ နှင်းဆီခိုင် မင်းဆွေကလည်း လေယူရာတိုင်းလို့ ယိမ်းမင်းပဲ ဖဝါးနဲ့မြေကြီး တစ်ခါမှမထိခဲ့ပါပေ။ ကျွန်မလည်း ဘာမှပြန်မပြန်ချိန်မရလိုက်ပါ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၈ ❀ နန်းရွှေရည်

ဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ခုချိန်ထိ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေသေးတယ်။ တကယ်တော့ မင်းဆွေရဲ့ညီမလေး နွေဦးခင်ဟာ အချိန်မှာ မင်းဆွေကို တကယ်မျှော်လင့်တမ်းတနေခဲ့တာ။ ကျွန်မ မြင်ပြန်တုန်းက လမ်းမှာ နွေဦးနဲ့တွေ့တော့ ...

“မမလဲ့ ... ကိုကိုဆွေရောဟင် ... ကိုကိုဆွေ ပြန်ပါမလားဘူးလား”

လို့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ မေးခဲ့သေးတာ။ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေက ကြားခဲ့ရတာက မင်းဆွေတို့မိသားစု စီးပွားရေး သိပ်အဆင်မပြေကြဘူးတဲ့။ နွေဦးကလေးကတော့ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လိမ္မာလှပါတယ်တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ကတော့ မိသားစုကိစ္စအဝဝကို မေးဖို့မြန်းဖို့ အချိန်မရခဲ့ပါပေ။ လေယူရာတိမ်းလို့ ယူနေရတယ်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ မင်းဆွေရဲ့စာကို ဖတ်လို့မှမဆုံး။ ဘယ်လောက် အဆင်မပြေလဲနယ်ချဲ့မိသည်မသိ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ မှောင်စပျိုးနေပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ တစ်ဆက်ကျော်က ငယ်ငယ်ရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“မလဲ့ရေ ... ညစာစားကြမယ်”

လို့ ခေါ်သံကြားတော့မှ ဖတ်လက်စစာကို ကမန်းကတည်းပြီးအောင်ဖတ်ပြီး ငယ်ငယ်တို့အခန်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။



| J |



နွေဦးအကြို ဥဩငှက်တို့ရဲ့ လွမ်းတေးသံက ရွက်ကြွေတာနဲ့ ခြတ်သန်းပျံ့လွင့်လာရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးရာမှနီး ... နီးရာမှ နီးဝေးကာဝေးကာ တိုးညှင်းပျောက်ကွယ်သွားတာကအစ ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခင်နားနေသလိုပဲ။ နွေပူပူ၊ လေပူပူကြောင့် မောရတဲ့ နွေအမောနဲ့ ခြေစေ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကံကော်ရနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့ကလည်း ငါ့ရင်ကို ချစ်အောင် ပြုစားနေသလိုပဲလား။

အဲဒါတွေကတော့ On Line ပေါ်ကနေရင်ဖွင့်တဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဆွေရဲ့ အလွမ်းဖိုင်တွေပါ။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ တက္ကသိုလ်အသီးသီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရတော့ အရင်လို လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ကြ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးရင် စာရေးပေးကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်းဆက်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ On Line ကနေ တွေ့ဆုံကြတာကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလှမ်းဝေးကြသည်တော့ မဟုတ်ကြဘူး။

တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့မင်းဆွေက တစ်မြို့တည်းကနေတည်း ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာအဓိကနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ တက္ကသိုလ်ဆရာ၊ ဆရာမတွေအဖြစ်နဲ့ တာဝန်ခံတော့ ကျွန်မက မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ကျပြီး မင်းဆွေကတော့ ဟင်္သာတတက္ကသိုလ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။

ခုလို အဝေးမြို့တွေဆီ ရောက်နေကြပြန်တော့လည်း အချင်းချင်း ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆက်သွယ်ရင်ဖွင့်ကြရတယ်လည်း အလုပ်တစ်ခုလို့ ပုံမှန်လုပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။

Internet ဆိုင်ကပြန်ရောက်တော့လည်း သူငယ်ချင်းမင်းဆွေရဲ့ သောကအလွမ်းက ကျွန်မကိုပါ ကူးစက်ရိုက်ခတ်နေသလိုပါပဲလား။ တွေးရင်းက ... ဟော ... ဥဩငှက်ရဲ့ လွမ်းတေးသံက မင်းဆွေဆီသလို အဝေးဆီက ပျံလွင့်လာလိုက်တာ ဝေးရာမှနီး ... နီးရာမှ တဖြည်းဖြည်း မျှင်းကာမျှင်းကာ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါလေရောလား။ ဩ ... ဥဩလေးရယ်။ ကျွန်မတွေ့ရင်း အသံတစ်သံကြားလို့ ဖုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟော ... မလဲ့ ပြန်ရောက်နေပြီလား။ စောစောလေးက မလဲ့အခန်းကို လာကြည့်သေးတယ်။ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ဒီနေ့လာတာ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ငယ်ငယ်ရေ၊ ဒီနေ့ Net ဆိုင်မှာ ကြိုသွားတယ်”

“ဒီအပျိုကြီးတော့ On Line မှာ ဘယ်သူနဲ့ သွားသွားတွေ့တာလဲ။ မရိုးတော့ဘူး”

“ရိုးပါတယ် ငယ်ငယ်ရဲ့။ ဟိုးငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟင် ... သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ ကြုံမပြောရင်တော့ ဘာမှမပွဲဘူးနော်”

“မပွဲနဲ့၊ မပွဲနဲ့ ... ငယ်ငယ်ရေ၊ သူငယ်ချင်းစစ်စစ် ရေချိုးတာနဲ့”

“ရေမရောဘူးဆိုတော့ အပြင်းစားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပြောလေဆိုးလေပါလား ... ငယ်ငယ်၊ သွား ... သွား”

ကျွန်မအခန်းမှ ငယ်ငယ်ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် မင်းဆွေရဲ့ ခင်စိတ်ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်မ ပြန်လည်စဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်။

နောက် မင်းဆွေမှာ နွေဦးခင်ဆိုတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းဆွေက တက္ကသိုလ်မှာ ဘက်စုံတော်ပေမဲ့ နွေဦးခင်ကတော့ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်နိုင်ရှာပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နယ်မြို့မှာမှာပဲ မိဘတွေနဲ့ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း သူ့ဘဝရဲ့နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။

နွေဦးခင်တစ်ယောက် အဲဒီလို မိဘတွေနဲ့ အတူရှိနေလို့သာ တက္ကသိုလ်မှာ မင်းဆွေ နောက်ကြောင်းအေးအေးနဲ့ ပျော်နိုင်ရှင်နိုင်သွားနိုင်လာနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ နွေဦးခင်သာမရှိခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် နွေဦးခင်သာ မလိမ္မာခဲ့ရင် မင်းဆွေတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်မှာ အဲဒီလို နေထိုင်နေဖို့က လွယ်မယ်မထင်။

၁၄၂ ❀ နန်းရွှေညို

ခုတော့ မင်းဆွေရဲ့ညီမလေး နွေဦးခင်ဆုံးတာ သုံးနှစ်တစ်
တင်းပြည့်ပါပြီ။ မင်းဆွေတစ်ယောက် အရင်လို တက္ကသိုလ်မှာ နောက်
ကြောင်းအေးအေး မနေနိုင်တော့ပါပေ။ တက္ကသိုလ်ဆရာဘဝနဲ့ တာဝန်
တွေထမ်းဆောင်ရင်း မိဘတွေအတွက် စိတ်ပူရတာတစ်မျိုး၊ ညီမအေး
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာက တစ်ဖုံနဲ့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအရာ
ရပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်ရှာပါတယ်။
ဪ... မင်းဆွေ... မင်းဆွေ... တွေးရင်းကပဲ ကျွန်မ
အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။



ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု မန္တလေးကနေ ပြည်ကို ကားနဲ့
ခွဲကြပါတယ်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ တောတောင်ရေမြေ
တွေကို ငေးမျှော်ရင်း သူတို့... သူတို့တွေ ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြတဲ့ နွေပန်းချီရဲ့
ညီနေတဲ့အလှကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စွဲငြိနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
စိတ်ထဲမှာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာမိတာကလည်း
အတိုင်းပါ။ နွေဦးခင်ဟာ တကယ်ပဲ လွမ်းတတ်ဆွေးတတ်တဲ့ ကောင်
မလား။ နွေပန်းချီကို အလွမ်းခံစားမှုနဲ့ယှဉ်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာ
ထပ်စာရေးဆရာမကြီး ကြုံနေတာပဲ။

ကျွန်မတို့ ပြည်မြို့ကိုရောက်တော့ ရွှေဆံတော်ဘုရားကို ဦး
ဆုံးသွားကြပါတယ်။ ပြည်တက္ကသိုလ်က ငယ်ငယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း ကျွန်မတို့ကို ဘုရားမှာလာစောင့်နေကြပြီး တက္ကသိုလ်ထဲမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပဲ တည်းခိုဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့တစ်ယောက်
ပြည်တက္ကသိုလ်ထဲမှာပဲ တည်းခိုခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ကျွန်မတို့ မြန်မာစာဆရာမ
တွေအားလုံး နဝဒေးကြီးရဲ့ ဘုရားတိုင်ရတုတွေကို ရွတ်ရင်းဆိုရင်း
ပြည်မြို့က ဘုရားတွေကို လှည့်လည်ဖူးမြော်ခဲ့ကြတယ်။ Thesis အတွက်
ပုံတွေ အထောက်အထားလိုချင်တဲ့ မြင်းခြံက သက်ဇာတိယောက်ဆရာမ
တော့ ဘုရားစေတီတွေရဲ့ပုံတွေကို အနေအထားအမျိုးမျိုးနဲ့ သူ့စိတ်
ကြိုက်ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူနေလေရဲ့။ ပြည်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်
လည်ကြရင်း နဝဒေးတံတားကြီးပေါ်ရောက်တော့ ...

“မြစ်တိုင်းကမ်းနား ၊ စုံတောဖျားဝယ် ၊ နဂါးသစ်ဆင် ၊

မြီးမုင်အနန်း ၊ လောင်းပန်းသဇင် ၊ ဂမုန်းအင်ကို ၊

သဇင်ချိန်သင့် ၊ ပန်သူလင့်လို့” ဆိုတဲ့ နဝဒေးကြီးရဲ့ စာသား

လေးနဲ့အတူ နွေဦးခင်ကိုလည်း မြင်ယောင်မိပြန်တာပေါ့။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် တစ်ခုတည်းမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ
အတွက်ကတော့ ရှေးဟောင်းနယ်မြေတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပြည်မြို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
ပြည်တက္ကသိုလ်ဟာ လေ့လာစရာတွေချည်းပါပဲ။ ဒါတင်ဘယ်အထိ
ပါမလဲ။ စာထဲမှာဖတ်ဖူးတဲ့ ဘောဘောကြီးဘုရား၊ ဘုရားကြီး၊ ဘုရား
စတဲ့ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးတွေရယ်၊ မှော်အရွာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်
ရယ်၊ သီရိခေတ္တရာပြတိုက်ရယ်၊ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းရယ်၊ နွေ
ပေါင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်ရား၊ မြို့ရိုးရယ်ကို တွေ့ပြန်တော့ ရှေးပြန်
ကြီးတွေကို ဂုဏ်ယူမိသလိုလို၊ အားကျမိသလို ခံစားရင်း ခုခေတ်
တွေ ပါးစပ်ဖျားက ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြတာပဲဆိုတဲ့စကားကို ကြား
ယောင်မိလာတယ်။

ကျွန်မ ပြည်ကပြန်လာပြီး မအားတာနဲ့ Internet ဆိုင်ကို
သွားဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက်ကြာသွားတယ်။ မင်းဆွေနဲ့လည်း ဖုန်း
ဆက်အသွယ်မရသေးပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေလေးနာရီကျော်လို့ ကျွန်မ
Internet ဆိုင်သွားတော့ သူ On Line ပေါ်မှာရှိနေတယ်။ ကျွန်မ ဆီ
လာတွေ့ပို့ထားတာမှ အများကြီး။

“မလဲ့ရေ ... ငါမန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်တုန်းကတည်းက
ငါ့အိမ်ကံတွေထဲမှာ နွေဦး အမြဲရှိနေတာကို ငါ သတိမထားမိခဲ့ဘူး။
နွေဦးငါ့အပေါ်မှာ တာဝန်ကျသလောက် ငါ နွေဦးအပေါ် တာဝန်
မကျခဲ့ဘူး။

တစ်လောကလုံးကို အလင်းရောင်ပေးချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ငါလို
အတ္တသိုလ်ဆရာတစ်ယောက်က ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ဘဝကိုမှ အမှောင်
ရပ်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မြစ်တစ်ရိုးလုံးကို ကြည်လင်စေပြီး ကိုယ့်အိမ်က
သက်ရေအိုးကို အနည်ထစေခဲ့တဲ့ ငါလိုလူရဲ့ဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်
ရှိသလဲ။ ငါ့ရဲ့အတ္တတွေက ငါ့ကို အမှောင်ဖုံးခဲ့တာ ငါမသိခဲ့ဘူးဟာ။
ငါ့အပြစ်တွေကို ငါဘယ်လို ဆေးကြောရမှာလဲ ... မလဲ့။

တကယ်တော့ ညီမလေးနွေဦးခင်နဲ့ ငါနဲ့က လူ့လောကတစ်
ခုမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ တွေ့ဆုံခဲ့သလို လျှို့ဝှက်တဲ့ ဂန္ထိရဆန်
တာတွေဆုံခြင်းတွေနဲ့ပါ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်။ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။
ငါ့အလေးနွေဦးက ငါ့ရဲ့ ညီမလေးအရင်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ အဖေရော
အမိ ဆုံးပါးသွားလို့ မိဘမဲ့သူနွေဦးခင်ကို ငါ့ရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က
မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါလည်းသိတယ်။ နွေဦးလည်းသိတယ်။ အားလုံး
သိပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ညီမအရင်းမဟုတ်တဲ့ နွေဦးက ငါ့အပေါ်မှာ မောင်နှမ အရင်းလိုပဲ ကြင်နာခဲ့တယ်။ ကြင်နာတာမှ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ငါ့အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကြင်နာခဲ့တာ။ ငါ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်း တက်တုန်းက အိပ်မက်မက်ရင် နွေဦးက သူစုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးတွေ ငါ့ကိုအမြဲပေးခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေလည်း ငါ့ကိုပြန်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတတ်ပြန်တယ်။ အဲ... တစ်ခါတလေကြပြန်တော့ ဆတ်သားခြောက်တွေ၊ အမဲနပ်တွေ ကို အိပ်မက်ထဲမှာရော၊ အပြင်မှာပါ လူကြုံတိုင်း ထည့်ပေးတတ်သေး တာ။

နွေဦးရဲ့မေတ္တာ၊ နွေဦးရဲ့သံယောဇဉ်က အပြင်ကမ္ဘာမှာထက် ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတယ်။ မလွဲရယ်။ အဲဒါတွေကို ငါ သတိမထားမိဘူး။ စာဆိုရှိတယ်မဟုတ် လား သတိမမူ ဂူမမြင်တဲ့။ သတိမူရင် မြူတောင်မြင်ရသတဲ့လေ။

ငါကတော့ နွေဦးရဲ့ အလွမ်းဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီးတော့မှ နွေဦးရဲ့ မေတ္တာနဲ့ သံယောဇဉ်ကို သတိပြုမိတာ။ အချိန်တွေက နောင်ဆုံး လေ။ ခုတော့ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲကလိုပဲ။ အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းကို ကံသုံးပါးနဲ့ ပစ်မှားမိရင် ...

“ရေသို့လည်း ခန်း၊ ပန်းသို့လည်း ညှိုး၊ မိုးသို့လည်း ခေါင်း မီးသို့ လောင်” တဲ့။ ခုတော့ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ငါ့ညီမလေး နွေဦး ကို ငါမေ့လျော့ခဲ့မိလို့ ငါလည်း ရေလိုခန်းလို့၊ ပန်းလိုညှိုးနေရပြီ ... မလွဲရေ။

အင်း ... မင်းဆွေရဲ့ နောင်တအလွမ်းတွေကို ကျွန်မ

ရင်မောနေရပေမဲ့ ကျွန်မ အရွမ်းဖောက်ပြီး ရယ်စရာတွေ ပြန်ရေး ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ...

“မင်းဆွေ ... နင် တစ်ခါက ရေးပို့ခဲ့တဲ့စာသားတွေကို ငါ နှစ်မိနေသေးတယ်။ ဘာတဲ့ ... ‘နွေဦးအကြို ဥဩငှက်တို့ရဲ့ လွမ်း သသံက ရွက်ကြွေတော့ကို ဖြတ်သန်းပျံလွင့်လာရင်း’ ဆိုတဲ့ စာသား သလေ။ နင်ပိုခါစကတော့ ဖတ်ပြီး ငါလည်း လွမ်းသလိုလိုရှိသားပဲ။ နောက်တော့မှ ငါ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါ နင်တကယ်ခံစားပြီးရေးတာ သလေ။ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်။

ဒီလောက်ရာသီဥတု သမမျှတတဲ့ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းက သောတာတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာ ရွက်ကြွေတော့ရှိလို့လား။ ပြီးတော့ နွေဦး လေပူပူကြောင့် မောရတဲ့အမောတဲ့။ အဲဒါကလည်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဖြစ်နိုင်ချေများတာနော်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကံကော် နဲ့ သင်းပျံ့ဆိုတာပဲ။ အဲဒါကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အမှတ် သား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အဲဒီလိုလည်း ကျွန်မရေးလိုက်ရော သူ ဒေါတွေပွပြီး ...

“မိလဲ့ ... နင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ နေရတယ်ဆိုပြီး အရာ ရာကို research (သုတေသန) မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်နဲ့”

“ငါတို့ဆရာကြီးတွေ မှာထားတာတော့ အရာရာကို သံသယ မှတ်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီးတော့ အဖြေရှာတဲ့”

“အဲဒါဆို နင် အပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပလေ့စေ ... research (သုတေသန) လုပ်နေရရင် ငါ နှစ်မိတယ်”

၁၄၈ ❀ နန်းရွှေညို

စသဖြင့် သူနဲ့ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံနိုင်အောင် စကြရင်း Online ပေါ်က ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး။ ညစာစားနင်းခဏအနားယူနေစဉ်မှာပဲ မင်းဆွေပြောတဲ့ 'ရေသို့လည်းခန်း။ ပန်းသို့လည်းညှိုး။ မိုးသို့လည်းခေါင်း၊ မီးသို့လောင်' ဟူသော အဆိုကလေးကို ကြားယောင်ရင်း မင်းဆွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတယ်။

ဪ... မင်းဆွေ... မင်းဆွေ... နင်က အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ပစ်မှားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ... အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဆိုသတိမေ့လျော့မိတာနဲ့များ ဒီလောက်တောင် ညှိုးချိုးကြကွဲနေရသလား။ ကျွန်မ စဉ်းစားရင်း... အင်း... သူပြောတဲ့ ရေလိုခန်း။ ပန်းလိုညှိုးတဲ့စာသားလေးကို ကျွန်မလည်း ဖတ်ဖူးပါရဲ့။ ဘယ်မှာ ဖတ်ဖူးတာလဲလို့။

ဟော... စဉ်းစားရင်း အတွေးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာရတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ နေသာဒ... နေသာဒမုဆိုးပုဏ္ဏား။ တော်တော်လေး ရက်စက်ပုတ်မာတဲ့ ပုဏ္ဏားပေပဲ။



တစ်နေ့သောအခါမှာ နေသာဒပုဏ္ဏားဟာ သမင်ကို လေးနဲ့ ခေါ်ခွင့်လိုက်တော့ သမင်ဟာလည်း မြားတန်းလန်းနဲ့ ထွက်ပြေးသွားသတဲ့။ အင်း... နေသာဒကလည်း မုဆိုးပုဏ္ဏားပေပဲ ဘယ်နေလိမ့်လဲ။ သမင်ကို မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာရင်းက တောထဲမှာ တစ်နေဝင်ချွားတာကြောင့် သင့်တော်ရာသစ်ပင်တစ်ပင်မှာ အိပ်တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နေသာဒဟာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့သား သောမအစ်လည်း ပါသေးတာ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့သားအဖအိပ်တဲ့တောဟာ နဂါးမင်းကြီး ညောင်စောင့်တဲ့တော ဖြစ်ပါလေရော။ နဂါးမင်းကြီးဟာ နဂါးပြည်မှ နဂါးဆောင်းမ ရွှေရံသင်းပင်းတွေများလို့ ဥပုသ်ဆောက်တည်မရလို့ လူ့ပြည်ကတောထဲမှာ ဥပုသ်လာစောင့်နေတာကို။ နဂါးမင်းကြီးဟာ နေသာဒထံ ပုဏ္ဏားမျိုးနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရပေလေ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၀ * နန်းရွှေရည်

အဲဒီတော့ နဂါးမင်းကြီးကလည်း စိုးရိမ်သွားတာပေါ့။ သူ ဥပုသ်စောင့်နေတဲ့နေရာကို အလမ္မာယ်ဆရာခေါ်လာရင်တော့ အခက်ပဲ လို့၊ အင်း... ဒီတော့ နဂါးမင်းကြီးက အကြံရတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သားအဖ ကို ငါ့ရဲ့နဂါးပြည်မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေပေးပြီး ထားလိုက်ရင် သူတို့ လည်း စည်းစိမ်ခံစားရမယ်။ ငါလည်းပဲ ဥပုသ်ဆောက်တည် မပျက် ဘူးရယ်လို့တွေးပြီး နဂါးပြည်ကို ပို့ထားသတဲ့။ နဂါးမင်းကြီးကတော့ လူပြည်ကိုလာပြီး ဥပုသ်ဆောက်တည်လိုက်၊ နဂါးပြည်ကို ပြန်လိုက် ပေါ့။

ဟော... တစ်နေ့တော့ နေသာဒက နဂါးပြည်မှာ အကောင် မနေချင်၊ ဗွေကဖောက်လာပြန်ပါပြီ။ ဘာတဲ့...

“ကျွန်တော်မျိုး လူပြည်ကိုပြန်ပြီး ရဟန်းဝတ်ချင်ပါတယ်”

လို့ နဂါးမင်းကို လှည့်ကာမတ်ကာပြောရင်း လူပြည်ပြန်နို့ အခွင့်အလမ်းရှာပါတော့တယ်။ အမှန်က နေသာဒလို ပုဂ္ဂိုလ်မိုက်က လူပြည်မှာ ရဟန်းဝတ်ချင်သည်မဟုတ်။ ဘုန်းကံနည်းပါလေသော နေ သာဒပုဂ္ဂိုလ်က ဘုန်းကံကြီးသူတို့ ခံစားထိုက်တဲ့ နေရာဒေသမျိုးမှာ မပျော်နိုင်။

ဒါသည်လည်း လောကသဘာဝတရားတစ်ခု။ သူနေရတဲ့ စည်း စိမ်ပြည့်တဲ့ သီရိဂေဟာကြီးကို သူ့မိတ်ဆွေမှာ နောင်တိုက်ကြီးလို့ ထင် နေပါသတဲ့။ အင်း... သူ့အနားမှာ ခြံရံနေတဲ့ နဂါးမယ်လေးတွေထံ တော့ ဘီလူးမတွေလို ထင်နေလို့ပါပဲ။

အင်း... လူတွေ... လူတွေ... ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့နေရာ မှာသာ ကိုယ်ပျော်မွေ့တတ်ကြတာပါလား။ ဝက်က ညွန့်လူးရတာထို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နေ့ဦးညများရဲ့ အလွမ်းဒိုင်ယာရီ * ၁၇၁

ဆွန်မွေ့သလို၊ ခွေးလိုကောင်မျိုးကျပြန်တော့လည်း သားရေပေါ်အိပ် နိုင် သားရေနားကို ကိုက်ရတာ နှစ်ခြိုက်သတဲ့။

ဟော... ကြည့်ပါဦးတော့ နေသာဒကြုံပြန်တော့လည်း...

နေသာဒပုဂ္ဂိုလ်သားအဖတို့ နဂါးပြည်က ပြန်လာမယ်လုပ် တော့ နဂါးမင်းကြီးက အမြော်အမြင်ကြီးစွာနဲ့ မနောမယပတ္တမြားကြီး ထပ်လုံးကို ပေးလိုက်သတဲ့။ နေသာဒပုဂ္ဂိုလ်သားကြီး လူပြည်ရောက်ရင် ထည်း ရဟန်းဘဝမှာ ပျော်မွေ့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ နဂါးမင်းကြီးက ကြုံ ထင်သိထားပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်းဖို့... နီးဖို့ ပေးလိုက်တာ။

ဟော... ဒါပေမဲ့ နေသာဒက...

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ လူပြည်မှာ ရဟန်းဝတ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် နိဗ္ဗာန်စွမ်းကို အလိုမရှိပါ အရှင်”

ဟုဆိုကာ ငြင်းပယ်ခဲ့သတဲ့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီသီရိဂေဟာ မှတ်တိုက်ကြီးထဲက ထွက်ရမှာကိုပဲ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတယ်ထင်ပါရဲ့။



ဟော ... တစ်နေ့ နေသာဒမုဆိုးပုဏ္ဏားထားခဲ့တဲ့ ပတ္တမြား
ဦးနု နဂါးမယ်တွေ ဆော့ကစားနေခိုက် အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားက နဂါး
မယ်တို့ကိုအရွတ်၊ ဂါထာသံလည်းကြားရော နဂါးမယ်တွေ ထွက်ပြေး
ကြတော့ အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားက ပတ္တမြားကြီးကိုယူအလာ ... ဟော
နေသာဒက မနာလိုမရှစ်မို့။ ဟော ... ကြစည်ပါပြီ၊ ပတ္တမြားကြီးရလို
ကြောင်း။

“ဟေ့ကောင် ... အလမ္မာယ် အဲဒီပတ္တမြားကြီး ငါ့ကိုရောင်း

“မရောင်းဘူးကွ ... ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူး”

“ရောင်းပါ ... အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားရယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီး မင်း
သယ်လိုသုံးမလဲ”

“ဘယ်လိုသုံးသုံးကွ ... မရောင်းဘူး။ အေး ... တစ်ခုတော့
မယ်။ နဂါးကိုပြနိုင်ရင်တော့ ဒီပတ္တမြားရမယ်ကွ”

“ဟာ ... တကယ်လား ... အလမ္မာယ်။ နဂါးရှိတဲ့နေရာ
မှာ အလွယ်လေး”

“ဒါဆို ... ရော ... ပတ္တမြား”

“ဟော ဟိုမှာ ... နဂါး”

ဟုဆိုကာ နဂါးမင်း ဥပုသ်စောင့်တဲ့နေရာကို မိုက်မဲစွာညွှန်
ပြပြီး ... ရော ... ပတ္တမြား ... ရော ... နဂါးအဖြစ် လဲလှယ်ခဲ့ကြ
တယ်။

အင်း ... အဲဒီနေရာမှာတင်ပဲ ... နေသာဒရဲ့သား သော
သီကတော့ အဆွေခင်ပွန်းကိုပစ်မှားရင် ...



ဟော ... သူထားခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏား
ဆီမှာလည်းတွေ့ရော နေသာဒပုဏ္ဏား အလိုရမ္မက်ကြီးစွာနဲ့ ရလို
ကြောင်း အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ကြစည်တော့တာပဲ။ လူမိုက် ... လူမိုက်
လူမိုက်တို့ရဲ့စရိုက်ဟာ ဒါမျိုးပါလား။ ကိုယ် အသာတကြည်ရတုန်း
ကတော့ အလိုမရှိ။ သူတစ်ပါးလက်ထဲမှာလည်း မရှစ်မမြင်ရဘူး။
အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားကကော ဒီပတ္တမြားကြီးကို ဘယ်လိုရခဲ့ပါသလဲ။

အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားဟာ အစကတော့ အလမ္မာယ်ဆရာမဟုတ်
ရသေးကြီးတစ်ပါးဆီမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်မြူစုပေးနေတဲ့ ကပ္ပိယကြီး
ပါတော့။ တစ်နေ့ ရသေးကြီးဟာ တပည့်ကပ္ပိယကြီးကို နဂါးနိုင်တဲ့ဂါထာ
သင်ပေးသတဲ့။ နဂါးနိုင်တဲ့ဂါထာလည်းရရော ကပ္ပိယကြီး အလမ္မာယ်
ဆရာလုပ်ရင်း အသက်မွေးပါတော့တယ်။

၁၅၄ ❀ နန်းရွှေရည်

“ရေသို့လည်း ခန်း၊ ပန်းသို့လည်း ညို၊ မိုးသို့လည်း မေ့
မီးသို့လောင်” ဆိုပြီး တောထဲမှာ ရသေ့ဝတ်နဲ့ အသက်ထက်ဆုံး တစ်
စီးဖြန်းနေလိုက်တာ သေလွန်တော့ ပြဟွာပြည်ရောက်သွားတော့တာ
ပဲ။

နဂါးမင်းကတော့ တေ၊ ဇ၊ သု၊ နေ၊ မ၊ ဘူ၊ စန်၊ နာ၊ ဝိ၊ ဇ
လို့ ဇာတ်တော်ကြီး (၁၀) ဇာတ်ထဲမှာပါတဲ့ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်ပြီး
နောက်ဆုံး သဗ္ဗညုတရွှေဘူဇာတ်တော်ရတာ ဘုရားဖြစ်သွားပေမယ့်
နေသာဒကတော့ဖြင့် ရေသို့လည်းခန်း.....။



[၄]



နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ မင်းဆွေက သူ Vacation
ရင် အိမ်ကိုပြန်မယ်လို့ ကျွန်မဆီကို အကြောင်းကြားပါတယ်။ သူတို့
ဆရာတက္ကသိုလ်က Vacation ပေးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့
မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာက ဆယ်တန်းအဖြေလွှာတွေ စစ်နေတဲ့အတွက်
ကျွန်မကတော့ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေးပါ။

ကျွန်မရှိတဲ့ မန္တလေးကို မင်းဆွေဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်မလည်း
အောက်နတ်ပတ်လောက်ကြာရင် စာစစ်လို့ပြီးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ
တစ်လောက် ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ မင်းဆွေနဲ့ပဲ ကျွန်မအိမ်ကို လူကြိုစကား
အိပ်ခဲ့ပါတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်မ ပြို့ကိုပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ မင်းဆွေရဲ့မေမေ ကျန်းမာရေးလည်း သတင်းမေးရင်း မင်းဆွေတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ မင်းဆွေကတော့ ကျွန်မရောက်ရောက်ချင်း အိမ်မှာမရှိပါ။ ကြောင့် ကြီးမေနှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံပြောရင်း ...

“ကြီးမေ ... အတော်တောင် ပြန်ကောင်းနေပြီပဲ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းနေပါပြီ သမီးရယ်။ ကြီးမေလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေမယ်တောင်ထင်တာ။ နွေဦးဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ကြီးမေလည်း အားငယ်တတ်လာတယ်”

ပြောရင်း ကြီးမေတစ်ယောက် နွေဦးကိုသတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေါ်သွားဟန်တူပါတယ်။ ဟိုးအဝေးကိုငေးရင်း မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စတွေဝေဝဲလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက စကားလွှဲရင်း ...

“ကြီးမေ ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစဖြစ်တာလဲ”

“အရွယ်က ရလာပြီမဟုတ်လား။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်တိုင် နိုင်တော့တဲ့သဘောပေါ့ သမီးရယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျန်းမာတယ်ဆို စိတ်ထင်တိုင်း အလုပ်တွေလုပ်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်တော့ကြောင်း သက်သေထူပြလိုက်တာပေါ့ သမီးရယ်။ ကြီးမေဖျားရင်း မြောတာမှ သုံးရက်တောင်ပဲ”

“သမီးလည်းကြားတယ် ကြီးမေ ... မင်းဆွေနဲ့ အသွယ်ရှိတယ်လေ”

“ကြီးမေ မေ့မြောပြီး ပြန်သတိရလာတာ ထူးဆန်းတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကြီးမေ ပြောပါဦး။ ဘာတွေထူးဆန်းတာလဲ”

“အင်း ... ကြီးမေ မေ့မြောနေတုန်းမှာ ကြီးမေကို မလှေ့

သန်းပန်းပျက် ယောက်ျားကြီးသုံးလေးယောက်က အတင်းလာခေါ်နေတာ သမီးရဲ့။ ကြီးမေလည်း မလိုက်ဘူးလို့ အတင်းငြင်းတာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ကြီးမေကို သူတို့က ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“ကြီးမေက ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုပြီး အတင်းရုန်းကန်ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်လို့ထင်ရတဲ့တစ်ယောက်က ‘ကြာပါတယ် ... ဟိုရွာထိပ်က မသန်းကိုခေါ်သွားမယ်’ လို့ဆိုပြီး သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ခေါ်ထွက်သွားကြတော့တာပဲ။

မကြာပါဘူး ကြီးမေလည်း သတိရလာတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဘာရောဂါမှမဖြစ်တဲ့ မသန်းဆုံးတယ်ပြောကြတာပဲ။ ကြီးမေက နေမကောင်းဖြစ်နေတာဆိုတော့ နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ကြီးမေ အသိပေးကြတာပါ”

“ဟုတ်လား ... ကြီးမေ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ သမီးကို မင်းဆွေပြောပြတာတော့ ကြီးမေ မေ့မြောနေတုန်းက ကြီးမေဆီကို သူပြန်ရောက်သွားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူတစ်ချိန်လုံး ကြီးမေအနားမှာ ခုတ်ပေးနေတယ်လို့ ပြောတာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ မေ့မြောနေရင်းက ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးရယ်။ ဓာရတပရိတ် အကျိုးကျေးဇူးတွေရယ်ကြောင့် ပြန်သတိရလာတာ။ အဲလိုသာမလုပ်ခဲ့ရင် ကြီးမေ လူ့လောကမှာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ မင်းဆွေပြန်ဝင်လာပြီ”

“ဟာ ... မလဲ့ ... နင်ရောက်နေတာလား”

“အေး ... ငါလည်း ကြီးမေကိုသတင်းမေးရင်း ဒီနေ့အားနည်းနည်း ထွက်လာခဲ့တာပဲ”

၁၇၀ ❀ နန်းရွှေရည်

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့စကားဝိုင်းဟာ နှစ်ယောက်က သုံးယောက် ဖြစ်လာတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောရင်း ပိုမိုသက်ဝင်လှုပ်ရှား လာပါတယ်။ နွေဦးအကြောင်းကိုရောက်သွားတော့ မင်းဆွေ ကြီးမေ နေမကောင်းဖြစ်နေစဉ်က သူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ နွေဦးကလာခေါ်ကြော်ငြာ ပြောပါတယ်။

ကြီးမေကတော့ နွေဦးလေးဟာလည်း မိဘနှစ်ပါးလုံးအပေါ် မှာ အလိုက်သိတတ်စွာနဲ့ အိမ်အလုပ်များကို မနားမနေလုပ်ရင်း အပြစ် ဖျားကာ ဆုံးပါးသွားရတာဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောကြပါတယ်။ ခုချိန်ထိ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းဆွေကို အမေဖျားကြောင်း လာပြောပုံကိုထောင် ရင် နွေဦးတစ်ယောက် မိသားစုသံယောဇဉ်နဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာထိ ကိုမှ ကူးပြောင်းနိုင်သေးရဲ့လားလို့ အားလုံးက သံသယဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မင်းဆွေလည်း အိမ်မှာရှိနေခိုက် နွေဦးကိုရည် ပြီး အလှူလုပ်၊ အမျှအတန်းဝေရန် စီစဉ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သုံးရက်အကြာ မှာ မင်းဆွေတို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကမ်း ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနဲ့တကွ အခြား သော ဝတ္ထုပစ္စည်းများလှူဒါန်းပြီး အမျှဝေပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ မင်းဆွေက ...

“ညီမလေး နွေဦးရေ ... မိသားစုအပေါ်မှာ ညီမလေး တာ ကျေပါတယ်။ သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

လို့ပြောရင်း သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ် ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့



[၅]



နောက်သုံးရက်အကြာမှာတော့ မင်းဆွေ ကျွန်မတို့အိမ်ကို တက်ချလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“မလဲ ... ငါညက နွေဦးကို အိပ်မက်မက်တယ်”

“ပြောပါဦး ... ဘယ်လိုမက်သလဲ”

“သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရွှေစင်ရှင်တုအတိုင်းပဲဟာ။ ဝင်းဝါပျော့ နှောင်းပြီး ငါ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားတာ ပြုံးလို့ပဲ။

“ငါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ကောက်ရမှာလဲ”

“နင်ကလည်း မြန်မာစာဆရာလုပ်ပြီး ညွှန်လိုက်တာ”

“နင်ကကော အဓိပ္ပာယ်ကောက်တတ်လို့လား”

“ကောက်တတ်တာပေါ့။ နင့်သူငယ်ချင်း ငါက ကျောင်းတုန်း ကလေးက ညွှန်ခဲ့လို့လား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ငါကသာ ညံ့တာပါ”

“အေး... အဲဒီလို ဝန်ခံမှပေါ့”

“နင် ငါ့ကိုဆိုရင် ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးဘူးနော်”

“အထင်ကြီးစရာလား... နင့်မှာ ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလဲ။ တစ်လောကလုံးက နင့်ကို ဘယ်လောက်အထင်ကြီးကြီး ငါဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးဘူး။ အဲဒါ ငါပဲ... နင်မှတ်ထား”

ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကျွန်မ မင်းဆွေကို နှိပ်ကွက်လေသမျှ ဆွေက ငုံ့ခံရင်း...

“ငါယုံပါတယ်... မလဲ။ နင် ငါ့ကို အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ ဒါနဲ့ ငါ့အိပ်မက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဦးလေ”

“နင်ကျောင်းတုန်းက နေမိဘုံခန်းပျို့သင်တာ မှတ်မိတာ မဟုတ်လား။ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိရေးတာလေ”

“မှတ်မိရုံတင် ဘယ်ကပါမလဲ။ ခုတောင် ငါဟင်္သာတကလေးတွေကို သင်နေတာပဲဟာ။ နေမိဘုံခန်းပျို့နဲ့ ငါ့အိပ်မက်နဲ့ ဆိုင်လို့လဲ”

“ဘုံခန်းပျို့ထဲမှာ ဗိရဏီနတ်သမီးရဲ့ ဘုံခန်းကော ပါတာလေ”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗိရဏီနတ်သမီးလေး ဘယ်လောက်လှသလဲ”

“သူ့ရဲ့ ပြုံးချင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကိုတောင် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိက ဖွဲ့ဆိုထားသေးတာ။ ဘာတဲ့... ‘ရွှင်မူပြုံးပြုံး၊ မျက်လုံးမျက်ခွက်လှေရောင်စက်သို့’ တဲ့။ ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ ‘မျက်တောင်ကော့ပြုံးနဖူးပြင်လှ၊ ရင်ဝလည်းမောက်၊ ဖိတ်ဖိတ်တောက်မျှ’ တဲ့”

“နာဘူးကောင်... ဒါတွေတော့ မှတ်မိသားပဲ”

“နင်မေးလို့လဲ ပြောရသေးတယ်”

“ထားပါတော့ဟာ။ အဲဒီလောက်လှတဲ့ နတ်သမီးလေးကို နေမိကြီးတွေတော့ အရမ်းခံစားသွားရတာလို့တောင် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိက သေးတာ။ ဘာတဲ့... ဒီလောက်လှတဲ့ နတ်သမီးလေးနဲ့ သူ ကုသိုလ်မပြုခဲ့မိလေသလား။ ဖူးစာရေးနတ်တွေကများ မေ့လျော့နေရော့တာ။ ကုသိုလ်ကြံ့မှာ မမိလေသလား... ဘာညာဆိုပြီး လွမ်းတာနဲ့... လွမ်း... လွမ်း... လွမ်း... လွမ်း... လွမ်း... နဲ့”

“မိလဲ့... နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ငါ့အိပ်မက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင် ဘာမှမလုံမလဲ ဖြစ်မနေနဲ့နော်။ နင့်ကို ငါ ဘာမှမပြောဘူး။ နေမိမင်းကြီးကိုပဲ ပြောနေတာ။ နောက်တော့ နင်နဲ့ဆိုင်တဲ့အပိုင်း သတ်လာလိမ့်မယ်။ ဆက်နားထောင်”

“ကောင်းပါပြီ။ ဆက်နားထောင်ပါမယ်”

“အဲဒီလောက်လှပပြီး ခြေရံသင်းပင်း၊ ဘုံဆောင်ဘုံခန်းတွေ ညွှတ်စုံတဲ့ ဗိရဏီနတ်သမီးလေးက လူ့ဘဝမှာတုန်းက ဘာကောင်းကုသိုလ်တွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတော့။ ဘုံခန်းပျို့ကို သင်နေတာပဲဥစ္စာ။ ဘုံခန်းပျို့ထဲကတောင် နေမိမင်းကြီးကမေးလို့ မာတလိနတ်သားက ပြောသေးတာ။ ဗိရဏီနတ်သမီးလေးဟာ လူ့ပြည်မှာတုန်းက ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်ကျွန်မဘဲ။ ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ထားဖြူစင်တယ်။ သူ့သခင်က ငြူဆူကြီးမောင်းရင်လည်း သခင်အပေါ်မှာ စိတ်ထဲကတောင် မငြိုငြင်ရှာဘူးတဲ့”

ရဟန်းသံဃာတော်တွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်တွေ့လှူဒါန်းတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ရေချမ်းစင်လေးတိုးပြီးတော့လည်း အဆီရှစ်မျက်နှာက ခရီးသွားခရီးလာတွေကို ရေကြည်အေးလေးတွေ ဆက်တာတဲ့လေ။ အဲဒီလို စိတ်ထားဖြူစင်စွာနဲ့လုပ်တဲ့ ကောင်းမှုအတိုဆက်တွေကြောင့် နတ်ပြည်မှာ ဘုံဆောင်ဘုံခန်းတွေ ခြွေရံသင်းတစ်တွေနဲ့ လှလှပပ မပြိုမပြင် နေရတာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါပဲ။ လူ့ပြည်က ဘုန်းကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ နေမင်းကြီးတောင် ငါလည်းမင်းပျို၊ နတ်မိညိုနဲ့ ... ဘာညာ ... ဘာညာ ဆိုပြီး ...”

“မိလဲ့ ... နင် အရွှန်းဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ရှင်အဂ္ဂသမာဓိ ရေးထားတာကို ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အဓိကပြောချင်တာ နွေဦးပဲလေ”

“ငါ ပေါက်ပြီ ... မလဲ့။ နင်ပြောချင်တာ ငါသဘောပေါက်ပြီ”

နွေဦးခင်ဟာလည်း စိတ်ထားဖြူစင်တယ်။ ဘာသာတရားကို နှိုင်းတယ်။ ရဟန်းသုံးပါးနဲ့ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေတယ်။ ငါတို့မိသားစုအပေါ်မှာလည်း တာဝန်ကျေတယ်။ အနစ်နာခံတယ်”

“အေးပေါ့ ... အဲဒီအကျိုးဆက်တွေကြောင့် နွေဦးခင်ဟာ ကောင်းရာမွန်ရာကို ရောက်သွားပြီဆိုတဲ့နိမိတ်က နှင့်အိပ်မက်ထဲမှာ လာထင်နေတာပေါ့။ နင်တွေ့ကြည့်လေ ...။ နင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ယောက်ပဲ။ လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်လုပ်၊ သေခါနီး အစွဲမကောင်းရင်လည်း မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်တတ်တာပဲ။

နွေဦးကလည်း မိသားစုအပေါ်မှာသံယောဇဉ်ကြီးတာ အားလုံးပဲလေ။ အဲဒီသံယောဇဉ်ကြောင့် တမလွန်ဘာဝကနေ နင်တို့ကို စိတ်ချနိုင်စွာနဲ့ သတ်ပေးစောင့်ရှောက်နေတာ။ အိပ်မက်တွေ ပေးပေးနေခြင်းမယ်။ ခုတော့ နင်တို့လုပ်ပေးတဲ့ ကောင်းမှုတွေကို အမျှရပြီး နှင့် ကောင်းမှုအကျိုးဆက်တွေကြောင့် နတ်ပြည်ကိုရောက်သွားတဲ့ ဘာသာပဲ။ ဘယ်လိုပဲတွေးကြည့်ကြည့် ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါ ယုတ္တိမယ်။ ကြောင်းကျိုးညီညွတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“သုတေသနပေါင်းစုံကို လုပ်နေတဲ့ သုတေသီကြီးပြောတာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေချည်းပါလား”

“နင် တကယ်စိတ်ချမ်းသာပါတော့ ... မင်းဆွေရယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ နောက် Internet ကနေ နတ်ပြည်ကို ကြည့်လို့ နေမိမင်းကြီးလို ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမီလေသလားတွေ ဘာတွေ လုပ်နေနဲ့၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“မိလဲ့ ... နင် အကောင်းပြောရင်းက ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ဖောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ... ကျန်သေးတယ်။ နေမိမင်းကြီးက ဗိရုဏ်ဘုံခန်းက ထွက်ခွာခါနီးမှာ ပြောသေးတာလေ ...။ ဘာပဲ ... ‘ချစ်ရိပ်ပွင့်ကို၊ လုလင်ဘာသာ၊ ဖျူငှာဆန်းဆို၊ လွမ်းလိုလို နှင့် သံချိုမြမြ၊ နှမပြာဝင်း၊ နေရစ်မင်း’ တဲ့။ ခုတော့ မောင်ကြီး ဆိုင်း၊ နေရစ်မင်းပေါ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“မိလဲ့ ... နင်နော် ... နင် ... နင် ...”



နန်းရွှေရည်

မေတ္တာ

မုဆိုးလုပ်ကြသူတို့အတွက်



မုဆိုးလုပ်ကြသူတို့အဖို့ အမဲပစ်ခရီးစဉ်တွင် ငှက်ငယ်ကလေး
တို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေကြသည်က အမှန်
ဆိုဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးပတ်သက်နေကြရသည့် ငှက်ငယ်ကလေး
တို့အထဲတွင် 'တစ်တီတူးငှက်ငယ်' တို့သည် မုဆိုးလုပ်ကြသူများနှင့်
အရင်းနှီးဆုံးသော ငှက်ကလေးများဖြစ်ကြပေသည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်ငယ်ကလေးတို့သည် မုဆိုးနှင့်သားကောင်
တို့အကြား နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အမုန်းခံရသော ငှက်ငယ်တို့ဖြစ်သည့်အပြင်
သူတို့အသိုက်အဝန်းကို ရှာဖွေဖျက်ဆီးခံကြရလေသည်။ အသိုက်အမြုံ
သားက ဥများနှင့်သားသမီးများကိုပါ အညှိုးအတေးခံရသဖြင့် ဖျက်ဆီး
ခံကြရသော ငှက်ငယ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ထိုငှက်ကလေးတို့ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံကို တန်ဖိုး
နှိုင်းအသုံးပြုတတ်သော မုဆိုးတို့အတွက်မူ လွန်စွာတန်ဖိုးရှိသော ငှက်
ဖြစ်ကြောင်းကို အမဲပစ်ခရီးတစ်ခုအတွင်းမှ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ရေးသား
ဆိုပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။



မှန်းနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း ❀ ၁၆၇

ဥက္ကံသုံးဆယ်ဘက်ဆီမှ ဇောင်းထူကိုကျော်ပြီး ဘုန်းနိုင်၊ စလူ
ချောင်း၊ သယံဇာတမြောင်၊ သန္တတံအိုင်၊ သပြေနှင့်ကလော့ ကျေးရွာ
များကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ပိန်းအိုင်ဆိုသည့်ရွာထိ လျှောက်လှမ်းကြရပေဦး
သည်။

အမှန်တော့ သည်ခရီးကိုထွက်ကြဖို့ စီစဉ်တုန်းက အဖွဲ့သား
အားလုံးနှင့် တစ်စုတစ်ဝေးထွက်ကြဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။ တကယ်တမ်း
ထွက်လာကြသည့်အခါ လူငယ် (၄)ဦးမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့်
ထိတ်ပါမလာနိုင်ကြသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ လူကြီး (၃)ဦးတည်း
သာ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

အမှန်တော့ သည်ခရီးက နီးသည့်ခရီးတော့ဖြင့်မဟုတ်။ တော
ထဲကို ဖြတ်တောက်တိုးဝင်သွားလျှင်ပင် (၂၅)မိုင်အထက်၊ သုံးဦးသား
ချောင်းအိတ်ကိုလွယ်၍ သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ကြရင်း လူ
ချားလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြပေသည်။

“ညီလေး မနက်စာကို ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲကွ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က မေးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်
တို့အားလိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်မိသည်က ...

“ဘုန်းနိုင်ရွာကို ဝင်လိုက်ကြတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အဲဒီ
စားသောက်ဆိုင်တွေရှိတာပဲ ပူမနေပါနဲ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ရွာတွေမှာ
ထိတာကို အားလုံးဝယ်လိုရပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှိနေကြတာပဲဟာ”

“ဒါဆိုရင် ဆိုင်မှာစားကြသောက်ကြရင်း ကာရာအိုကေလေး
သစ်ပုဒ် ဟဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ။ ရပါ့မလားကွ”

“အင်း ... ဒီကိစ္စလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ ခုအချိန် တောထဲ

[၁]



နံနံစောစောပိုင်းမို့ မြူနှင်းတို့က အံ့ကျင်းဖွဲ့လျက်နှင့်အတူ
သစ်ပင်မြင့်ကြီးများတို့ အလက်ရွက်ဖား ဝေဝေကြီးတို့ဆီမှ မြေထဲ
ထက်ဆီသို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေကြသည့် နှင်းစက်များကြောင့်
တဖွဲဖွဲရွာနေသည့်အသွင်။

ထိုအချိန်တွင် လေညင်းက သစ်ရွက်သစ်ခက်များအား ထီး
ဝှေ့ဖြတ်သန်းလိုက်သည့်အတွက် သစ်ရွက်များ၏ လှုပ်ရှားတိုးဝှေ့သံတို့
ကြားနေရပေမဲ့ တကယ်တမ်းတွင် တောကြီးကား ငြိမ်သက်နေသည့်

ဟိုအရှေ့မှိုးကုတ်စက်ပိုင်းကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော်
စိပ်ညိုညိုနှင့် နှင်းဖုံးတောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် တောထဲ
ကြီးက တပြန့်တပျော။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၆၈ * လေးယောင်

ကဆိုင်တွေဆိုပြီး သိပ်အထင်မသေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သူတို့နေတာ တောဆိုပြီး အထင်သေးလို့မရဘူး။ ခေတ်ကြီးက အစစအရာရာ တွေ တက်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်လားကွ။ တောထဲမှာ ဒီလောက်တိုးတက်နေသလား ကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အစ်ကိုကြီး အရက်နဲ့ပစ် သက်ရင် ဘာအရက်သောက်ချင်သလဲ။ ရေခဲစိမ့်ဘီယာရတယ်။ ဆေး သုပ်ရတယ်။ ဝီစကီ (ဖြူ + နီ + နက်)လည်းရတယ်။ အဲသလောက် ပြောင်းလဲနေတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဟုတ်လား ညီလေး။ မင်းပြောပုံအရဆိုရင် မာဆတ်တို့ဘာ တို့လည်း ရှိမှာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရနိုင်မယ်အစ်ကိုကြီး။ အဓိကလိုအပ်တာ ဝိုက်မ ပါပဲ”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူပြန်ပြောလိုက် သည်က ...

“တကယ်ပါပဲကွာ။ မင်းပြောတာကိုကြားရတော့ ငါအထောက် အံ့သြသွားမိတယ်။ စီးပွားရေးတံခါးကိစ္စလိုက်ပြီး ပါတီစုံစနစ်ကို ပြောင်း လဲလိုက်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကျိုးရလဒ်ဟာ မြို့ရော တောပါမကျန် အမှန်ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာကို သတင်းစာတွေမှာလည်း ဖတ်ရ တယ်။ ရေဒီယိုကလည်း ကြားနေရပေမဲ့ မယုံဘူးကွ။ ခု မင်းပြောလိုက် တော့ ယုံရတော့မလို့ပဲ။ ငါပိုပြီးယုံသွားအောင် လမ်းမှာတွေ့ရမယ်နော် တွေကိုရောက်ရင် မင်းလက်တွေ့ပြစမ်းကွာ”

ရှေ့ဆုံးမှ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွှယ်၊ သေနတ်ကိုလက်မှကိုင်ဆောင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှဆိုနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း * ၁၆၉

သွားနေသည့် အဘကောင်းက လှမ်းလက်စမြဲလှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက် မင်း စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့အနီးသို့ရောက်တော့-

“ကိုသိန်းလွင် ဘာတွေထောင်ပေးနေတာလဲ။ ကိုယ့်အလုပ် က အမဲပစ်မဲ့အလုပ်လေ။ အနွဲသားကောင်အကြောင်းတော့ မပြောဘူး။ တောကတည်း ...”

အဘကောင်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် ရယ်မောနေလိုက်ကြရင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေသည်။

အချိန်က (၉)နာရီပင် ကျော်ခဲ့ပြီမို့ ဖြူလွင်သောမီးခိုးတို့က နံနံနိုင်ရွာဘက်ဆီမှ ဝေ့ဝဲပြန့်လွင့်ကာ ရိုးမတောကြီးဘက်ဆီသို့ တိုး တက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝဲဘက်ဆီတွင် မဟူရာချောင်း မြစ်ကြက်ခွပ်တို့က နေရောင်အောက်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တလဲလဲ-

ဘုန်းနိုင်ရွာသည် ညိုညို၊ မိုင်းမိုင်း သစ်ပင်ကြီးတို့အကြားဆီ ဘက်ဆီတံငြိမ်သက်စွာနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို ဆီးကြိုနေသည်။

“ညီလေးရေ ... အဲဒီရွာမှာ နားလိုက်ကြရအောင်။ မင်းပြော နိုင်မှာနားမယ်ကွာ ...။ ဝင်လိုက်”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ရွာထိပ်သို့ရောက်တော့ ရွာတွင်ရပ် သည့်ကားတို့က ဆယ့်နှစ်စီးခန့်၊ ထိုကားတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ကားများပင်။ သစ်တိုက်၊ ဝါးတိုက်ကားတို့ပင်။ အချိန်မရောက် မီလေးဖြင့်မသိ။ ကားသမားအချို့က အရက်သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံစီကြည့်နေသူများနှင့် ကာရာအိုကေဆိုနေကြ တို့တို့လည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟိုင်းဝေး ဖီလင်စားတော်ဆက်’ ဟုရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ် တစ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား သေနတ်များကိုင်ဆောင်လျက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝင်လိုက်တော့ အရက်သောက်နေသူတို့နှင့် တေးဆိုနေကြသူတို့အတတ်ထိတ်တလန့်။ ဆိုင်ရှင်ဟုယူဆရသူ အမျိုးသားက ထွက်ကြိုဆိုနေမေးလိုက်သည်က ...

“ဆရာတို့သုံးဦးက အမဲပစ်သမားတွေနဲ့တူတယ်နော်”

ဆိုင်ရှင်၏အမေးကို အကင်းပါးလှသော အဘကောင်းက

“အေးကွာ ... ငါတို့ အမဲပစ်သမားတွေပါ။ ပိန်းအိုင်ရွာသွားမလို့။ မုဆိုးလှမြင့်ဆီကိုပါ။ လှမြင့်ကို သိတယ်မို့လားကွ”

“ဟာ ... သိတာပေါ့။ သူပစ်လိုရတာတွေကို ကျွန်တော်ချုပ်ဝယ်နေတဲ့သူပါ။ ဒါနဲ့စကားမစပ် အဲဒီရွာကို ဘာနဲ့သွားကြမှာလဲခင်ဗျာ”

“ဒီအတိုင်း ကုန်းကြောင်းသွားရမှာပေါ့ကွ။ သူတို့ကိုလည်း ကြိုမှာမထားတော့ ဒီအတိုင်း လျှောက်ကြရုံကလွဲလို့ ဘာနဲ့သွားသေးလို့လဲကွ”

အဘကောင်းက လိမ္မာပါးနပ်စွာ နှပ်ကြောင်းပေးရင်းတိုလိုက်တော့ ဆိုင်ရှင်လုပ်သူက ...

“အောင်ဝင်းရေ ... မင်းအဘတွေကို နေရာစီစဉ်ပေးပါ။ ငါ ဗီဒီယိုရုံဘက်ကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

သူခေါ်လိုက်သည့်အတွက် စားပွဲထိုးကလေးက ကျွန်တော်ဆီပြေးလာသဖြင့် သေနတ်နှင့်ကျော့ဖိုးအိတ်တို့ကို ခုံပေါ်တင်လိုက်

“ကျွန်တော် ဒီကနေ့ ကလော့ဘက်ကိုတက်မဲ့ကား သွားဦးမယ်နော်။ သူတို့ သစ်တင်ကားနဲ့လိုက်သွားတော့ သက်တောင့်သွေးသွေးချိန်မီရောက်တာပေါ့။ လမ်းလည်း နည်းနည်းပဲလျှောက်ကြရမယ်”

သူနဲ့တဲ့သတင်းစုံစမ်းရင်း အမဲပစ်ထွက်ကြတာတဲ့။ သူတို့အဖွဲ့ကို ရတနာသိုက်ကျောက်တုံးကြီးနားမှာ တွေ့ရတာ။ သူတို့လည်း ရတနာသိုက်အကြောင်း သိနေတယ်ထင်တယ်ဆရာ”

“အောင်သန်းရေ ... ဒီရတနာသိုက်က လူအတော်များများသိနေကြပြီး ဘယ်သူမှလည်း မဖော်နိုင်သေးဘူး။ ငါလည်းစဉ်းစားတာနဲ့နောက်တောင်ခြောက်နေပြီ။ ဂျပန်တွေက တကယ့်ကို လျှို့ဝှက်လုပ်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ငါအဖြေတွေ့မှာပါ”

“လုပ်စမ်းပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လွတ်ခါနီးပါပြီ စည်းစိမ်ကလေးနဲ့ နေရအောင်ပါ”

“အေးပါကွာ ... ငါကြိုးစားပြီး အဖြေရှာပါမယ်။ အခက်အခဲဆိုတာတော့ ရှိစမြဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဝေးတော့ဘူးလို့ ငါအလိုလိုသိနေသေး”

အောင်သန်းနှင့်တင်သောင်းတို့ ဟင်းချက်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သွေးများ ပွားနေမိသည်။ ဂျပန်များလည်း လူဖြစ်သည်။ လူအချင်းချင်း လျှို့ဝှက်စွာလုပ်ဆောင်သွားမှုကို လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့မဖော်ထုတ်နိုင်လျှင် ညံ့ရာကျပေမည်။ ပြဿနာပုစ္ဆာတွင် အဖြေစစ်ဝက်ပါသည် မဟုတ်ပါလား။

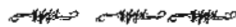
ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် စကေးအလိုက် မြေပုံထွင်းထုခြင်း၊ ကျောက်ငုတ်များအား မြေပုံညွှန်းအတိုင်း စနစ်တကျဖိုက်ထုခြင်း၊ ရတနာတုံးများ မြှုပ်နှံခြင်းတို့အတွက် အနည်းဆုံး (၅)ရက်တစ်ပတ် ကြာလေသည်။ ဂျပန်များစစ်ပြေးရင်း ဤသို့ထွင်းထုရန် အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့လား။ သေသပ်ညီညာသဖြင့် ကမန်းကတန်းလုပ်ခြင်းလည်း မဟုတ်နိုင်

၃၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ သစ်တောဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်များ တောတစ်
ရင်း အမှတ်တရ ထွင်းထုခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ သတင်းအနှံ့ရထားသူ
များကလည်း အတိအကျ ပြောနေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
ပြီးသည်မှာ နှစ်(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိခဲ့ပြီး ဂျပန်စာများလည်း ရေးထွင်း
ထားတော့ အပြောနှင့်အဟောက ညီနေသည်။

သို့သော် လျှို့ဝှက်သော့ချက်က ဘာလဲ။ စဉ်းစားရခက်သူ
သည်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အောင်မြင်အောင်တော့ လုပ်ရပေမည်။
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လူသိများလာကြမည်ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်
နှင့်ဝေးသော တောခေါင်ခေါင်နေရာဖြစ်၍သာ တော်ပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေစဉ် မုဆိုးအောင်သန်းက ထမင်းပြင်ပြီး
ကြောင်း အကြောင်းကြားသဖြင့် ထ၍ စားရတော့သည်။ ဟင်းများ
ကြက်သား၊ ချောသား၊ ဆီပြန်ဟင်းများဖြစ်၍ ကောင်းလှပါသည်။ သို့သော်
အဆာလွန်၍လား။ အတွေးနက်နေသဖြင့်လား မသိနိုင်ပါ။ ထမင်း
ဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားနိုင်ပါ။ တန်ခုံသာစား၍ အပြီးသတ်လိုက်
ပါသည်။



နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကျောပိုးအိတ်
ထည့်ခဲ့ပြီး မျောက်တင်သောင်းကထမ်းကာ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်
ဆန့်တိုကြီး ထမ်းသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းက ရေးဘူးနှင့်လေးခွအိတ်
လွယ်ကာ တောရှင်းစားတစ်ချောင်းကိုလည်း ယူခဲ့သည်။ ယနေ့မနက်
သွားလားမသိ၊ ဆရာဝန်ကြီးတို့သားအဖကို မမြင်ရပါ။ စိတ်လျော့
နား၍လား။ ကျွန်ုပ်ကိုပင် ပုံအပ်လိုက်သလားမသိနိုင်ပါ။

တစ်ခိုက်ကျော်ခန့်လျှောက်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးအနားရောက်
သော ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တနားကြသည်။ ကျွန်ုပ် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်က
ကျန်တိုပုံများကို အသေးစိတ်ပြန်ကြည့်သည်။ အလွတ်ရနေပြီဖြစ်
သော်လည်း မကျန်ရစ်စေရန် ဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် မျောက်တင်သောင်းလွယ်လာသည့် ကျောပိုးအိတ်
မှ မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး လည်ပင်းတွင်လွယ်သည်။ ကွန်ပတ်ခ်ကို

ခါးမှာချိတ်သည်။ ပြီးနောက် အောင်သန်းကို တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အဆင့်တက်စေပြီး ဝါးကိုင်များအား ရှင်းလင်းခိုင်းရသည်။

မနေ့ကရောက်ခဲ့သော ကျောက်ငုတ်အနီးသို့ရောက်သော် အပင်အရင်း၌နားပြီး တင်သောင်းအိတ်ထဲမှ ALTI METER ကို ထုတ်၍ စစ်ဆေးပြီး အမြင့်တိုင်းရသည်။ ကွန်တိုမျဉ်းများ၏ စကေးကိုသိရန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လန်ဖြတ်မျဉ်းဖြောင့်များ၏ အမြင့်ပေနှင့်ကျောက်ငုတ်တို့၏ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုကို သိရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေသော တောင်အလယ်အဆင့်မှာ အမြင့် (၁၀၀၀) ဖြစ်သည်။ ဂရပ်မျဉ်းအလယ်ခေါင်အဆင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးကြီးအနီးက အောက်ဆုံးဂရပ်မျဉ်းမှာ ပေ (၅၀၀) ဖြစ်လာမည်။ သို့ဆိုလျှင် ကွန်တိုမျဉ်း၏စကေးမှာ (၁)လက်မလျှင် (၅၀၀) ပေနွန်းဖြစ်မည်။

ရေးဆွဲထားသော အပေါ်ပထမဆုံးမျဉ်းဖြောင့်သည် ကွန်တိုတတိယမျဉ်းကွေးပေါ်၌ ရှိသောကြောင့် အမြင့်ပေ (၁၅၀၀) ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းမိပေပြီ။ ကွန်တိုမျဉ်းကွေးနှင့် ဂရပ်မျဉ်းကြောင်း နေရာတွင်ဆိုသဖြင့် ကျောက်ငုတ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကွာအဝေးမှာ (၁၅၀၀) ဖြစ်ကြောင်းလည်း သေချာသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသည့် ကျောက်ငုတ်အမှတ် (၄)မှစ၍ ပေ (၁၅၀၀) အတွင်းရှိ ကျောက်ငုတ်များအား ရှာဖွေရန်သာရှိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်ပင်း၌ဆွဲထားသော မှန်ပြောင်းဖြင့် ပေ (၅၀၀) ဝန်းကျင် Focus ဆုံချက်ကို ရှာသည်။ ဝါးရုံပင်များ၏ကိုင်များ တိုက်ပြီးလျှင်ရမ်းနေသဖြင့် မြင်ကွင်းက ဖုံးနေသည်။ အတော်ကြာ

တော့မှ ကျောက်ငုတ်တစ်ခုကို အထက်တောင်ကမ်းပါးယံ ကျောက်တုံးကြားတွင် တွေ့ရသည်။ ကွန်တိုမျဉ်းမှာ ဂရပ်မျဉ်း(၃)ကြောင်းပေါ်တွင် အထက်မျဉ်း၌ တစ်နေရာထိစပ်နေပြီး အလယ်မျဉ်း၌နှစ်နေရာအောက်ဆုံးမျဉ်း၌ နှစ်နေရာထိစပ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသော ကျောက်ငုတ်မှာ အမှတ်(၄)ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အသစ်ထပ်မံတွေ့ရသော အပေါ်ဆင့်ကျောက်ငုတ်မှာ ကျွန်ုပ်အသက်ဝဲဘက်တွင်ရှိသဖြင့် အမှတ် (၂)နှင့် အမှတ် (၃) တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်သည်။ မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာကွာ၍ အသစ်တွေ့ရသော ကျောက်ငုတ်ကို မျက်မှန်းဖြင့်တိုင်းကြည့်ရာ ပေ (၅၀၀)ခန့်သာ ကွာဝေးသဖြင့် အတိယကျောက်ငုတ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဆိုလျှင် ဒုတိယ နံပါတ် (၂) ကျောက်ငုတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့မျဉ်းတွေ့ရှိသည့် စတုတ္ထနံပါတ် (၄) ကျောက်ငုတ်နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ် ရှိပေလိမ့်မည်။ အကွာအဝေးမှာလည်း ပေ(၅၀၀)ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... မျောက်တင်သောင်းရေ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်ပဲ။ ... လာ ... ငါပြမယ်။ ဟိုအပေါ်ကကျောက်ငုတ်ကို တွေ့သလား။ မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်”

“တွေ့တယ်ဆရာ”

“အေး... တွေ့ရင် လက်ဝဲဘက်ကို တစ်တန်းတည်းလျှောက်ပြီး ပေ (၅၀၀) အကွာမှာ အဲဒီကျောက်ငုတ်ပုံစံတစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တွေ့ရင် အော်လိုက်။ ကဲ ... မင်းတက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မျောက်တင်သောင်းတစ်ယောက် မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အပေါ်ဆင့်သို့ ကုပ်ကပ်တက်သွားသည်။

၃၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပေ (၅၀၀)အကွာခန့်၌ သူရှာနေသည်။ ကျွန်ုပ်မှန်ပြောင်
နှင့်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာရှိသည်။

“ဆရာမတွေ့ဘူးဗျို့”

“အေး... အေး... ငါလောကြီးသွားတာ အောက်ကိုဆစ်
ရမှာ။ ငါအခုထိုင်နေတဲ့ ကျောက်ငုတ်နဲ့တစ်တန်းတည်းကို တည့်
တည့်ဆင်းခဲ့။ ပေ (၅၀၀)လောက်အကွာမှာဘဲ”

“မျောက်တင်သောင်း ကျောက်တုံးများနှင့် ဝါးပင်များကို
ကန်ခိုဆွဲ၍ တည့်တည့်ဆင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်မျဉ်းဖြောင့်တည့် တည့်
တွင် ရှာနေသည်။

“မတွေ့ဘူးဆရာ”

“အေး... အေး... ငါမှားသွားပြန်ပြီ။ ကွန်တိုမျဉ်းအထိ
ရှာရမှာ။ အဒီအတိုင်း ရှေ့ကိုတည့်တည့်လျှောက် မြေပြင်ကို အသေးစိတ်
ကြည့်”

မျောက်တင်သောင်း ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသည့် စတုတ္ထကျောက်
နှင့် တစ်တန်းတည်းလျှောက်သွားသည်။ မကြာမီ...

“တွေ့ပြီ ဆရာ၊ ဒီမှာ ဂျပန်စာတွေရေးထားတယ်”

“အေး... အေး... အဲဒီနားက ဝါးရုံပင်ရိပ်မှာ နား
ငါလာပြီ”

ကျွန်ုပ် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကျော်ခွပြီး ဝါးကိုင်
အားဆွဲ၍ မျောက်တင်သောင်းထံ အရောက်သွားရသည်။ (၁)
ဟု ရေးထားပြီး ဘေး၌ လက်မခန့် တွင်းပေါက်ရာကလေး တစ်ခုပါ
တွင်းပေါက်ကလေးမှာ ယခင်တွေ့ခဲ့သည့် တွင်းပေါက်ထက်အနည်း
ပိုကြီးသည်။ (五口金 鉄) ဂေါ်ခွချိုက်ကိုးဟု ရေးထိုးပြန်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငါးပေါက်တွင်းရတနာသိုက် ❀ ၃၅

အခြားထူးခြားသော အမှတ်အသားများကို ကျွန်ုပ်ရှာကြည့်
သည်။ ထူးခြားချက်မတွေ့ရပါ။ ကျောက်ငုတ် (၃)ငုတ် တွေရှိပြီဖြစ်၍
ချန်ကျောက်ငုတ် (၂)ခုမှာ ကျောက်တုံး ကြီးနှင့် LEVEL တန်းတွင်ရှိ
သည်ဖြစ်၍ အရှာရ လွယ်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြေပြင်သို့ ဆင်း
သွားကြပါသည်။



အခန်း (၂)



ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တုံးကြီးအနီး မြေညီပြန်ရောက်တော့ အမော ဖြေရင်း ရေသောက်ကြသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းက မေးလာသည်။

“ဆရာ ... အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“အေး ... နီးစပ်ပြီလို့ ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ ဒီမြေပြင်ညီက ကျောက်ငုတ်နှစ်ငုတ်ဘဲ ကျန်တော့တယ်။ အပေါ်က (၃)ခုတော့ တွေ့ပြီး ပြီ”

“ဆရာ ဆက်ရှာမှာလား”

“အေး ... ခုမှ (၁၁)နာရီဘဲရှိပါသေးတယ်၊ ဆက်ရှာဦးမယ် ကွာ။ မြေပြင်ညီမှာ ရှာရတာလွယ်ပါတယ်။ နေဦး ... ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ကျောက်ငုတ်နဲ့ ပေ (၅၀၀) အောက်ဆုံးဂရပ်မျှဦးကို ရှာချဦးမယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်ုပ်ကွန်ပတ်စ်ကို ထုတ်သည်။ တစ်လက်မလျှင် (၅၀၀) ခြင်္သေ့ တွက်ချက်သည်။ ALTI METER ကိုထုတ်၍အမြင့်ပေ (၅၀၀) ခြင်္သေ့ရှိသည်။ ကျောက်တုံးကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် အမြင့် (၅၀၀) ခြင်္သေ့ရှိသည်။ ဘယ်ညာ (၅၀၀)ပေ တစ်တန်းတည်းကို အောင်သန်းနှင့် အောင်သန်းအား လူခွဲ၍ရှာစေသည်။ မြေညီတောလမ်းဖြစ်၍ ထမင်းဆုပ် အိုးပုတ်သီးချုံနှင့် မြယာချုံ အချို့သာရှိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ...

“ကျောက်ငုတ်ကို မတွေ့ဘူးဆရာ”

ကျွန်ုပ် အသေးစိတ် ပြန်လည်သုံးသပ်သည်။ ပေ (၅၀၀) ကျော်အဝေးကို အသေမှတ်ထားသောကျွန်ုပ် မှားပြန်ပေပြီ။ ကွန်တို မှား အောက်ခြေကားသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်ဂရုမပြုမိပါ။ မေ့လျော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်ငုတ်များအနေအထားမှာ မြန်မာအက္ခရာ (ဂ)ပုံနှင့်တူသော်လည်း အောက်ဘက်၌ကျယ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ပေ(၅၀၀)မဟုတ်တော့ဘဲ ပေ(၁၀၀၀)ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ် တွက်ချက်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တတိယ အောက်ဆုံးတန်း အမြင့်ပေ (၅၀၀) ကိုယူပြီး ပေ(၁၀၀၀)အတွင်း ရှာခိုင်းရသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်၏ လက်ျာဘက်မှ မျောက်တင်သောင်းက ကျောက်ငုတ်ကို အရင်တွေ့သည်။

“ဆရာ ... ဒီမှာ တွေ့ပြီဆရာ၊ ဘီးစပ်ပင်တွေနဲ့ဖုံးနေတာ။ ကျွန်တော် ဓားနဲ့ရှင်းလိုက်ရမလား”

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက် ခြေရာလက်ရာ သွားမယ်”

ကျွန်ုပ် အလျင်အမြန်သွားကြည့်ရာ ဘီးစပ်ချုံတောထဲမှာ ကျောက်ငုတ်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျပန်စာလုံး (五) နံပါတ် (၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟု ရေးထွင်းထားပြီး အနီးတွင် လက်ခလယ်ခန့် တွင်းပေါက်ကတော့ ကိုတွေ့ရသည်။ အောက်၌ ဂေါ်ခချီးဂင်ကိုး'ဟု ဂျပန်လို ရေးထိုးထား ပြန်သည်။

ကျောက်ငုတ်တိုင်တွင် ဂေါ်ခချီးဂင်ကိုး (ငါးပေါက်တွင်း ရတနာသိုက်)ဟုရေးထိုးထားရာ ယခုကျောက်ငုတ်မှာ အမှတ် (၅) ဖြစ်၍ ငါးပေါက်တွင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် အလွန်နီးစပ်သည်။ သို့သော် သစ်ထုတ်လမ်းဘေးဖြစ်၍ ဤမျှလွယ်ကူသောနေရာ၌ ဉာဏ်ကြီးမား ကိုရွှေ့ဂျပန်များက ရတနာသေတ္တာများကို မြှုပ်နှံထားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုစဉ် မုဆိုးအောင်သန်းဘက်မှ ...

“ဆရာရေ ... ဒီမှာတွေ့ပြီဗျီး၊ ကျောက်ငုတ်က ကြိတ်နံ့ ဝင်နေတာ”

“အေး ... အေး ... ငါလာပြီ”

ကျွန်ုပ် အပြေးသွား၍ကြည့်ရာ ပထမဆုံးကျောက်ငုတ်ကို တွေ့ တော့သည်။ ကျောက်ငုတ်ပေါ်၌ (-) အိချီး (နံပါတ် ၁)ဟု ရေးထိုး ထားပြီး အနီးတွင် လက်ညှိုးခန့် တွင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုကို ရေးထိုး ထားသည်။ အောက်တွင်တော့ 'ဂေါ်ခချီးဂင်ကိုး' ဟုဂျပန်လို ရေး ထားပြန်သည်။

ဤကျောက်ငုတ်မှာလည်း လမ်းဘေးဖြစ်၍ ရတနာပစ္စည်း မြှုပ်နှံရန် မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါ။

ငါးပေါက်တွင်းရတနာသိုက်၏ ပျောက်ကွယ်နေသော ကျောက် ငုတ်အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘယ်ကျောက်ငုတ်ကစ၍တူးရမည်ကို ကျွန်ုပ် မခန့်မှန်းနိုင်သေးပါ။ ကိုရွှေ့ဂျပန်များ လျှို့ဝှက်သွားသောဝှက်ဖဲ (KEY) ကို ရှာဖွေရပေဦးမည်။

“ကဲ ... ပြန်ကြမယ်ဟေ့ ဗိုက်ဆာလာပြီ”

“ဆရာ ... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရသေးဘူး။ အောင်သန်းရေ ... လျှို့ဝှက် ကျောက်ရှာပြီးမှ တူးလို့ရမှာ။ ဒီအတိုင်းသွားတူးလို့ မမှန်တဲ့နေရာ တူး ခိုင်းထောင်ထားရင် အကုန်ကြွကုန်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ သာယာဝတီ မြို့နယ်လမ်းကူးရွာဘက်မှာ မကြာခဏ ကြားဘူးတယ်။ ရတနာသိုက် မှီခိုတူးကြရင်း ခိုင်းတိကြတာမနည်းဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ရတနာသိုက် ကျောက်ဘဲ လက်နက်တိုက်ဖြစ်နေတတ်တယ်”

“အေး ... အဲဒါတွေကြောင့် ငါစဉ်းစားနေတာ။ တွင်း (၅) မှာလုံး လိုက်တူးလိုက်ရင်တော့ ရတနာသေတ္တာတွေတွေ့မှာ အမှန်ပဲ။ အထူးသဖြင့် ဘယ်သူ့စွန့်ခဲ့မလဲ။ အသက်စွန့်ရမှာ အသေအချာပဲ။ ဦးနှောက် မှီခို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာ။ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်ထုတ်ရမှာ အချိန် မတော်ယူရမယ်ထင်တယ်”

“ဆရာ ... အချိန်ယူလို့ သူများဦးသွားဦးမယ်နော်”

“မထင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ပစ္စည်းကိရိယာမပါဘဲ ကျောက်ငုတ် မှောင်ရှာလို့ လွယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းပြန်ရောက်တော့ မြေနှီကွင်းရွာက မုဆိုး မင်းဦးက ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်မျှော်နေသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော်က မြေနှီကွင်းရွာက မုဆိုးကျော်စိန် မင်းနက မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့က မှာသွားပါတယ်။ ကျား မောင်းကျန်းကို နှိမ်နင်းဖို့ ဒီည မွေးနှီရွာကို လာခဲ့ပါတဲ့။ အဲဒီကမှ ကျွန်ုပ်တို့ရောက် သွားရမှာပါ။ ကျားက ကျွဲ နွားတင်မက လူပါ ဆွဲနေလို့

၄၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းစန်း

အရေးတကြီးနှိပ်နင်းရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အေးဗျာ... ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့ကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ မွေးနီရွာက အဘဦးနီမောင်မောင် ကျန်းမာပါရဲ့လား။”

“ဪ... ဆရာမသိသေးဘူးထင်ပါတယ်။ အဘဦးနီမောင်ဆုံးပါးသွားတာ (၆)လလောက်တောင် ရှိပါပြီ။”

“ဪ... တစ်ပွဲစားကြီး ဆုံးရှုံးပြီကိုး။ ကျွန်တော်အဖေအရေးပေါ်စခန်းဆောက်နေရစဉ်က ထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ဆရာ။ ကဲ... ဆရာ ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့ဆီကို ဆက်ဆက်သွားလိုက်မိမိ ဆရာ။ ဆရာကို သူတို့က အတော်အားကိုးပုံရပါတယ်။”

“အင်း... ကျွန်တော်နဲ့က လျှော်တုံးစခန်း၊ မအူပင်ဆီမှာ ဇောင်းတူစခန်းတွေကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာ။ ဦးလေးမောင်တို့အဖေ နဲ့လည်း အတူတွဲပြီး အမဲလည်ဖူးတယ်။ မွေးနီရွာကိုလည်း ရောက်နေလို့ အဘဦးနီမောင်နဲ့သိနေတာပါ။”

အဘဦးနီမောင်ကလည်း အလွန်ခင်တတ်တာ။ သူကိုယ်တိုင် ချက်တဲ့ ကောက်ညှင်းအရက်ကို ဂုဏ်ယူပြီး တိုက်တတ်တယ်။ အလွန် ကောင်းဗျာ။ ထူးဆန်းတဲ့ အဘဦးနီမောင်ပါပဲ။ သူညွှန်တဲ့နေရာကိုသာ သွား ကျိန်းသေပေါက် တောကောင်ပစ်ရတာချည်းပဲ။ အဘကို နှုတ်လိုက်တာဗျာ”

“ကဲ... ဒီကဆရာစောင့်နေရတာ အားနာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံလေး စားသွားပါဦး။ ဒီနေ့တော့ အကောင်မှမရပေမဲ့ မနေ့က တောကြက်ဖုန်ကောင်ရထားလို့ ဟင်းတ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငါးပေါက်တွင်းရတနာသိုက် * ၄၁

နီမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဧည့်သည် မင်းစားလာသေးဟန်မတူသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်တွေ ဖိတ်ကြားချင်းဖြစ်ပေသည်။ ထမင်းစားရင်း ဧည့်သည် မုဆိုးကိုကျော်စိန်က...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ မြေနှီကွင်းရွာကို လာလည်ပါဦး။ ဆရာ့ ပေါပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဝတ်က တောစပ်မှာတင်ပါ။ အဲဒါ နွားတို့မှာ ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင် လာလာအိပ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တူမီးသေနတ်သာရှိတာမို့ နွားတွေမှန်မှာစိုးတာနဲ့ မပစ်ရဘူး။ ဆရာတို့လာအိပ်ပြီး ပစ်ပါလား။ ကျွန်တော်ညှပ်ခံပါမယ်။”

“အေးဗျာ... အားရင်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မြေနှီကွင်းရွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့စခန်းက နီးပါတယ်။ ဦးလေးမောင်တို့နဲ့တွေ့ပြီး နောက်ထပ် နေ့ညနေ သဘက်ခါညနေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါမယ်။ ဒါနဲ့ ဆတ်ဖားကြီးက ဘယ်အချိန်လာတတ်သလဲ”

“ဘယ်အချိန်ဝင်လာသလဲတော့ မသိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် ဥဉ္ဇနာရီလောက် နွားတဲထဲဝင်ပြီး နွားမီးငြိမ်းနေလို့ သွားထည့်ရင် ချောက်နေတတ်တယ်။ ခြောက်စထောင်ချိုကားကြီးနဲ့ သူကလည်း နဲ့အထွက် ကျွန်တော်ကလည်း လန့်အပြေးပဲဆရာ။ နွားတွေကတော့ နှိုးထင်တယ်။ ဆတ်ဖားကြီးကို မလန်ကြဘူး။ အချိန် (၁၀၀) လောက် ကျွန်တို့လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆရာ”

“အေးဗျာ... သဘက်ခါညနေ (၉)နာရီလောက် အရောက် နေ့မယ် ကိုကျော်စိန်ရေ။ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မုဆိုးကိုကျော်စိန် နေ့လယ်စာစားပြီးပြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့် မွေးနီရွာသို့သွား၍ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့ဖြင့်တွေ့ပြီး ကျားပစ်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူတို့အလက်ဆောင်ပေးရန် ARMY RUM (၃)လုံးသာ ရှိသည်။ တစ်လုံးအရေးပေါ်သုံးရန်ချန်ထားပြီး ၂ လုံးကို မျှောက်တင်သောင်း၏ ကျောအိတ်ထဲတွင် ထည့်သည်။ မြည်းစရာ မုန့်ပဲသရေစာလည်း မရှိပါ။ ဒီနေ့ ၁၃၃၂ အမေရိကန်ရိုင်းဖယ်ကြီးအား အကျအနာ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော (က . စ . လ) ကျည်ဆန်အသစ် (၁၀) တောင်အား မဂ္ဂဇင်းဘောက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ကျားပစ်ရမည်ဖြစ်ရာ စိတ်ချရရန် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ညဦးလည်ရမည်ဖြစ်၍ EVEREADY HUNTER LIGHT တောင်ထိုး အမဲလိုက်ဘတ်မီး၊ ဓားမြှောင်နှင့် ရေဘူးတို့ကိုလည်း သယ်သည်။ GRIP ကောင်းသော အမဲလိုက်တောစီးဖိနပ်နှင့် တောဆေးတံတံကိုလည်း ရွေးရသေးသည်။ ညနေ (၃)နာရီတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့် (၃)ဦး စတင်ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ မွေးနီရွာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနောက် တောင်ဘက် (၃) မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးသည်။

“အောင်သန်းရေ ... စခန်းအနောက်ဘက်လမ်းက ဘူး။ စခန်းတောင်ဘက် နတ်ရေတွင်းရွာဟောင်းဘက်က သွားအဲဒီမှာ ငါလေ့လာစရာလေးလည်း ရှိလို့။”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီဘက်က စခန်းအဝင်ဆုံတော့ လမ်းသာတယ်။ အနောက်လမ်းက မုဆိုးလမ်းပဲရှိတာ။ သဲတိုင်းရမယ်။ ကညင်နှစ်ပင်စခန်းအထိ တောကနက်တယ်”

~~~~~

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



မွေးနီရွာမှာ ဖောင်ကြီးတာဆုံမှလာလျှင် ငါချောင်းကျေးရွာ၊ မယ်ကုန်းရွာ၊ ရွှေအပ်ကွင်းများကိုဖြတ်ကျော်ပါမှ ရောက်နိုင်ပေသည်။ တောင်လည်း ခရီးလှမ်းသည်။ တောလမ်း၊ တောင်လမ်းသာဖြစ်သည်။ နတ်ရေတွင်း၊ ယခုတာဝန်ကျသော သုံးတန်ကူးစခန်းမှ ဓားလွယ်ခုတ် ခိုင်ကျော်ခန့်သာဝေးသည်။

သို့သော် နတ်ရေတွင်းကျော်သည်နှင့် စခန်းဝင်ကားလမ်းမှ နောက် အနောက်ဘက်သို့ (၃)မိုင်ခန့် တောတိုးရမည်ဖြစ်သည်။ နတ်ရေတွင်းကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ငါးချောင်းဘက်သို့ သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပဲခူးရိုးမမှာ အလွန်တောနက်သည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ပျဉ်းမ၊ တောင်သရက်၊ တောင်ပိန္နဲ၊ သရက်၊ ကျွဲတညင်းပင်ကြီးများအပြင် အောက်ခြေ၌လည်း စလူ၊ တောင်ထန်း၊ ရေငန်း၊ ကိုင်းတော၊ ကြူတော၊ ကြိမ်ပင်၊ ငါးပင်လည်း ထူထပ်သည်။ သပွတ်သိမ်၊ နဘူးချုံ၊ ကြွက်နွယ်ချုံ၊ ရှဉ့်မြဃာချုံ၊ ဆူးရစ်ချုံတို့ကလည်း ပေါများသေးသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်ုပ်၏အရှေ့က မုဆိုးအောင်သန်းက ဓားရှည်ကိုင်၍ မုဆိုးလမ်းဟောင်းအတိုင်း ရှင်းလင်းသွားသည်။ အလယ်က ကျွန်ုပ်က ဖယ်သေနတ်ကြီးကိုကိုင်၍ အသင့်အနေအထား ကျွန်ုပ်၏အနောက်က မျောက်တင်သောင်းက သူ၏ လောက်လေးခွကိုကိုင်၍ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ လိုက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနေကကျလာပြီး ရိုးမတော့တန်းကြီးကို မေးတင်နေသည်။

နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ တောကြက်၊ တောငှက်များ အိပ်တက်ရန်ပြင်ဆင်နေပြီး ပုရစ်နှင့် ပုဇွင်းရင်ကွဲသံများက ဆူညံလာသည်။ တောကလည်း နက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်သည်။ အချိန်မှာ ညနေ(၄) နာရီခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မုဆိုးခြေလှမ်းဖြင့် သွက်သွက်လှမ်းကြသည်။ တောလည်နေကျ လက်နက်နှင့် ဓာတ်မီးများလည်းပါသဖြင့် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းတော့ မိပါ။

တောရှုပ်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် ပြန့်တောသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဟိုးအရှေ့ဘက်၌ မှောင်မည်းနေသော တောစိုကိုမြင်နေရသည်။ တောကိုဖြတ်နေစဉ် တောစိုဘက်မှ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံသံသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြန့်ကိုဖြတ်အပြီး တောစိုမြောင်အစပ် ဝါးရုံတောမှ တဝေါင်းဝေါင်းဖြင့် ချေတစ်ကောင် အလန့်တကြားဟောက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သေနတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်မိသည်။

ဝါးရုံကိုင်းများထက်ဆီက တောင်ပံကို တဖြန်းဖြန်းခိုက်ရင်း တောကြက်ဖတစ်ကောင်၏ သံပြတ်နှင့်တွန်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း ... အောက်အီးအွတ်”

ကျည်သွားနှုန်းလမ်းကြောင်းနှင့် ပစ်မှတ်ကိုပစ်ခတ်ကြရာတွင် ဆေးပြည် လေသည်။ လေပြင်း’ စသည့်အချက်ကို အလေးထားပစ်ခတ်ကြရာတွင် အဓိကလိုအပ်အသုံးဝင်သည့် လေသေနတ်ကျည်ဆန်မှာ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်သည့် ကျည်ဆန်များဖြစ်သည့် (RWS) လေသေနတ်ကျည်ဆန်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကျည်ဆန်မျိုးက အလွန်ရှားပါးသလို၊ ပြိုင်ပွဲဝင်လေ့ကျင့်သမားတို့ကိုပင် လုံလုံလောက်လောက် ထုတ်မပေးနိုင်သော အခြေအနေမျိုး။ ထိုအခက်အခဲကိုသိသော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး (တောင်သူလယ်သမား)မှ ပြိုင်ပွဲဝင်ကျည်ဆန်မျိုးကို တီထွင်လိုက်ပြန်သည်။ အမှတ်တံဆိပ်ကတော့ လေသေနတ်တံဆိပ်နှင့်။

ထိုပညာရှင်၏ ကြံစည်တီထွင်လိုက်မှုကြောင့် သူ့ကျည်ဆန်က ပြိုင်ပွဲဝင်ကျည်ကို မမှီသော်လည်း မူလထုတ်လုပ်သည့် ကျည်ဆန်နှစ်မျိုးထက် သာလွန်သည့်အတွက် လေသေနတ်ပြိုင်ပွဲဝင်ကြမည့် အားကစားသမားများ လေ့ကျင့်ရန်အတွက် အလွန်အဆင်ပြေသလို ကျွန်ုပ်တို့လိုမုဆိုးကိုပင် သေနတ်သမားတို့အတွက်လည်း အလွန်အမင်းအဆင်ပြေသွားသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

စာဖတ်သူတို့ကို ကျွန်တော် သေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်တို့ကြောင်း ရှင်းပြနေရသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်သည့် မုဆိုးသေနတ်သုံးမျိုးထဲတွင် လေသေနတ်အမျိုးအစား ပါနေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယနေ့ လူအတော်များများသည် မုဆိုးသေနတ်နှင့် လမ်းကြားတို့တွင် ပေါက်နေကြသည့် ‘ဒန့်သလွန်’အကိုင်အစွဲတွင်နားရင်း ‘တကျီကျီ’ အော်မြည်အသံပေးနေသည့် စာကလေး



ငှက်လောက်ကို ပစ်ခတ်နေကြသည်။ ကလေးများကိုင်ဆောင်သော  
သေနတ်မျိုးတို့လောက်သာ ထင်မြင်ယူဆမှာစိုးသည်အတွက် 'မဆိုးဘူး  
လေသေနတ်'ဟု အထူးပြုပြောပြနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အထူးတင်ပြလိုသည်အချက်က တောတွင်းရှိ သားကောင်  
ဆိုသည်က ကျေးငှက်သတ္တဝါတို့ကအစ သားစားသတ္တဝါမျိုးထိ  
အခွင့်သာလျှင် လူသားမဆိုးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နေကြရခြင်းဆိုသည်  
ကို ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်ဆိုသည်ကလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ဒဏ်  
ရသွားပြီး ထွက်ပြေးရင်း တစ်နေရာရာမှာကျိတ်ပြီး အသေခံသွား  
တဲ့ သားကောင်မျိုးတွေရှိကြသလို သူတို့တွင်ရရှိလိုက်ကြသည့် ဒဏ်  
ကြောင့် ပစ်ခတ်လိုက်သူမဆိုးကို တုံ့ပြန်ရန်မူတတ်ကြတဲ့ သားကောင်  
မျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ကြတယ်။

ပစ်ခတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်အတွက် ရရှိတဲ့ဒဏ်ရာကို အပြစ်  
အထန်ခံစားပြီးကာမှ တွေ့ရာ လူသာ။ ကျွဲနွား၊ အခြား အိမ်  
တိရစ္ဆာန်တို့ကို အန္တရာယ်ပြန်ပေးတတ်ကြတဲ့ သားကောင်မျိုးတွေလည်း  
ရှိကြတယ်။ မဆိုးလုပ်သူတစ်ယောက်ဟာ အရာရာတိုင်းကို ချွန်  
တိုင်းဆတ်တတ်ကြရမှာမို့ ကျွန်တော် အလေးထားတင်ပြနေရခြင်း ဖြစ်  
သည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့မှဦးဆောင်သွားလျက် မီးထိုးကာ သားကောင်  
ကို ရှာဖွေနေသလို အဘကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က သေနတ်  
ကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ရင်း ကပ်လျက်ပါနေပြီး နောက်ဆုံးတွင် တစ်  
က ကျောပိုးအိတ်ကို ဝါးတစ်လုံးနှင့်သပ်လျှိုကာ ရှေ့နောက်မျှထင်  
လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား စမ်းကျချောင်းရေကို ဖြတ်အကူး  
ကျွန်တော်ကမ်းကို ချောင်းအတိုင်း အလျားလိုက်ထိုးရင်း သားကောင်  
ရှာလိုက်သည်။ ချောင်း၏ဟိုမှာဘက် အကွေ့ဆီမှ ဝေါခန့် တောတိုးပြေး  
သွားသံနှင့် တဝုန်းဝုန်းပြေးလွှားသွားကြသည့် ခြေသံများကို ကြား  
လိုက်ရသည်။

တောဝက်တစ်အုပ် ချောင်းရေဆင်းသောက်ရင်း လန်ပြီး တော  
ဦးပြေးလွှားသွားကြသည့် အသံတို့ပင်။ အသံကို နှစ်မိနစ်ခန့်ကြား  
လိုက်ရပြီး ပြန်ငြိမ်သွားပေသည်။

ချောင်းကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့သွားရမည့်လမ်းသည် ချောင်း  
တံမြောင်ပြီး သွားရမည့်လမ်းဖြစ်သည့်အတွက် သုံးဖာလုံခန့်လောက်  
အရောက်တွင် ကျွန်တော်က ရပ်တန့်လိုက်ရင်း ချောင်းဘေးတောစပ်  
အစလျှောက် မီးထိုးရှာဖွေနေလိုက်သည်။ ချောင်းဟိုမှာဘက်ကမ်းသစ်  
အောက် အကြီးအကြားနှင့် သစ်ပင်ထက်များဆီသို့ လှည့်ပတ်မီးထိုး  
ပြီး သားကောင်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

မီးရောင်သည် အမြတ်လိုက်အနိုင်လိုက်သီးနေသည့် ရေသဖန်း  
အကြီးဆီသို့အရောက် သဖန်းကိုင်ကြီးတစ်ကိုင်အထက် ရောင်စုံသဖန်း  
အကြီးနှင့် အရွက်စိမ်းစိမ်းဖားဖားကြီးတို့အကြား လက်ခန့်ရောင်ပြန်  
ဆင်လိုက်သည့် မျက်လုံးတစ်လုံးအရောင်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က မီးကို ထောက်ထိုးထားရာ တွေ့မြင်လိုက်ရသော  
အသံလုံးရဲရဲသည် တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းသွားပြီး ထိုနေရာတွင် ပျောက်  
သွားသည်။ အဘကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်တို့နှစ်ယောက်က  
အသံကို ကျွန်တော်တို့ယာတွင်ညှပ်ကာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကိုင်ဆောင်သွား

၁၃၀ \* လေးသင်

သည် သေနတ်တို့နှင့် ချိန်ရွယ်ထားသည့်အချိန် ကျွန်တော်က ပိတ်ပစ်လိုက်ပေသည်။

သားကောင်သည် 'သဖန်းသီး' အရောင်များနှင့် ရောထွေးသော သူကိုယ်လုံးအရောင်နှင့် ရောထွေးထားသလို၊ ကိုယ်လုံးကိုလည်း ထွေးနေသည့် သဖန်းရွက်တို့အကြား ဖုံးကွယ်ဖျောက်ထားသဖြင့် မမြင်တွေ့ရ။

သူတို့နှစ်ဦးကား သေနတ်ကို တန်းထိုးချိန်ရွယ်ထားကြပြီး သူတို့ကို သတ်ပေးမနေတော့ပဲ မီးခလုတ်ကို ရှေ့သို့ထိုးကာဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကြီးမားသည့် ကျားသစ်ကောင်က သဖန်းရွက်တို့အကြား ထိုးထွက်နေသောမျက်နှာသည် နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံနှင့်အတူ မီးရောင်အလင်းတန်းတွင် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

သေနတ်ပစ်လိုက်သံကြားနစ်ချက်က ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် သိမ့်မိသွားပေသည်။ ပြောင်းအတွင်းမှ ဒေါသတကြီးထိုးထွက်သွားသော ကျည်ခဲလုံးတို့၏အရှိန်ကြောင့် ကျားသစ်ကောင်သည် ထောင့်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး ချောင်း၏ အောက်ခြေမြေပြင်ဆီသို့ ကျသွားကာ အတန်ကြာ လူးလိမ့်နေရင်း ငြိမ်သက်သွားပေသည်။

အရည်ပျော့ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်အတွက် ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည်ခဲလုံး (၉နှင့်၆)လုံး ကျည်နှစ်တောင့်က စိတ်ချရသော အဆင့်တိုင် ရောက်သွားသည်ကအမှန်။

ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား ချောင်းရိုးနှင့် ကပ်ပါးယံတွင် ထူထပ်ပေါက်နေသော အပင်ငယ်များတို့ကို နောက်ပြန်ကိုင်တွယ်၍ ချောင်း

စိတ်ကျားသစ်စာပေ

မှတ်နှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း \* ၁၃၁

တွင်းဆင်းကာ သားကောင်သေရှိရာဆီသို့ သွား၍ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ဆင်ကောင်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် မျက်လုံးကြီးများနှင့် ချွန်ထက်သောသွားစွယ်တို့ကို အစွမ်းကုန်ဖြကာ မြင်ကြီးအပြင် နားရွက်တိုဝိုင်းဝိုင်း၊ အနက်အစက်အပြောက်များနှင့် သေနတ်ခက်ရာတို့ကြောင့် သွေးစိမ်းများပန်းထွက်နေသည့် သစ်ဆင်ကောင်ကြီးကို အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

“ကဲ ... အဘကောင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တစ်ခါတည်း သေသွားမလား”

ကျွန်တော်မေးလိုက်သည့်အတွက် အဘကောင်းက ...

“ရွာနဲ့လည်း နီးနေပြီဆိုတော့ ပစ်လိုက်တဲ့သေနတ်သံကို သူတို့ မကြားပါ။ ပြီးတော့မှ လှမြင့်ကို အသယ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ သွားလိုက်အောင်”

တင်ဖိုးက သစ်ကိုင်းအချို့ကိုခုတ်ပြီး ကျားသစ် (သစ်ဆင်) ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ပြီး ‘မိန်းအိုင်’ ရွာ မုဆိုးလှမြင့်အိမ်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေတော့သည်။



[၂]

□

နံနက်အိပ်ရာမှနိုးထစဉ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဝန်းကျင်သည် သန့်စင်နေသည်။ နေခြည်ထွေးထွေးများက မရင့်သေးသည့်တိုင် နုနုကလေးတွေနှင့် ဖျော့ဖျော့မို့ ခြံအတွင်း မြေခွက်ဖားဖားတို့ကား နံနက်ရည်ကိုသောက်သုံးထားကြသည်မို့ ရွှန်းရွှန်းလှလှ။

ကျေးဇူးငှက်သံတစာစား၊ တောကြက်ဖနှင့် မျောက်အော်သံများတို့နှင့်မို့ ကြည်နူးစရာအသွင်။ ပင်ပန်းလာသလို အိပ်ရေးကိုလျော့စေအောင်အိပ်လိုက်ကြရသဖြင့် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။

ရွာခံမုဆိုးလှမြင့်နှင့် ဇနီးမလှယုန်တို့ စိစဉ်ပေးထားသော နံနက်စာကို ရစ်သားဟင်းဆီပြန်၊ ငတန်းတီငါးကြော် အဖန်ရည်တို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စားသောက်လိုက်ကြပြီး ကိုလှမြင့်နှင့်တင်စိုးတို့ တောပုန်းခြောင်းခြင်းကြသည်ကို စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

နေအတော်မြင့်တော့မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆတ်ပေါက်တစ်တောင်ပစ်ခတ်လာခဲ့ပြီး နှစ်ဦးသား မနိုင်သဖြင့်ထားခဲ့ပြီး လူပြန်ခေါ်ညီဟုလည်း ပြောသည်။ ကိုလှမြင့်က အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်အနီးသို့လျက် ခပ်စိုးစိုးပြောနေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်သော်လည်း စိတ်ကတော့ ညကပစ်ခဲ့သော သစ်ဆင်အတွက် သူတို့ဖန်တီးလိုက်ကြည့်ဟုထင်လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သော သစ်ဆင်ကို မတွေ့မြင်ရသည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်။

သေနတ်များပြန်ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး ရွာခံမုဆိုး ခြံသိန်းကိုခေါ်လျက် ထီးလေးပိုးဘက်ဆီသို့ ပြောင်းပြန်ရာခံရင်း ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်လိုက်ပါလာသော မုဆိုးသည် အဆိပ်မြားတစ်မြားကိုင်ဆောင်လျက်လိုက်ခဲ့သည်မို့ ကျွန်တော်ကလည်း ဒဿမမဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသလို သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသဖြင့် သားကောင်ကြီးများက ခြေရာခံရင်းလိုက်ကြဖို့ပင်။

လမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မနေ့က ကျားသစ်ကိုပစ်ခတ်ခဲ့သည့် ချောင်းရိုးအတိုင်းသွားရသည်မို့ လျှောက်ရင်း ဝန်းကျင်ကို ခြုံလိုက်ရာ ချောင်းအတိုင်းသွားရင်း (၇)ဖာလုံးခန့်တွင် မြေပြန့်လျှိုတစ်ခုနောက်ကျောတွင် တောင်ကျောတစ်ကျောကို တွေ့ရသည်။

ကြောပေါ်တွင် လွင်သာသလို မြေကလည်း ပြန့်သည်။ သို့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



အတွက် မှတ်၊ ခြင်၊ ယင်နှင့်ဖြုတ်တို့ပေါက်က သားကောင်တို့ လှုပ်ရှား  
ရှားရှားသိပ်မရှိကြဘဲ တစ်နေရာချောင်းကောင်းကောင်းတွင် ခိုနေနိုင်  
သည်။ အစာစားသည့်အချိန်တွင် လျှိုအတွင်းဆင်းကာ စားကြခြင်း  
ဖြစ်လေသည်။

“အဘကောင်း... ရှေ့မြေပြန့်လျှိုမှာ ကျစ်တွင်းရှိတယ်။ ထို  
ကောင်ကောင်တော့ပစ်ရဖို့ သေချာတယ်နော်။ သတိထား”

ရွာခံမုဆိုးက ပြောလိုက်သဖြင့် အဘကောင်းက ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီချောင်းဘေးမှာ ကျစ်တွင်းလာရှိနေရ  
လဲကွ။ ဘာကောင်တွေစားကြတာလဲ မြသိန်းရဲ့”

“ကျစ်တွင်းက သဘာဝလာဖြစ်နေတဲ့ကျစ်တွင်း အဘရဲ့။  
ကြတာကတော့ အကောင်စုံပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဆတ်နဲ့ဂျီက များတယ်။  
နောက်တစ်ချက်က ဒီမှာရှိတဲ့ဂျီက အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး အကောင်ကလေး  
နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိတဲ့အကောင်တွေ ... အဘရဲ့။ အမတောင် ပိဿာ  
ဆယ့်ငါးအထက်ရှိတယ်။ ဘယ်လိုဂျီမျိုးလည်းတော့ မသိဘူး”

သူပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တအံ့တဓာတ်  
ဖြစ်သွားကြရင်း ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ပါပဲလား ... ကိုမြသိန်းရဲ့။ ဂျီပါဆိုတာ ကြားလျှင်  
မကြားဘူးသလို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလား  
ပဲ။ နောက် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချိန်နှစ်ဆယ်ဆိုတာရော ဖြစ်နိုင်ပါပဲလား။  
ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဘူး ပစ်ခတ်လို့ရဘူးတဲ့ အကောင်ကတော့ ကြွေး  
(ဒူးဆဲ) လိုအကောင်တောင် ဆယ့်ခုနစ်ပိဿာလောက်ရှိတာ တောကြွေး  
ဒရယ်လိုအကောင်နဲ့ မှားနေသလား။ ဒရယ်လိုအကောင်မျိုးကိုလည်း  
ငါတို့အကောင် မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူက ...

“ဟုတ်တယ် ဘိုလေးရဲ့။ ဒီဘက်မှာ ဒရယ်ပြာကြီးတွေတော့  
ရှိတယ်လေ။ အကောင်ရေနည်းပါးတယ်။ အတွေ့များတာက ဆတ်နဲ့  
ဂျီပဲ။ အဆင်ပြေရင် တွေ့ရပစ်ရမှာပါ”

သူပြောသည့်နေရာက ချောင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းပါးယံတွင်  
မြေငန်ဖြစ်နေသော သဘာဝနေရာဖြစ်သည်။ ထိုမြေငန်ကို တောတွင်း  
သားကောင်တို့ကလာရောက်ပြီး လျှက်တတ်၊ စားသောက်တတ်ကြ  
သည်။ သူ့သဘာဝအလျှောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဆားကျင်းဖြစ်သည်။  
သို့သော် အခြားနေရာများတွင် ရေနံဝေးကွာသည့် နေရာတွင်သာ  
အတွေ့များသော်လည်း သည်နေရာချောင်းဘေးတွင် ထိုမြေငန်ကျင်း  
နီးသည့်အတွက် တအံ့တဓာတ်ပင် ဖြစ်ရပေသည်။

ထိုဆားငန်ဓာတ်ပါရှိသောမြေကို တောကောင်တို့က မကြာ  
ကြာလျှက်ကြသလို ဖဲ့ပြီးစားသောက်ကြရာမှ အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်း  
ဖြည်းဆင်ပြီး လိုဏ်ခေါင်းသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။

ထိုနေရာမျိုးရှိရာဆီတို့သည် ဂန္ထီပြဿနာများတို့နှင့် နီးစွယ်  
သောကြောင့် တော်ရုံလူတို့ မသွားလာဝံ့ကြ။ လူသူအရောက်  
အသက်နည်းသည့်နေရာမျိုးမို့ သားကောင်တို့က အချိန်အခါမရွေး သွား  
လာစားသုံးတတ်ကြသည့် နေရာမျိုးပင်။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လှမ်းနေကြရင်း ချောင်းကွေ့အနီးသို့  
သော်လာကြသည်။ အရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသော မြသိန်းက လှမ်း  
သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်လိုက်ရင်း ကျစ်တွင်းရှိရာဆီသို့ ရောက်နေပြီမို့  
မြသိန်းလုံအောင်နင်းကြရန် အချက်ပြလိုက်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း  
သွားကြသည်။



ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကျွန်းတွင်းရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကမ်းပါးယံကျွန်းတွင်းအတွင်း သားကောင်တစ်ကောင်၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဆားငန်မြေကို ဂူအတွင်း ဝင်ရောက်ဖွဲ့စားနေသည့်အသွင်၊ အရောင်က နံနင်းရောင်ဖြစ်ပြီး အပြီးတိုဖြူနဲ့နဲ့ကလေးက တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါလျက်။

မြင်ကွင်းက သားကောင်၏နောက်ပိုင်း (ဖင်ပိုင်း) ဘက်ဆီသို့ အဘကောင်းက အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့တိုးကပ်ကာ ပေသုံးဆယ်အကွယ်ခန့်မှ မုဆိုးထိုင်ထိုင်လိုက်သည့်တိုင် သားကောင်က အစားမပျက်သည်မို့ ဖင်ပိုင်းကိုပင် (၁၂)လုံးကျည်နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပေတော့သည်။

“ဒိုင်း ...”

သေနတ်ပြောင်းဝမှ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲ ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံကြီးသည် ရွှေတူရွှေသို့လုံး၍ ရွှေလျားတိုးတိမ်သွားလင့်ကစား ဝန်းကျင်တွင် ကုန်ခါသွားသည်ကအမှန်။ ကျည်ခဲလုံးတို့သည် သားကောင်၏ ဖင်ပိုင်းအတွင်းဆီသို့ တိုးဝင်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် မြေပြင်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားပြီး တစ်ပတ်လည်ကာ ဘယ်ဘက်ဆီသို့ သားကောင်ဝါဝါက လှစ်ခနဲပြေးထွက်၍ ပြေလျော့လျော့အောင် ဖက်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားပေသည်။

ထိုစဉ် ကိုမြသိန်းက သူကိုင်ခူးလေး၏ လေးညှို့ကိုဆွဲတင်ပြီး မြားတံတစ်ချောင်းကိုတပ်၍ သားကောင်နောက်ဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားပေသည်။ သားကောင်သည် ချောင်းဘေးတွင်ပေါက်နေသည့် စိမ့်ဖြူစည်လုံးကြီးတွင်မှေးကပ်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှေ့ဆက်နေ

နိုင်သည့်အသွင်မျိုးမို့ မြားတံက လက်ပတ်အတွင်းစိုက်ဝင်ပြီး ဘေးထိက်လဲကျ အသက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။

သားကောင်သေကိုကြည့်လိုက်တော့ သူပြောသည့် ချေဝါတစ်ကာင်ဖြစ်နေသည်ကို အားလုံး တအံ့တသြ တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။ အလေးချိန်ကလည်း ချေဖိုတစ်ကောင်ဖြစ်သည့်အတွက် ၂၀ခန့် ဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား ရှေ့ခရီးကို မနက်ဖြန်မှ ပြောင်ခြေသကောက်လိုက်ကြရန် တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး ချေကောင်၏ခြေလက်တို့ကို နွယ်ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ကာ ဝါးနှင့်သပ်လျှိုထမ်း၍ ပြန်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

ကိုလှမြင့်ကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းနိုင်ရွာစားတော်ဆတ်ပိုင်ရှင်တို့ကို အခန့်သား တွေ့လိုက်ရပေသည်။ သူတို့စီးလာသော ဘာမော်တွင် ပစ်ခတ်လို့ရရှိလာသည့် သားကောင်များကိုတင်ဆောင်နေတာ။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ရေခဲစိမ့်ဘီယာတို့အပြင် စားစရာတို့ကို ဆွဲဆောင်လာသည့်အတွက် ယခုပစ်ခတ်လာသည့်ချေကိုပါ ကားပေါ်ဆင်ပေးလိုက်ရင်း အဘကောင်းက ...

“ခင်ဗျားတို့ နောက်သုံးရက်ကြာရင် ကားနဲ့လာခဲ့ကြဗျား။ ၁၂ နာရီအရောက်လာခဲ့ကြ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး သားကောင်ကြီးတွေနောက်ဆီသို့မယ်ဆိုတော့ ဘာကောင်ရမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျား။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ တစ်နေ့တစ်ညလောက်နားမယ်”

သူတို့အဖွဲ့ကား ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်လက်နေထိုင်ချင်သော

၁၉၈ \* လေးယောက်

လည်း သားကောင်တို့ကိုစွဲက လုပ်စရာကျန်သေးသဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားကြပေတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့် ကိုလှမြင့်တို့ ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက် ကြသည်တော့ဖြင့်မသိ ထွက်ခဲ့ပေါင်းများသည့် အမဲပစ်ခရီးတို့တွင် ယခု ခရီးကား အဆင်ပြေလွန်းပေစွ။

ဪ... ခေတ်ရယ်၊ စနစ်ရယ်၊ စီးပွားရေးတံခါးဖွင့် ဝါး ရယ်ကြောင့်လားတော့ဖြင့်မသိ။



| ၃ |



ယခင်အမဲပစ်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြစဉ်အခါများက တောကြီးအတွင်း  
အလို ဘီယာချမ်းချမ်းကလေးကို သောက်ဖို့မပြောနှင့် ကောက်ညှင်း  
အုတ်၊ ထန်းလျက်အရက်၊ ဆန်အရက်တို့ကိုပင် ပိုက်ဆံရှိပါသော်လည်း  
အလှူသုံးစွဲလို့မရသည့် နေရာမျိုး။

ယခု ပိုက်ဆံရှိလျှင် ဘာမဆိုရသည်။ ကြိုက်သည့်အရက်ကို  
အလှူသုံးစွဲလို့ အချိန်မရွေးရနေသည်က အမှန်။ ယခု ကျွန်တော်တို့  
၆ ခွာခံယူသုံးစွဲ နားနေစားသောက်နေလိုက်ကြကာ ရောက်တတ်  
သောစကားတို့ကို ပြောဆိုနေကြရင်း ...

“ဒါနဲ့တင်စိုး မင်းကိုင်တဲ့ဒူးလေးက အခြားဒူးလေးတွေနဲ့  
အတူပဲလားကွ။ ဘယ်လိုကွာဟတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။ မင်းဒူးလေးရဲ့  
အောက်က ရှည်လွန်းလို့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်မေးလိုက်သည့်အတွက် တင်စိုးက ဘီယာခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဝါးစားလိုက်ရင်းက ...

“ဒီလို ဘုံလေးရဲ့။ ခု ကျွန်တော်ကိုင်တဲ့ဒူးလေးက ကျွန်တော်ဟာမဟုတ်ဘူး။ အဖေ့ရဲ့အမွေဆိုင်ရာမှာပေါ့။ ခုနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်လေးကောင်းမှာ သားရည်ကြီးတပ်ဒူးလေးတွေကို အတွေ့များကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဝေးပစ်တော့ သိပ်ခဲရမ်းမရောက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဒူးလေးကို ကိုင်နေတာပါ။

သူကိုင်တဲ့ဒူးလေးကိုကြည့်ရင်း ထူးခြားတာကိုတွေ့ရမယ်။ အသံဖြင့် ဒူးလေးကြိုးပဲ။ အဲဒီကြိုးကို မုဆိုးတိုင်းမကျစ်တတ်ကြဘူး။ ထူးမယ်ဆိုရင်လည်း လေးကိုင်နဲ့ အဆင်မပြေကြဘူးလေ။ ခုကြည့်ပါလား။ လျှော်ဖြူအတွင်းသားနဲ့ စနစ်တကျကျစ်ထားတာ။ ကိုယ်ထည်ကလေး အတူတူပါပဲ။ ကိုင်းတံအရှည်ကလေးတောင် (ခြောက်ပေ) လောက်ပြီး ဆင်သမားကိုင်ဒူးလေးလို့ခေါ်တယ်လေ။

“ဟုတ်လား။ ဟုံဒူးလေးနဲ့ ဘယ်လိုများကွာမလဲကွ ... ခြားပါဦး”

“ဟုံဒူးလေးက လင့်ထိုင်တဲ့အခါမျိုး၊ ပုန်းအုံအတွင်း ထိုင်ပစ်တဲ့အခါမျိုးဆိုရင် ကိုင်းတံသေးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်လို့ရတာပေါ့”

“မင်းမြားတံကို ဘာဝါးနဲ့လုပ်သလဲကွ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အခြားဝါးတွေနဲ့မလုပ်ဘူး။ ထောင့်ထွန်ဆိုတဲ့ဝါးကိုရှာရတယ်။ ဝါးကိုတွေ့တိုင်းလည်း ခုတ်လို့မရဘူး။ ဝါးပင်အခြေကိုကပ်ပြီး အပေါ်ကိုမော့ကြည့် ဝါးကရင့်ရင့်ဖြောင့်ဖြောင့်

အဖြောင့်ပါဝါးဖြစ်ပြီး အကင်းကလည်း ထူရမယ်။ အဲဒီဝါးပင်ကိုခုတ်ပြီး ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်လိုက်။

အရင်းကိုညီအောင် ခုတ်။ မြားတံအလုံး အနေတော်အချောသပ်။ အဖျားသုံးမြှောင့်ချွန်။ အပြီးပိုင်းမှာမှ ဒစ်လုပ်ပြီး ကြိမ်ရွက်သပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကြပ်ခိုးစင်တင်ထားပြီး စိတ်ချရတဲ့ မြားတံကို အဆိပ်သုတ်ပစ်တယ်။ နည်းနည်းညှိမယ်ထင်တဲ့ မြားတံကိုတော့ အဆိပ်သုတ်ပဲပစ်တယ်လေ”

ထိုအချိန် ဝါးသုံးရိုက်သာသာ ညောင်ချပ်ပင်ကြီးထက်ဆီမှ-  
“တစ် ... တစ် ... ခါး ... ”

ခါငှက်တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သံ ကြားရသဖြင့် ငါးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းဒူးလေးနဲ့ပစ်ရင် ရနိုင်ပါ့မလားတင်စိုး”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် တင်စိုးက သူ့ဒူးလေးကိုညှိပြီး လေးညှို့ကိုတင်၍ မြားလမ်းကြောင်းတွင် အဆိပ်မလူးထားသော ရိုးရိုးမြားတံကို ပျားဖယောင်းနှင့်ကပ်ကာတပ်လိုက်ပြီး မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကာ ချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်ပေသည်။

“ဒေါင် ... ”

လေးညှို့လွှတ်လိုက်သည့်အသံနှင့်အတူ မြားတံက ခါငှက်ကို ခုတ်ထင်ပြီး မြားတန်းလန်းနှင့် မြေပြင်သို့ ထွေးခနဲဖြုတ်ကျသွားသည်။ ခါငှက်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ခုပ်တီးကာ ကောင်းချီးဩဘာဆိုက်ကြပေသည်။

“ဒါနဲ့တင်စိုး မြားဆိပ်ကို မင်းထုတ်တာလား”

၂၀၂ ❀ လေးဆောင်

“ကျွန်တော် မထုတ်တတ်ဘူးဗျ။ အဖေကျန်ခဲ့အဆိပ်ကို ခံနေတာ”

“ဘာအဆိပ်လဲ”

“တစ်ဆွေ့ချန်အဆိပ်ပဲ”

“မင်းစမ်းပစ်ခဲ့ဘူးပြီလား”

“ပစ်ခဲ့ဘူးပြီ။ သိပ်ကောင်းတယ်။ မြားစိုက်ပြီးခဏပဲ ငြိမ်သွားတာပဲ”

“အဆိပ်ကိုထုတ်ဖို့အတွက် မင်းဘယ်လိုသိထားသလဲ”

“အဖေပြောတာက မြားဆိပ်ပင်ကထွက်တဲ့ အစေးနဲ့ အခြားဆေးဖက်ဝင်အပင်အချို့ အစေးကိုစပ်ပြီး အဆိပ်အပြင်းစားဖြစ်အောင် စပ်ယူရတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲလေ”

“မြားဆိပ်ပင်ဆိုတာကို မင်းသိသလား”

“ကညင်ပင်နဲ့တူတယ် ပြောသံကြားတယ်။ ကျွန်တော်ထည့်ရှာနေတုန်းပဲ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သောက်လိုက်ကြ၊ ပြောလိုက်ကြနှင့်မှီ သီးမျှားကုန်သွားသည့်တိုင် နောက်ထပ်ပိစက်တစ်လုံး ဖွင့်လိုက်ကြရသည်။ မည်သူမျှ ထမင်းပင်မစားနိုင်ကြပဲ နောက်နေ့မိုးလင်းတော့ပင် အိပ်ရာမှ နိုးထကြရတော့သည့်အဖြစ်။



| ၄ |



နံနက်ခင်းမို့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းတော့ရိပ်က စိမ့်အေးနေသည်။ အုတ်ပြုစနေမင်းက နင်းတို့ကိုထိုးခွဲဖို့ ကြိုးစားနေသော်လည်း အနိုင်ရမသေး။ ဝန်းကျင်တွင် နံနက်ခင်းထွက်ပြုစ အရုဏ်ရောင်ခြည်တို့ ကျောက်ရာရာ သပြေနှင့်ကလေးရွာ ဟိုမှာတက်တောင်တန်းကြီးအထက် ထုံးနီနီကြီး၏အရောင်က နင်းပွင့်နင်းစက်တို့ကို သူ၏အပူရှိန်နှင့် တိုက်ခတ်နေတုန်းပင်။

“အော် အီး အီး ... အွတ်”

အိပ်တန်းဆင်းတောကြက်ဖယ်တို့ တွန်သံများက ဟိုနားထိုနားဆီမှ ညည်စိစိ၊ ရစ်ဖကြီးတို့၏ တဒီးဒီးအတောင်ခါသံများကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



လည်း ကြားနေရသည်။ နံနက်ခင်း နှင်းတို့စုံစွတ်နေသော သစ်ရွာ  
ခြောက်တို့အပေါ် နှင်းခဲခြွေးသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ခြေသံက သူတို့  
အသံလောက်မကျယ်လောင်။

ခြေသံကို နှင်းတို့စုံစွတ်နေသည့် ရွက်ခြောက်တို့အပေါ်နှင်းကာ  
လျှောက်လှမ်းနေကြရသည်ဆိုသော်လည်း ခြေသံကို နိုင်သမျှ လုံအောင်  
ဂရုစိုက်ကာ နှင်းနေရသည်အတွက် စိတ်ကို အာရုံစိုက်ထားကြရသည်  
မို့ လူမောသည်ထက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်မို့ နံနက်ခင်းအေးနေဟန်  
သော်လည်း ချွေးများတို့ပင်စို့လာသည်။

သပြေနှင့်ကလေးဆိုသည့် ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးများဘက်သို့  
သို့ တောလမ်းအတိုင်း ဖြတ်လမ်းမှလာခဲ့ကြသည်ဆိုသော်လည်း အချို့  
တောင်များနှင့် ကုန်းကမူလျှို့ဝှက်ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်မို့ သစ်  
သာလှသည်တော့ဖြင့်မဟုတ်။

လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့်အချိန် နှစ်နာရီကျော်သည့်အခါမှ တောင်  
ခါးပန်း ခင်ကြောတစ်ခုရှိရာဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ခေတ္တနားထိုင်  
ကြသော်လည်း မနေ့ကသောက်ထားကြသည့်အရှိန်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်  
တို့မှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ထိုခရီးကိုထွက်ခဲ့ကြသည်မှာ မှားပြီဟု  
ထင်လိုက်မိသည်။

ထိုခင်ကြောရှိရာဆီတွင် ခေတ္တအပန်းဖြေနားနေလိုက်တော့  
နှင်းရိုက်ထားသည့် ခပ်ထိုင်းထိုင်းမြေပြင်ထက်တွင် ပြောင်ခြေရာ  
တွေ့လိုက်ရပေသည်။ အဘကောင်းက ခြေရာကို လိုက်လံတိုင်းထွား  
ခြေရာတို့မှ တစ်ကောင်တည်းသောပြောင်ကြီး၏ ခြေရာဖြစ်သည်ကို  
လိုက်ကြရပေသည်။

“ထီးကောင်ကြီးခြေရာကွ။ တစ်ကောင်တည်း လျှောက်သွား  
နေတာ။ သတိထားကြနော်”

နံနက်ခင်းနှင်းများတို့ကြောင့် ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည့် မြေ  
ပြင်ထက်ခြေရာပေါ်တွင် သူကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဒဿမ ၃၇၅ မဂ္ဂနမ်  
နိုဗယ်ကို မောင်းတင်လိုက်ရင်း ပြောင်ကြီးဦးတည်သွားရာ ခြေရာနောက်  
ဆီသို့ လိုက်သွားပေသည်။

ကျွန်တော်၊ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းသွင်နှင့် ရွာခံမှဆိုးတို့က သူ  
နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှခွာပြီး ရင်ဘောင်တန်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို  
မှတ်လုံးကစားရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းလိုက်နေကြပေသည်။

ပြောင်ဆိုသည့် ကောင်ကြီးမျိုးတို့၏နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်  
ကြသည်ဆိုသည်က လွယ်သည်ကိစ္စမျိုးတော့မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ  
ထိုက်နေရင်း တစ်နေကုန်သွားတတ်သဖြင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် စခန်း  
ချသော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ထက်ဆီသို့တက်ရောက်ကာ အိပ်စက်  
တတ်ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အဖွဲ့ကလည်း ရန်သူ၏အနံ့ကိုခံကာ နားကိုစွန့်ရင်း သွား  
တာကျက်စားနေကြရသည့် သတ္တဝါကြီးမျိုးပေကိုး။ အထူးသဖြင့် မိသားစု  
အတွက် သွားလာနေပါက နောက်ကခြေရာခံလိုက်ကြရသည့် မှဆိုးတို့  
အတွက် အထိုက်အလျှောက် တွက်ဆလိုရသလို မျှော်လင့်ချက်ထား  
နိုင်သော်လည်း ယခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လိုက်နေသည့် အကောင်ကြီးက  
တစ်ကောင်တည်းဖြစ်သည့်အတွက် အန္တရာယ်လည်းအလွန်ကြီးသလို  
အိမ်ကသူ့ကို ဦးစွာမြင်တွေ့ပါမှ ပစ်ခတ်ခွင့်ရမည့် အနေအထား။ သို့  
မဟုတ်ပါပဲ သူကဦးစွာ မြင်တွေ့သွားခဲ့ပါလျှင် ပစ်ခတ်ဖို့ဆိုသည်က  
အလားအဝေးပင်။

ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသော အဘကောင်းက မြေပြင်ထဲသို့ သားကောင်ခြေရာကိုကောက်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းသွားလျက်ရှိနေသော ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကလည်း လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ဆွဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။ တောက ဆိတ်ငြိမ်နေသော ပင်း အတန်ငယ် လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြစဉ် ခင်ကြောအထဲသို့ တောင်ကုန်းနောက် အရှုပ်တောအတွင်းဆီမှ ...

“ဟု ... ကိ ကိ ... ဟု ... ကိ ကိ”

ရစ်ဖကြီးတစ်ကောင်က တတိတ်တလန့်အသွင်မျိုးနှင့် အော်ကာ တောတိုးပြေးလွှားသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသော်လည်း အခြားဘာသံမှထွက်မလာ။

ထိုစဉ် ‘ကိခနဲ ... ကိခနဲ’ အော်ဟစ်ပျံ့သန်း ပြေးထွက် သွားကြသော ကြက်တူရွေးအုပ်ကြီး၏ အော်သံတို့က နားကွဲလှမတတ် ကြားလိုက်ကြရသည်နှင့်အတူ တောင်မကြီးဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံ့သန်း သွားကြသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ အကောင်ရေက မနည်းလှ။

သူတို့အုပ် အတန်အလှမ်းဝေးရာဆီသို့ ရောက်သွားတော့ တောက ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ငြိမ်ပြန်တော့လည်း လေပြည်ကြောင့် သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံကိုပင် မကြားရလောက်အောင်။

ယခုလို သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်နောက်ဆီသို့ ခြေရာခံလိုက် နေသည့်အချိန်မျိုးတွင် ထူးထူးခြားခြား တောကငြိမ်လေ ကျွန်တော်တို့ မဆိုးတစ်သိုက်အတွက် ပိုသဘောတော့သည်ကအမှန်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ခြေရာကောက်ပြီးလိုက်နေသည့် သားကောင် ကြီး၏လှုပ်ရှားသံကို သတိပြုနိုင်မည်ဖြစ်သည်အတွက်ပင်။

ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရပါလျှင် သို့မဟုတ် ဝေါခနဲအသံကြားလိုက် လျှင် အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကိုယ့်ဘက်မှ အသင့်အနေအထားရှိရန် အဓိကဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က အသင့်အနေအထားမျိုးပြင်ဆင် တာ လျှောက်လှမ်းရင်း အဘကောင်းက သေနတ်ကို ဒင်အသေးပိုင်း ခိုင်ကာ ညာဘက်ပန်းပေါ်တင်လျက် ရပ်တန့်ကာ ဟိုသည် လိုက်လံ ညှဉ်းနေသည့်အနီးသို့ရောက်တော့ လေသံနှင့်မေးလိုက်မိသည်က ...

“အဘကောင်း ... အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ရှေ့မြောင်းနုခမ်းစပ်လောက်ထိ လိုက်ကြရအောင်”

သူကလည်း လေသံနှင့်ပင်ပြန်ပြောရင်း ရှေ့ကိုဆက်သွားသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကလည်း နောက်ကျောဆီမှ ခြေသံလုံအောင်နင်း လိုက်သွားကြရင်း အတန်ကြာတော့ ဝါးသုန်းတောအစပ် ခင်ကြော သို့ ရောက်လာသည်။

သားကောင်ခြေရာကလည်း ဝါးသုန်းတောအတိုင်း ဝင်ရောက် သည်ကို တွေ့မြင်နေရသဖြင့် အဘကောင်းက ရပ်တန့်လျက် ဝန်း နှင့် လေ၏အခြေအနေကို တွက်ဆနေဟန်အသွင်။

ဝါးသုန်းတောသို့ တိုးဝင်ရန်မှာ ဝါးရုံပင်ကြီးတို့၏ကိုင်းဖျား မှုတ်ခြောက်တို့က လေအတိုးတွင် တရုတ်တေးဆီနေကြသလို ကြွေ သသည့် ဝါးရွက်ခြောက်တို့ကလည်း အများအပြားဖြစ်ကာ နေရာ မြင်နေသည်။ ထိုအပေါ်မှဖြတ်လျှောက်လျှင် အသံကြားမည်ကို မည်သည့်အတွက် မည်သည့်လမ်းမှဝင်ရောက်လျှင် အသံလုံမည်ကို မသိရသေး။

ထိုအချိန် ဝါးရုံကိုင်းဖျားတို့က လေအတိုးတွင် ဘယ်ညာယိဉ်း

ထိုးနေကြသလို ချိုးမောင်နှံတို့ကလည်း ဟီးလေးခိုစီးနေကြရင်း တွန့်သံ ပေးနေသည်ကို ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

“တစ်တီတူး ... တစ်တီတူး ... တစ်တီတူး ...”

မျှော်လင့်မထားကြပါပဲနှင့် အမှတ်မထင် ငါးသုန်းတောကြီး အတွင်း တောချုံပုတ်အတွင်းဆီမှ တစ်တီတူးမောင်နှံက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ရှိရာဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလာကြကာ အဘကောင်းမျက်နှာကို ချဲသန်းနေရင်း ဝေဝဲလျက် အတောင်နှင့်ရိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်ထဲသို့ ဝိုက်ဝှေ့ဝဲကာ စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြသံများနှင့်အတူ

“ဝေါ ... ဗျော ... ဗျော ... ဗျော ...”

ငါးသုန်းတောကြီးအတွင်း ကိုက်နှစ်ရာလောက်ဆီမှ တောထဲမှ ပြေးလွှားသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည့် ငါးစက္ကန့်လောက်အကြာမှ တောတိုးပြေးလွှားသံကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်တီတူးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရပ်နေရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်ပျံသန်းရင်း စူးစူးရှရှ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးနေသည့်အသံ အမျှင်မပြတ်။

“တောက် ... အရေးထဲကျမှကွာ တစ်တီတူးကောင်လေး လာတိုးရတယ်လို့။ တင်စိုး ... လောက်လေးခွ မပါလာခဲ့ဘူးလား”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ဒေါသသံနှင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ပါမလာခဲ့ဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”  
တင်စိုးဖြေလိုက်သည့်စကားကြောင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်း

ပျံသန်းအော်ဟစ်နေသည့် တစ်တီတူးငှက်နှစ်ကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မှာထားသည့် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်လိုက်ရင်း ...

“တောက် ...”

သေနတ်သံကတော့ ထွက်မလာ။ သေနတ်အစား ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကြီးကသာ ဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည် အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်အကြားမှ သူ့ဖြစ်စေကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်မိသည်ကအမှန်။ မချိပြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။ အသံကြောင့်ဆိုသော် မုဆိုးများ သားကောင်ကြီးတို့နောက်ဆီ ခြေရာလိုက်ကြမည့်သူတို့အဖို့ ယခုလို သဘာဝအနှောင့်အယှက်မျိုးကို အထူးတော်ထားကြရမည်ကို သိရှိထားကြသူများဖြစ်သော်လည်း ယခုအဖြစ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ သားကောင်ကြီး၏ခြေရာနောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကြရင်း မှီလှည့်ခင် ခုတ်ကြရတော့မည်အချိန်။

ငါးသုန်းတောကြီးအတွင်း ပြောင်ကြီးကပ်နေမည်ဆိုသည်ကို မှတ်လုံးက သိရှိထားကြပြီး အပိုင်ဂင်ရောက်ပစ်ခတ်ကြရန်အတွက် ခြေထောက်အောင် တိုးဝင်ပစ်ခတ်ကြဖို့ကို အာရုံစိုက်နေကြစဉ် မည်သို့မျှော်လင့်မထားသော အန္တရာယ်တစ်ခုက ဝင်ရောက်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည်ကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခြေရာကောက်လိုက်ရသည့် သားကောင်ကြီးမှာ သူ့နောက်သို့ လူသားမုဆိုးတို့လိုက်နေမှန်း သိရှိသွားပြီး လွတ်ကင်းရာဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းနေသည့်အတွက် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီး ပင်ပန်းမောဟိုက်ခြင်း

www.burmeseclassic.com



သာ အဖတ်တင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ပြောပြလျှင် ယုံကြည်နိုင်စရာပင် မရှိသည်ကအမှန်။

မုဆိုးလုပ်သူတို့ဆိုသည်က သားကောင်တို့သေလောက်သည့် လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်နေကြသူများဆိုသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ သဘာဝအနှောင့်အယှက်ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစား တွက်ချက်ထားရမည်ဆိုသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့အတွက် အခြားသော သဘာဝရင့်မုဆိုးကြီးတို့ဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့ သားကောင်ကြီးတို့နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ကြသည့်အခါ လောကီလေးခွနှင့် လေးသီးတို့ကိုပါ ယူဆောင်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတစ်တီတူးငှက်ဆိုသည့် အကောင်တို့မှာ မုဆိုးနှင့်သားကောင်တို့အကြားတွင် အန္တရာယ်ပေးကြသည့်အဖြစ်ကို သိရှိထားကြပြီး အဝေးသို့ ပစ်ခတ်မောင်းနှင် ခြောက်လှန့်ရန်အတွက်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတို့မှာ သားကောင်ကြီး နောက်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့ကြရာတွင် ထိုအချက်ကိုသိထားကြပါလျက် သဘာဝထားကာ ယူမလာခဲ့ကြသဖြင့် ယခုလိုဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်တီတူးငှက်ဆိုသည့် အကောင်များတို့၏သဘာဝကလည်း ဆန်းတော့အဆန်းသား။ အခြားငှက်တို့နှင့် မတူညီသည့်အချက်က သစ်ပင်ထက်တို့တွင် အသိုက်ဆောက်ပြီး အိပ်စက်၊ နားနေ၊ ဥချ၊ အကောင်ပေါက်ကြသည့် ငှက်မျိုးမဟုတ်။

သူတို့အသိုက်ဆောက်သည့်နေရာက တောချုံပုတ်အတွင်း၌ မြေပြင်ထက်တွင်။ ထိုအသိုက်အတွင်းပင် အိပ်စက်နားနေသည်။ ဥချသည်။ ဝပ်သည်။ အကောင်ပေါက်သည့်ငှက်မျိုးပင်။

သို့အတွက် သူတို့အသိုက်အနီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာသော သားကောင်တို့နှင့် လူသားမုဆိုးတို့ကို သူတို့နေထိုင်ရာအသိုက်၏ လာရောက်ဖျက်ဆီးကြမည့်အထင်နှင့် လေတွင်ပျံဝဲပြီး အတောင်နှင့်ရိုက်ခတ်ကာ အသံကုန်အော်ဟစ် အဝေးဆီသို့မောင်းနှင်ထုတ်တတ်ကြသည့် ငှက်မျိုးပင်။

ထိုငှက်တို့၏ သဘောသဘာဝကို မုဆိုးလုပ်သူတိုင်းကလည်း သိထားသလို၊ သားကောင်တိုင်းကလည်း သိရှိသဘောပေါက်ထားကြသည်။ ထိုငှက်အော်သံကို အဝေးတစ်နေရာမှ ကြားလိုက်ရသော မုဆိုးက ထိုငှက်အော်သံကြားသည့်နေရာတွင် သားကောင်ရှိနေပြီကို သိရှိနေသလို၊ အဝေးမှကြားလိုက်ရသော သားကောင်ကလည်း ထိုငှက်အော်သံကြားရာဆီတွင် လူသားမုဆိုး ရောက်နေပြီဟူသောအသံကြောင့် အေးရာဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်ကွင်းကြပေသည်။

ထိုငှက်အော်သံကြောင့် သားကောင်ကလည်း သူတို့ရှိနေသည့် လူသားမုဆိုးသိရှိအောင် ဖော်ကောင်လုပ်သည့်ငှက်မို့ မုန်းတီးသလို၊ လူသားမုဆိုးကလည်း ယခုဖြစ်ရပ်မျိုးလို သားကောင်က သူ့နောက်ကို ဆုတ်နေမှန်းသိရှိသွားပြီး လွတ်ရာသို့ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းသွားသည့်အတွက် အမှန်းခံရသည့်ငှက်မျိုး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအဖြစ်က ပြောင်ကြီးထစ်ဆောင်နောက်ဆီသို့ အပင်ပန်းခံကာ ခြေရာကောက်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြရာမှ ဆန်းတော့ကြီးအတွင်း ခိုကပ်နေသောသားကောင်ကြီးကို ကြွေကျသော ဝါးရွက်ခြောက်တို့အပေါ် ကျော်နင်းဖြတ်သန်းသွားမိပါက အသံကြားမည်စိုးသဖြင့် စဉ်းစားကာ မည်ကဲ့သို့သွားရလျှင်ကောင်းမည်



၂၂ ❀ လေးယောင်

ကို ကျွန်တော်တို့လူစု တွေးတောနေစဉ် ထင်မှတ်မထားဘဲ ထိုဂုဏ်  
မောင်နှံက သူတို့၏အသိုက်ကို ဖျက်ဆီးမည်အထင်နှင့် ကောင်းကင်  
ထက်လှည့်ပတ်ပျံသန်းရင်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို အဝေးသို့သွားကြရန်  
အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေသည့်အသံကို ကြားသွားသော ပြောင်ကြီးသူ  
သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်ပြုမည့် လူသားမုဆိုးတွေ ရောက်နေပြီဟူသော  
အသံနှင့် လွတ်ကင်းရာဆီသို့ တောတိုးကာ ပြေးလွှားသွားခြင်းဖြစ်သည့်  
အတွက် စခန်းချရာဆီသို့ ပြန်ကြရုံမှတစ်ပါး ရှေ့ကို ဘာမှဆက်လုပ်  
လို့ မရတော့သည့်အတွက် ပြန်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

❀ ❀ ❀

[ ၅ ]

□

ပိန်းအိုင်ရွာတွင်အထိုင်ချကာ သားကောင်ကြီးတို့၏ ခြေရာခြေ  
ကြောင်းတို့ကိုကောက်ကာ လိုက်လံပစ်ခတ်နေသော်လည်း ပထမနေ့  
အီးကောင်ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်နောက် လိုက်ခဲ့ကြစဉ်က ပစ်ခတ်ကြ  
တော့မည့်အချိန် မျှော်လင့်မထားကြပဲ တစ်တီးတူးငှက်မောင်နှံက သူ  
အသိုက်ကိုဖျက်မည်အထင်နှင့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်သည့်အသံ  
ကြောင့် လွတ်ရာဆီသို့ပြေးထွက်သွားကာ မပစ်ခတ်လိုက်ရသည့် လာဘ်  
ဒီတူရှီးသွား၍လားတော့ဖြင့်မသိ ဒုတိယနေ့တွင်လည်း အကောင်ကြီး  
တို့ကို မရခဲ့။ ထိုရွာတွင် ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ရက်နေ့ပြီး ပြန်ကြရ  
သောမည့်မို့ ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ...

“ကိုလူမြင့် ... ကျွန်တော်တော့ တောအခြေအနေကိုကြည့်  
ဦး သိပ်မကျေနပ်ဘူးဗျား။ ဟိုအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို နားခိုင်းလို့က။”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၁၄ ❀ လေးယောင်

ကျွန်တော်နှစ်ယောက် တင်စိုးကိုခေါ်ပြီး ဘယ်ကိုသွားရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားစမ်းပါဦး။”

“ကဘူးဘက်မှာ မီးသွေးဖုတ်သမား ညှိမောင်ပြန်လာလို့ ပြောင်အုပ်ကိုတွေ့တယ်လို့ပြောတယ်ဗျ”

သူပြောသည့် ကဘူးဆိုသည်က ကဘူးရေလောင်တမံပင်။ ဥက္ကံသုံးဆယ်ဘက်မှဆိုလျှင် ကဘူး၊ ရေသိုး၊ ယင်းတိုက်ကလေး၊ ဂုံညင်းတန်းကြိုးကြာ၊ အိုင်ကြီး၊ သပြေကုန်း၊ ဝေါ၊ ဥက္ကံရှမ်းစုဆိုသည့် ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးတို့ရှိသည့်နေရာပင်။

တောကနက်ပြီး ရိုးမကြီးအတွင်းပိုင်းကျသည့်ရွာများမို့ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ လံထင်း၊ စလူ၊ ခန်း၊ တောင်ထန်း၊ ကိုင်းတော၊ ကြိမ်ခုတ်သူတို့ ခေတ္တနားခဏ စတည်းချရာစခန်းများတို့ပင်။ ယခုအခါ ရွာအမည်များသာ ကျန်ရှိနေသော်လည်း လူနေသည့်ကျေးရွာတို့ မဟုတ်တော့ပေ။

ထိုရွာအမည်တို့အကြားတွင် ကာကရီသစ်တောကြီးပိုင်း၊ မိုးယွန်းကြီးဘေးမဲ့တော၊ မိုးယွန်းကြီးအင်းတို့ကလည်း ရှိနေကြပြန်သေးသည့်နေရာ။ ဥက္ကံသုံးဆယ်ဘက်မှဆိုလျှင် အလွမ်းဝေးသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့အထိုင်ချထားသည့်နေရာ ပိန်းအိုင်ရွာနှင့်ဆိုလျှင် တံပိုးထမ်းမို့ တောလမ်းအတိုင်းလျှောက်လှမ်းလျှင် အလွန်ဆုံးတစ်နာရီခန့်ပင်။

“တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားလို့ရသေးတယ်ဆိုတော့ သွားလိုက်ကြရအောင်ကွာ၊ တင်စိုး မင်းလည်းလိုက်ခဲ့။ တို့လူငယ်တွေချည်း။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကိုထားခဲ့”

သည်ခရီးကို အသက်ကြီးသူသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မုဆိုးနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း ❀ ၂၁၅

ဖြစ်သူ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဘာသံမှထွက်မလာသဖြင့် သေနတ်ကိုဆွဲလိုက်ရင်း ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်တစ်ခုပင်။ သေနတ်များအပြင် မုဆိုးအသုံးအဆောင်ယူပြီး ထွက်မည်ပြုစဉ် ကိုလှမြင့်က ...

“ဘိုလေး ... မြောင်လောက်မှာတင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ”

“ဘယ်မြောင်ကိုပြောတာလဲ”

“ဟို ... ပိန်းအိုင်မြောင်ကိုပြောတာလေ”

“အေးဗျာ ... အလုပ်ဖြစ်မို့ အဓိကပဲ။ ဒီနေ့အဖို့က ရေကုန်အုန်းပေါ့”

“တင်စိုး ထမင်းထုပ်တွေကော ပါရဲ့လားကွ”

“ထည့်ပြီးပြီ။ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ။ ထွက်ကြစို့”

ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်မဂ္ဂဇင်းဘောက်ထဲမှ ကျည်တစ်တောင့်ကို ပြောင်းရင်းဆီသို့ ရိုက်သွင်းလိုက်ပြီး လုံခြုံရေးမောင်းဆန်းခလုတ်ကို နောက်သို့ဆွဲကာ သူတို့နှစ်ဦးကလည် ကျည်တို့ကိုဖြည့်သည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

နွေကာလဇန်နဝါရီခင်းဆိုသော်လည်း အချိန်က ရှစ်မောင်းနီးခြောက်နီး အထိအလျောက်ပူနေသော်လည်း သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့ကြောင့် အပူတစ်ခုနှင့် မောပန်းမှုတို့ သက်သာနေသည်။ ရှေ့မြင်ကွင်းတောင်ခြေတစ်ခုတည်းတွင် လွင်၊ ပြန့်တို့ကို တွေ့မြင်နေရသလို သစ်ရိပ်တောအုပ်ကြီးများ ဝါးရုံတောကြီးများ၊ ချုံနွယ်တောစာနံကြီးတို့ကသာ မင်းမူနေသည်။

“ဝဲ ... ဝဲ ... ဝဲ ...”

အောက်ချင်းငှက်တစ်အုပ်က ဝါးရုံတောကြီးအတွင်းဆီမှာ ပိုင်းအောက်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို၊ ငှက်ဝါးရောင်း(ခ)ဝါးရောင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငှက်တစ်အုပ်ကလည်း အားကျမခံ ဆူညံစွာပြန်အော်လိုက်ချိန် ပုလဲ  
ရင်ကွဲတစ်အုပ်ကလည်း အဆက်မပြတ်အော်မြည်သံတို့ကို နားစွင့်ရင်း  
လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြပေသည်။

အတန်ကြာကြာ လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြစဉ် လျှောက်လှမ်း  
နေကြသော မြေပြင်သည် ကျောက်သားဆန်သော လမ်းအသွင်မျိုးဖြစ်  
လာပြီး ကျောက်တုံးငယ်တို့ပြန့်ကျဲစွာနှင့် ဖြစ်လာသည်ကို သတိပြု  
သည်။ သစ်ရိုင်းပင်ကြီးတို့လည်း ထိုဝန်းကျင်တွင် ကျွဲပါးပြေလာသည်။

အရှေ့မြင်ကွင်းခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ငါ့  
တောကြီးတို့၏အောက်ပိုင်းတွင် တောငှက်ပျောပင်တို့နှင့် ရောထွေး  
အောက်ခြေတွင် ပိန်းရိုင်းပင်များကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပေသည်။ သာ  
ကောင်တို့၏ စိတ်ကြိုက်စားကွင်းစားကွက် နေရာများဖြစ်သည်က အ  
ပင်။

ဝါးရုံတောကြီးများသည် ဝါးပိုးဝါးရုံတို့ကများသည်။ ကျွန်တော်  
တို့ လျှောက်လှမ်းကြရမည့်လမ်းက ထိုဝါးပိုးရုံတို့နှင့် ငှက်ပျောပင်  
အကြားကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ပါမှ ပိန်းရိုင်းတောင်ကျချောင်းဆီသို့ ရောက်  
မည်။ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်၏မောင်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့တင်  
ပို့လိုက်ရင်း သားကောင်တွေ့ပါက ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အသင့်အနေအထား  
မျိုးနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လှမ်းလိုက်ပေသည်။

သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများတို့နှင့် ချုံနွယ်တောတို့အတွင်းရှိ သစ်ရွက်  
ဖားဖားတို့မှာ တောငှက်ပျောရွက်၊ ပိန်းရွက်ကြီးများကဲ့သို့ စိမ်းစိုထိ  
ဆန်းနေသည်မို့ တောင်ကျချောင်းနှင့်ကပ်နေပြီကို တွေးတောလိုက်  
သေနတ်ဒင်အသေးပိုင်းကို ညှာလက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဝန်းကျင်ကို အ  
ခတ်နေလိုက်မိသည်။ အတန်ကြာတော့ ဆင်ခြေလျှောလမ်းက

အတိုင်းဖြတ်လျှောက်ကြကာ ချောင်းဘက်ဆီသို့ချိုးသွားသော ကမ်းပါး  
ဆံဘက်ဆီသို့ ဆင်းလိုက်ကြပေသည်။

ယခုထိတိုင် သားကောင်တို့၏ အရိပ်အခြည်ကို မတွေ့ရသေး။  
လျှောက်လှမ်းနေသည့် မြေအနေအထားသည် ယခင်ကလို မပြေပြစ်  
တော့။ လွင်ဆန်သောမြေသားထက်တွင် ဝါးပင်ပေါက်တို့အပြင် အင်ပင်  
ခေါက်တို့နှင့်ရောထွေးလျက် ချုံငယ်ပင်တို့က တပြန့်တပျော။

သပွတ်သိမ်ချုံနွယ်ပင်ကြီးများကလည်း သစ်ပင်ကြီးတို့ကို တွယ်  
ဆွဲနွယ်တက်ပြီး ဟိုတစ်ကွက်၊ သည်တစ်ကွက်။ သပွတ်သိန်သီးမှည့်  
တို့ကို စားသောက်နေကြသော ငှက်ငန္တားငှက်တို့၏ နွားသိုးကြီးကဲ့သို့  
သံထရိန်း... ဝပ်ထရိန်း' နှင့် တွန်ကျူးသံတို့ကလည်း အတွေ့အကြုံ  
ညှင်းကြသူများအဖို့ တုန်လှုပ်စရာ။

မြေသားဆန်သောနေရာတို့တွင် မြက်ပင်တို့ ပေါက်ရောက်နေ  
ခြင်းသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြက်ပင်အဖျားပိုင်းများ ပြတ်တောက်  
အကြွေသဖြင့် သားကောင်တို့ ကိုက်ဖြတ်စားထားသည့်အသွင်မျိုးမို့ အသေ  
အချာကြည့်လိုက်တော့ ယုန်ချေးတို့ကို ဟိုတစ်ပုံသည်တစ်ပုံ တွေ့မြင်  
သည်။ အချို့သောချေးတို့က အဖြူရောင်သန်းပြီး အချို့သောယုန်ချေး  
တို့က အစိမ်းရောင်သန်း ပြောင်လက်နေကြသည်။

ယုန်ချေးဆိုသည်က ဆိတ်ချေးတို့ကဲ့သို့ လုံးလုံးနှင့်ခပ်သေး  
သော ဖြူနေသည့်ချေးတို့က ယခင်လေးငါးရက်ကပါသွားပြီး စိမ်းသော  
ချေးတို့က ညဦးပိုင်းဝင်စားရင်း ပါသွားသောချေးတို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

လမ်းကြောင်းအတိုင်း သတိကြီးစွာထားကာ သုံးဦးသား ဖြည်း  
ဖြည်း လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြရင်း ဝန်းကျင်မှ သားကောင်အခြေအနေ  
လိုက်လံရှာဖွေနေလိုက်ကြပေသည်။ ဝါးရွက်တို့နှင့် သစ်ရွက်သစ်

ခက်တို့က ငြိမ်နေသည်။

ချောင်းကမ်းပါးယံထိပ် ကျူပင်ကိုင်းတို့အတွင်း တိုးဝင်လာ  
ချောင်းကမ်းပါးယံထိပ် ထမသိုင်းချိုအောက်မှ သုံးဦးသား မြေပြင်တွင်  
မိုက်ကပ်ဝမ်းလျှားထိုးကာ တိုးဝင်လိုက်ကြပြီး ချောင်းအတွင်းဆီသို့ လှမ်း  
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ချောင်းကား တောင်ကျရေတို့စီးဆင်းမှု၊ ချောင်းဖြစ်သည့်  
အတွက် စီးဆင်းရန်ရေတို့က သိပ်မရှိသော်လည်း လက်လေးလုံအောင်  
ကျန်ရှိနေသော ကြည်လဲ့လဲ့ချောင်းရေကို (ဝက်ဖျန်း) တစ်ကောင်က  
လျက် အေးဆေးစွာ သောက်သုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။  
တောဝက်ပေါက်မှာ အချိန် (၁၀)ထက်မပို။

ကိုင်းဆောင်ထားသည့်သေနတ်ကို တောဝက်ဖျန်းထံသို့ ပြောင်း  
တန်းချိန်ရွယ်လိုက်ရင်းနောက် ချိန်ခွက်၊ ရှေ့ချိန်သီးနှင့် ပစ်မှတ်ထား  
ရာ တောဝက်ငယ်တို့ တစ်တန်းထဲအရောက် မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်  
သင့်၊ မသင့်ကို စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုင်းဆောင်ထားသည့် သေနတ်  
က ဒသမ ၃၇၅ အမဲကြီးပစ် ရိုင်ဖယ်ဖြစ်နေသည့်အတွက်ပင်၊ သို့  
အတွက် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို ကိုင်းဆောင်ထားကြသည့် သူတို့နှစ်ဦး  
ကို ပစ်ခိုင်းရန်အတွက် စောင်းငဲ့အကြည့်လိုက်တွင် ...

“တစ်တီတူး ... တစ်တီတူး ... တစ်တီတူး ...”

တထိတ်တလန့်အသွင်မျိုးနှင့် တစ်တီတူးငှက်မောင်နှံ၏ အော်  
ဟစ်သံကြီးတို့က ပိန်းအိုင်မြောင်၏ ဟိုမှာဘက်၊ ဝါးပင်နှင့် အင်္ဂလိပ်  
ရောထွေးပေါက်ရောက်နေသည့် အတွင်းပိုင်းဆီမှ လှည့်ပတ်ပျံသန်း  
စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်ကြသည့် အသံကြီးတို့ကြောင့် ချောင်းဆီ

သောက်နေသောဝက်ဖျန်းမှာ ခေါင်းကို ရုတ်ခြည်းထောင်ထကာ အသံ  
ကြားလိုက်ရာဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း သူ၏နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ကားထုတ်  
သိုက်၊ ပြန်ရလိုက်၊ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်လိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း...

“အွတ် ... အွတ် ... အွတ် ... အု”

အော်မြည်သံပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်နှင့်  
အတူ ချောင်းကမ်းပါးယံထိပ်ဆီသို့ မြားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်  
မှာ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးတက်သွားပြီး နောက်ကျောတောကြီးအတွင်း တိုး  
ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို သုံးဦးသား တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

တစ်တီတူးနှစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်သံတို့ကို သုံးဦးသား တစ်  
သောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရင်း ကိုလှမြင့်က လေသံ  
နှင့်ပြောလိုက်သည်က ...

“ငြိမ်နေကြ၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြနော်၊ အသံက ဒီဘက်  
တို့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတယ်”

သူပြောလိုက်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တီတူးငှက်အော်  
ဟစ်သံတို့ကို သတိပြုလိုက်သည်။ ငှက်နှစ်ကောင်၏အသံက တဖြည်း  
ဖြည်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်ဆီနှင့် နီးကပ်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်  
မိသည်။

သူတို့အသိုက်အနီးဆီသို့ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် ရောက်  
မီသာသည့်အတွက် သူတို့အသိုက်ကို နင်းချေဖျက်ဆီးမည်အထင်နှင့်  
အတွင်းပျံ့ဝဲက အဝေးသို့ထွက်သွားကြရန် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေ  
ရင်း သူတို့မောင်းထုတ်သည့်သားကောင်က ချောင်းရှိရာဘက်၊ စော  
အောက် တောဝက်ငယ်ပြေးတက်သွားရာဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည့်  
အတွက် နောက်က အော်ဟစ်လိုက်လဲမောင်းထုတ်နေသည့် ငှက်အော်



သံတို့က ကျွန်တော်တို့နှင့် တပြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည့်အသွင်မျိုး တောချုံပုတ်ကြီးအောက်ဆီမှ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား သေနတ်ကို အသံ ကိုင်ဆောင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေလိုက်ကြပေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ငြိမ်သက်နေသည်ဆိုသော်လည်း ကျော့နှုတ် အော်သံတို့ကိုတော့ ကြားနေရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျောက်အသံ တို့၏ တထိတ်တလန့်အော်သံတို့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ တောချုံ ပုတ်ကြီးအတွင်းမှ အတန်ကြာကြာ စောင့်စားကြည့်ရှုနေသော်လည်း တူ ခြားမလာ။

ထိုအချိန်ကျမှပင် ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်က လွှမ်းမိုးလာ ပြန်သည်မို့ အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ရှမ်းဖက်လိပ်တို့ကို ထုတ်ယူပြီး နီးစွာရှိုက်လိုက်လည်းမဖြစ်။ ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံအကဲခတ်လိုက်ပြန်သော် လည်း ထူးခြားမှုက လုံးဝမရှိသဖြင့် လွယ်အိတ်အတွင်းမှယူဆောင်လာ သော ပုလင်းပြားကလေးကို အဖုံးဖွင့်ကာ မော့လိုက်ရင်း စိတ်ကို ချော သိမ့်လိုက်ရသည်။

အရက်ကို အနည်းငယ်မော့၍ စိတ်ကိုဖြေလိုက်ရင်း ချောင်း အတွင်းသို့သောင်ပြင်ထက်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ သဲသောင်ကန်၏ စပ်တွင် သားကောင်ငယ်များဖြစ်ကြသော ချေ၊ ဒရယ်၊ ဆတ်၊ တောထွေး ခြေရာတို့က ရှုပ်ထွေးနေသလို ထိုအထဲတွင် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် သို့မဟုတ် ထက်ဆီတွင် မှောက်ချထားသည့်အလား ကြီးမားပိုင်းစုတ် ခပ်ခွက်ခွက် နှင့် သားကောင်ကြီးခြေရာလမ်းကြောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုတူ မြင့်နှင့်တင်စိုးတို့နှစ်ယောက်အား လက်တို့ကာပြလိုက်တော့ သူတို့နှစ် ဘွဲ့ထွားပြီး ငြိမ်နေရန်အချက်ပြနေသည်မို့ ငြိမ်နေလိုက်ပြန်ပေသည်။

ခြေရာခွက်ကြီးကို လိုက်လံကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တစ်ကောင်

ဘည်းသော သားကောင်ကြီး၏ခြေရာဖြစ်ကြောင်း ကြည့်ရင်းသိလိုက် ရသည်။ ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ခြေရာဖြစ်သလို နှော့ကူးကြီးလား၊ သင်းကွဲလား ဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့်မသိ။

“ဇျောင်း ... ဇျော ... ရှူး ... ရှူး ... ဖူး ...”

တောဝက်ငယ်ပြေးတက်သွားသည့် ဟိုမှာဘက် ချောင်းကမ်း ဒီးယံထက်ဆီမှ ကျယ်လောင်သော ခွာခတ်သံကြီးနှင့်အတူ နှာမူတ်သံ၊ တစ်တီးတူးအော်ဟစ်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားလိုက်ရာ ဆီသို့ သုံးဦးသား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မဲမဲပြောင်ပြောင်ကြီးနှင့် ကြီး မားတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသည့် ကျွဲကြီးတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက် ကြရသည်။

သူ့အသွင်က ချောင်းအတွင်း ရေသောက်ဆင်းမည့်ပုံစံမျိုး။ သို့သော် သူ့နောက်ကျောဆီမှ အသံတစာစာနှင့် လိုက်လံအော်ဟစ်နေ သည့် တစ်တီးတူးငှက်တို့ကို အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေသဖြင့် တ ခြောင်းခြောင်း ခွာခတ်၊ နှာကို တဖူးဖူးပုတ်ရင်း ရန်လိုနေသည့်အသွင်။

ကျွန်တော်တို့ရှိရာ တောချုံကြီးကိုဦးတည်ရင်း နောက်ပိုင်းဆီ သို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်နေစဉ် နောက်ထပ်မြင်ကွင်းဆီသို့ ထို အကောင်လောက် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသည့် မဲမဲအကောင်ကြီး တစ်ကောင် တိုးထွက်လာပြန်သည်ကို အံ့သြဖွယ် သုံးဦးသား ထပ်မံ ဆွေ့မြင်လိုက်ကြရပြန်ပေသည်။

မူလတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အကောင်ကြီးက ချောင်းအတွင်း ဆီသို့မဆင်းသေးဘဲ နောက်မှလိုက်လာသည့် ဒုတိယအကောင်ဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားကာ အနီးသို့ရောက်တော့ လက်ပြင်ကို လျှာနှင့်လျှက် ကာ ပွတ်သတ်ချောမြှူနေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပြန်ပေသည်။

သားကောင်ကြီးနှစ်ကောင်လုံးကို ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကင်းထံသို့ ဆီတွင် ကားလျက် (ပ) ပစောက်ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးမားပြီး အဖျားပိုင်းဘက်သို့ ဆီသို့ရောက်တော့ ချွန်မြနေသည့်ဦးချိုတို့အပြင် အရင်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အပြင် တောက်ပြောင်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံတို့နှင့် နဖူးကြီးများမရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်မို့ သူတို့နှစ်ဦးအား လေသံနှင့် ...

“ပြောင်တွေက ... ပြောင်တွေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘေးတိုက်အနေအထားမျိုးနှင့် တွေ့နေသည့် ပထမဆုံးပြောင်ကြီး၏ ရှေ့လက်ပြင်နောက်ဖက် နှလုံးသားနှစ်ခု ဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ပေသည်။

“ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်က ဒဿမ ၃၀၅ သားကောင်ကြီးကို ဟိုတက်ကမ်းပါးယံသို့ သည်ဘက်ကမ်းပါးယံက လှည့်ပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျည်ထိပ်ဖူးက သားကောင်ကြီး၏သေတွင်းကို ဖောက်သွားခြင်းခံလိုက်ရသော အကောင်ကြီးမှာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၊ ပတပ်ရပ်လိုက်သည့်ပုံစံမျိုးအသွင်နှင့် မြေပြင်သို့ တိုက်လဲကျသွားရင်း လူးလိုမ့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရစဉ် ကျွန်တော်ကောင်က သူ့မျက်စိအောက်တွင် ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဆိုးဝါးသည့်အပြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် သူ့အဖော်အတွက် ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတိုးလိုက်ရပြီကို သဘောပေါက်သိရှိသွားဟန်ထင် ရှေ့သို့ပြေးတက်ကာ ကမ်းပါးယံထက်ဆီမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အနီးကပ်ရန်သူကိုရှာနေစဉ်

ပစ်ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများနှင့်အတူ ဘေးတိုက်လဲကျကာ လူးလိုမ့်နေရင်း ချောင်းအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လို မုဆိုးတို့အတွက်က ထိုဖြစ်ရပ်မျိုးက ရှားရှားပါးပါးမို့ ချောင်းအတွင်းထိုးကျသွားသော သားကောင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်စမ်းရေကြည်ကြည်တို့အတွင်းမှ ကြိုးထကာ တဖူးဖူးနှာမူတ်ရင်း နှစ်ချက်ရာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ချောင်းအတွင်း စမ်းရေကြည်တို့အလယ်တွင် သွေးများတို့ အဟောစီးဆင်းနေသော ဂူငူငိုငိုကြီးအသွင်နှင့်ရပ်လျက် သေနတ်သံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်နေသည့်ပြောင်ကြီးကို နှစ်ချက်ပစ်သွင်းကာ နန်းသိမ်းပစ်လိုက်ပေတော့သည်။

မူလပစ်ခတ်လိုက်သည့်ကျည်ဆန်၏ ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် အထိသွားပုံရသော ပြောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်တောင့်ကြောင့် ထပ်မံအထိနာက လူးလိုမ့်နေရင်း ချောင်းအတွင်းသို့ အထိမ်းအကွပ်မဲ့ ထိုးကျသွားပြီး အသက်ပျောက်သွားဖို့ကောင်းသော်လည်း စမ်းရေအလယ်တွင် ကြိုးထကာ အခဲမကြေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် တဖူးဖူးနှာမူတ်နေရင်း မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီကို လိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ၏ သေနတ်ဒဏ်ရာများရရှိထားသည့် နေရာဆီသို့မှ သွေးတို့က ပန်းထွက်နေသည့်အတွက် စမ်းချောင်းရေကြည်ကြည်တို့မှာ ရဲရဲတောက်နေသည်။

မကျေမနပ်အသွင်မျိုးနှင့် တဖူးဖူး နှာမူတ်နေသည့်အတွက် ကြောင့် နှာခေါင်းအတွင်းဆီမှ သွေးခဲဖတ်တို့ပင် ထွက်ကျနေသော်လည်း

ဆတ်လျက်အနေအထားမှ မြေပြင်သို့ လဲကျမသွားသေးဘဲ တောင့်တဲထားသည်မို့ မတ်တပ်အနေအထား။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

အခဲမကျေသော မျက်လုံးတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံလာရာ တောချိုကြီးအတွင်းဆီသို့ မော့ကြည့်နေသည့် သားကောင်ကြီးအား နောက်ထပ်ခရီးသိမ်း နှစ်ချက်ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပစ်ချက်က လက်ပြင်ဆီသို့ပင်။ သို့သော်ငြားလည်း လှည့်ပတ်ခံနေသည့်အတွက် စခန်းသိမ်းပစ်ခတ်လိုက်ပေသည်။

“ဒိုင်း ...”

မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား ကျည်လမ်းကြောင်းက ဦးနှောက်ကို ဖြတ်ဖောက်သွားသည်မို့ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်သော်လည်း ပစ်မှတ်ထားရာဆီသို့ ကျည်ခဲဖူးက ဖြတ်သန်းသွားသော်လည်း လဲပြိုမသွားပဲ တင်းခံနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ကျွန်တော်တစ်ယောက် စိတ်တို့က မယုံမရဲဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် ပြောင်ကြီးကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပစ်ခတ်နေလိုက်မိသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းဘောက်အတွင်းထည့်ထားသော ကျည်ဆန်တို့ကုန်သွားသဖြင့် ဖြုတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်ကျည်အပြည့်ပါသော မဂ္ဂဇင်းဘောင်အသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲတပ်ဆင်လိုက်ပြီး ကျည်သစ်တောင့်ကို ပြောင်းရင်းဆီသို့ရိုက်သွင်းကာ ထပ်မံကြည့်လိုက်ရာ ပြောင်ကြီးမှာ သွေးများစွာပန်းထွက်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ဒူးညွတ်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ခေါင်းပိုင်းက မြေပြင်သို့ စိုက်ကျမသွားသေး။ တရမ်းရမ်းအသွင်း။

ကျွန်တော်က သားကောင်ကြီးအဖြစ်ကိုကြည့်နေရင်း အတန်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သစ် ထိတ်လန့်လာသလို ကြောက်ဒူးတုန်လာကာ ကြက်သီးတို့ထလာသလို ခေါင်းမှဆံပင်မွေးတို့ပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကိုလှမြင့်နှင့် တင်စိုးတို့က စခန်းသိမ်းပစ်လိုက်သည့်အတွက် သေနတ်ဒဏ်ရာ ဗရမ္မနှင့်အတူ ပြောင်ကြီးကိုယ်မှထွက်ကျလာသော သွေးတို့ကြောင့် ချောင်းရေတို့က နီရဲသွားသလို သွေးညှို့နံ့တို့နှင့်အတူ သမ်းနံ့တို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဆက်လက်ပစ်ခတ်ဖို့အတွက် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေသော ပြောင်ကြီးမှာ သူတို့သုံးဦးပစ်ခတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည့် ဘားတော့ဖြင့်မသိ ရုပ်ရှင်ကားများတွင်ကြည့်ရသည့် စလမ်းမိုးရင်း အနေးနီကံပြုချက်ပုံစံမျိုးဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်သို့စိုက်ကျသွားသည် မြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်ရင်း အံ့သြတုန်လှုပ်သွားမိသူက ကျွန်တော်ရယ်သာပင်။

သို့အတွက် ဆက်ပစ်မနေတော့သော ကျွန်တော်က မြေပြင်သို့ ကျောခင်းလိုက်ရင်း ပင့်သက်မောတို့ကို ရှိုက်ထုတ်ပစ်နေလိုက်မိဆဲတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား မျှော်လင့်မထားပါဘဲ တစ်နေရာထည်းတွင် ပြောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို ရလိုက်သည့်အတွက် မျှော်ရှင်နေကြသည်က အမှန်ပင်။

ရွာခံမှဆိုးများဖြစ်ကြသည့် ကိုလှမြင့်နှင့်တင်စိုးတို့နှစ်ယောက်က ယခုလို တစ်နေရာတည်းတွင် ပြောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို လှဲနိုင်ခဲ့သဖြင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာနေကြရှာသော်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ဆာဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းမသာနိုင်သလို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



သွားသည်ကအမှန်ပင်။

လူသုံးယောက်ထဲနှင့် အလေးချိန် (၄၀၀)ကျော် ပြောင်ကြီး နှစ်ကောင်လုံးကို တစ်နေရာရာတည်းတွင် ရရှိလိုက်သည်မို့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြသဖြင့် ထိုနေရာတွင် သည်အတိုင်းထားခဲ့ကာ စခန်းသို့ အကူအညီတောင်းခံရန် ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။

စခန်းချရာဆီသို့အရောက်တွင် ကဘူးရွာစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်အဖွဲ့သားတို့ ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် သူတို့အုပ်စုက တပျော်တမင်းနှင့် ပြောင်နှစ်ကောင်ကိုသယ်ဆောင်ကာ စခန်းချရာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ပြန်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီမို့ အထိုင်ချရာ ကိုလှဖြင့်ခြံဝင်းအတွင်းပင် အရည်ချ။ အတွင်းကလီစာများကိုထုတ်၊ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ယမ်းစိမ်းပက်၊ ဆားနယ်၍ ကျပ်စင်တင်လိုက်ကြသည်။

မနက်ဖြန်ပြန်တော့မှ ခြင်းတောင်းများကိုယက်လုပ်ပြီး သယ်ဆောင်ကာပြန်ကြဖို့အရေး ပြင်ဆင်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကား အရက်ကိုသာမိသောက်လိုက်ရင်း သူတို့ကို စကားမပြောမိသည်က အမှန်ပင်။ ထိုညမှ ထူးထူးခြားခြား စကားများကိုပြောလာသူက အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တစ်ယောက်ပင်။

“ညီလေး ... ငါ ဟိုအကောင်ပေါက်တွပ်မလာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ အမှန်ပဲကွ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါမှလဲ အစ်ကိုကြီးရယ် အားလုံးကို ဒီခရီးကို ထွက်ဖို့ ချိန်းဆိုထားပေမဲ့ အချိန်ရောက်တော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူတို့မလိုက်နိုင်ကြတာကို အပြစ်တင်လို့မရဘူးလေ။ လူငယ်တွေဆိုပေမဲ့ သူတို့မိသားစုဘဝရပ်တည်ရေး၊ သားတွေသမီးတွေကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးတွေက ရှိနေကြတယ်လေ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်က ပြေရာပြေကြောင်းပြောလိုက်သည့် စကားအပေါ် အရက်ခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး အမြည်းကိုခပ်ကာ ငါးစားနေလိုက်င်း သူပြောလိုက်သည်က ...

“အေးကွာ ... ဒီအကောင်တွေအကြောင်း ထားလိုက်ပါတော့။ မင်းတို့သုံးယောက်ထွက်သွားတော့ ငါနဲ့အဘကောင်းတို့နှစ်ယောက်တို့နဲ့နေတဲ့ ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်ကလေးနဲ့ တစ်နေ့လုံး ငေါင်နေကြတာမိကွ။

မင်းလည်းသိတဲ့အတိုင်း မုဆိုးဆိုတာက တောထဲကိုရောက်င် သားကောင်တွေရဲ့အနေအထားကို ဘယ်လိုပစ်ရရင်ကောင်းမလဲ ငါးစားနေကြတာလေကွာ။ မင်းက သေနတ်တွေယူပြီး ထွက်သွားတော့ အဲဒီနှစ်ယောက် ဟက်ကော့ကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုနေ့က သားတောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရတော့မယ့်အချိန်ရောက်မှ ဘာမဟုတ်တဲ့အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ပြန်လာခဲ့ကြရတော့ စိတ်က ဘဝင်မကျဘူးလေ။

ဒီနေ့ ရေကုန်ရေဖျား လိုက်ပြန်တော့လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ချောင်းဖျားမှာတင် ပြောင်နှစ်ကောင်ရလိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ကောင်ကိုရလိုက်လို့ ကျွန်တော် မပျော်ပါဘူးလေ။ စိတ်တွေတောင် မွန်းခြယ်ပါတယ်။ အမှန်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်စကားကြောင့် သူက ပြုံးနေလိုက်င်း အဘကောင်းက ...

“ငါတို့လည်း မင်းတို့သုံးယောက်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ငါကပွိုင့်တူးတူးနဲ့ ကိုသိန်းလွင်က တင်စိုးဒူးလေးကိုကိုင်ပြီး ထွက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



၂၂၈ \* လေးဆယ်

ခဲ့ကြတာ ကံကောင်းလို့ဟေ့ ... အသက်ကို တောခွေးတွေကို ဖော်လိုက်ရတော့မလို့။ သစ်ပင်ပေါ်အတက်မြန်လို့ကွ။

ပိုပြီး ကံကောင်းသွားတာက မပစ်လိုက်ရဘဲ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကိုရလိုက်သလို တောခွေးငါးကောင်ကိုလည်း ရလိုက်တယ်ကွ။ တောခွေးတွေ အမဲလိုက်ကြတဲ့မြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လို့ရတော့ မင်းကို သတိရလိုက်တာကွ။ မြင်စေချင်တယ်ဟေ့။ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းကွ”

အဘကောင်းကိုယ်တိုင်က အားပါပါပြောပြနေသဖြင့် ကွန့်တော်က ...

“ဟုတ်လား ... အဘ။ ဘယ်လိုပွဲကောင်းမျိုးလဲ။ ပြောပြလားဗျာ”

“ကဲ ... ကိုသိန်းလွင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ်လေးကို ဖော်သယ်ချလိုက်ပါဦး”

အဘကောင်း အပြောခိုင်းလိုက်သည့်အတွက် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က ...

“ဒီလိုကွ ... ညီလေးရဲ့။ မင်းတို့လုံးယောက် သေနတ်တွေ ယူပြီး ထွက်သွားကြတော့ ငါတို့အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာမို့ကွ။ သေနတ်ကလည်း အားကိုးလောက်တဲ့သေနတ်က မရှိဆိုတော့ ငါက တင်စိုးရဲ့ ဒူးလေးကိုင်း၊ အဘကောင်းက ပွိုင့်တူးတူးကလေးဆို ကိုင်ကြရင်း ဝန်းကျင်လောက်ဆီလျှောက်ကြရင်း ဟင်းစားရှာဖို့ ညှဉ်ရှမ်းစုဘက်ကို ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့”



| 6 |



ဥက္ကံရှမ်းစုဆိုသည်က ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်းပိုင်းကျသော နေရာလေးတစ်ခု။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးမို့ တောအုပ်တောတန်းချုံ့သစ်ပင်ပေါင်းတို့ထက် သစ်ရွက်တို့က ကြွေကျမြေခနေကြခဲ့ပေပြီ။

သစ်ရိုင်းပင်အတော်များများသည် အရိုးခြောက်ကိုင်းတံများဖြင့် နွေသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်နေပြီဖြစ်သည်။ လျှောက်လှမ်းရာတောလမ်းတို့တွင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေနှင့် ဖုံးချင်တိုင်းဖုံးနေကြပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဦးသားလမ်းလျှောက်သည့်အခါတိုင်း ခြေနှင်းသံတွေက ထိန်းမရသဖြင့် သွယ်ကပ်ပါနေသည်။

လမ်းခရီးတွင် မြေပြန့်ပိုင်း၊ မြေညီပိုင်းအချို့တွင် တောမီးသောင်ထားကြသဖြင့် မီးခိုးတလူလူတို့နှင့် အချို့ တောမီးလောင်သား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြီးသည့်နေရာ ပြာပုံတို့အတွင်း မြေပြင်သို့ထိုးထွက်၍ စွင့်ကားဖူးမှင့်နေကြသည့် မြေကပ်ပန်းဖြူဖြူ၊ ပတပ်စာပန်းကလေးတို့ကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် နေရာအနှံ့။

ထိုပတပ်စာပန်းကလေးတို့ကလည်း ပတပ်ကောင်ငယ်ကလေးတို့က ကိုက်ဖြတ်စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ဖရစ်နီထွားထွားကြီးတို့ကလည်း မြေပြင်သို့ အလှအယက်တိုးထွက်နေသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ...

“အဘကောင်း... အပြန်ကျရင် ပတပ်စာနဲ့ဖရစ်နီတွေ နှုတ်သွားလိုက်ကြရအောင်လား”

ဥက္ကဋ္ဌရှမ်းစုဆိုသည့် နေရာကလေးသည် လူနေအိမ်ခြေဆိုသဖြင့် မရှိသလောက်ပင်။ သို့အတွက် သည်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ယုန်၊ တောကြောင်၊ တောဝက်၊ ချေ၊ ဒရယ်နှင့်ဆတ်တို့အပြင် သားကောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် စိုင်းနှင့် ပြောင်လိုအကောင်ကြီးတို့ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည့်နေရာဖြစ်သလို ကျားနှင့်ကျားသစ်တို့လို အကောင်မျိုးတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်တတ်ကြရသည့် နေရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်ကြီးတို့ကို အချိန်မရွေးတွေ့မြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်သလို၊ သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကိုလည်း အားကိုးသောကသိပ်မရ။ တော်နေသေးသည်က အဆိပ်မြားနှင့် ပစ်ခတ်လိုရသည့် ဒူးလေးတစ်လက်ပါရှိနေသည်မို့ နှစ်ဦးသား တိုးဝင်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

အတွင်းပိုင်းဆီသို့ တိုးဝင်ကြမည်ဆိုလျှင် လျှိုကြီးလျှိုငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကရှိနေသည်။ ထိုလျှိုများအတွင်းတွင် သားကောင်ကြီးငယ်များကို ခိုအောင်းနိုင်သည်ကို နှစ်ဦးသားသိရှိကြသော်လည်း ကို

ဆောင်ထားကြသည့်လက်နက်က အောက်ခြေရှုပ်သော တောမျိုးဖြစ်သည့်အတွက် အရဲမကီးဝံ့။

သို့အတွက် သူတို့နှစ်ဦးသား အတွင်းပိုင်းကို တိုးမဝင်ကြဘဲ သည်ဝန်းကျင်အတွင်းသာ လှည့်ပတ်ရှာဖွေပစ်ခတ်ကြရန် အချက်ပြပြီး သူညီလည်ကာ သားကောင်ကို ရှာဖွေနေလိုက်ကြပေသည်။

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောမှ သူတို့နှစ်ဦး တက်လာခဲ့ကြသော်လည်း လမ်းကြောရှိ သစ်ရိပ်တန်းကို အကာအကွယ်ယူတက်လာခဲ့ကြရာ ဝါးရုံပင်များနောက်ကျောတွင် မြီးဆံဖွားဖွားတို့နှင့် တောကြက်နီနီ ခဲရဲတစ်အုပ်က ဝါးရွက်ခြောက်များကို ယက်ဖယ်ကာ ခြကောင်ငယ်သို့ကို ရှာဖွေစားသောက်နေကြဟန်ထင်။ အမကောင်များနှင့်ရောထွေးသူက အကောင်သုံးဆယ်ထက်မနည်း။

“နှစ်လုံးပြူးပါလာရင် တစ်ထွေးကြီးရမှာကွာ”

တစ်ချက်ပစ်လျှင် တစ်ကောင်သာရသည့် လက်ထဲတွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း အဘကောင်းပြောနေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဒူးလေးကလည်း မြားသစ်စင်းလွှတ်လိုက်လျှင် တစ်ကောင်သာရမည့်လက်နက်မို့ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောလိုက်မိတော့။ တောကြက်အုပ်ကိုရှောင်ကာ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကိုယ်လျှောက်နေလိုက်ကြပေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ကိုတက်ပြီး ဟိုဘက်ဆီသို့အရောက် မြေတွင် နေထိုင်နေသည့် ထိုးစိုက်ထားသည့် အသွင်မျိုးနှင့်ခြေရာကို စတင်တွေ့ရပေသည်။

ထိုခြေရာပုံစံကိုကြည့်ပြီး အဘကောင်းဆန့်မှန်းနေသည်က ချေ၊ ဒရယ်၊ ဆတ်၊ ဝက်ဆိုသည့် အကောင်တွေထဲက မည်သည့်အကောင်

ခြေရာဖြစ်သည်ကိုပင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသားကောင်တို့ခြေရာက ပုံစံတူမို့ပင်။

ယခုလို နွေကာလမျိုးတွင် မြေပြင်ကိုစိုက်ဝင်နေသည် သားကောင်၏ခြေရာက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြစ်နေသည်မို့ ခြေရာရှင်မှာ ဆင်းနွား(သို့)ဆတ်ကျွဲကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ်အလေးချိန်ကြီးသည့် အကောင်ဖြစ်သည်ကို ခြေစိုက်ခြေရာတို့က သက်သေခံနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကလည်း မုဆိုးတွေဖြစ်ကြပြီး အတွေ့အကြုံတွေကလည်း အတော်အတန်ရင့်ကျက်ကြသူတို့မို့ ခြေရာတစ်ခုကိုမြင်လိုက်လျှင် မည်သည့်သားကောင်၏ ခြေရာမျိုးဆိုသည်ကို သိရှိထားကြသလို ခြေရာ၏အချိန်ကာလကိုလည်း မှန်းဆတတ်ကြသူတို့ပင်။

“ကိုသိန်းလွင် နားနဲ့မျက်စိကို ဖွင့်ထားနော်”

အဘကောင်းက လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန် တစ်ကျင်ကို သူလှမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဝန်းကျင်တွင် ပင်စောင်းကံ့ကော်၊ သစ်အယ်၊ မဏိသြဏ၊ တောင်ဆီးဖြူ၊ တောင်သရက်ပင်ကြီးတို့က ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ရိုးတံတို့က ကျဲတံတဲ။

ရှေ့တွင် တောင်ကြားလျှိုကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရပြီး တောင်စောင်းတွင် သစ်ပင်ကြီးတို့ ခပ်စောင်းစောင်းပေါက်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုလိုက်သည်။ ညာဘက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့်တောင်ကတုန်းတစ်ခုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မြက်ပင်များတို့နှင့်အတူ။

သစ်ပင်များ ခပ်ကျဲကျဲပေါက်နေပြီး ဆင်ခြေလျှောအဆင့်သို့အရောက် ခပ်ပြေပြေခပ်နိပ်နိပ် တောင်ကုန်းကလေးဆီသို့ နှစ်ဦးသွားရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာဆီတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲအချို့၊ ချုံပုတ်ငယ်များနှင့် မြက်ပင်တို့ဖုံးအုပ်နေပြီး ကုန်းထိပ်တွင် သစ်အယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်က ထီးထီးမားမား။

အင်တိုင်းတောနှင့် ရွက်ဖြတ်တောတို့ ရောနှောတောမို့ ဟိုမှာဘက်ဆီကို တမေ့တမော တမျှတမော လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည်။ လျှိုခန်းကျင်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့နှင့် ပိန်းခံနေသည်။ စမ်းမျှရာဘက်ဘက် နှစ်ဦးသား တိုးဝင်မည်အပြု လျှိုအောက်ပိုင်းဆီမှ တောတိုးသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

တောတိုးသံကြီးကြားလိုက်ရာဆီသို့ နှစ်ဦးသားလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ တောချုံကြီးအတွင်းမှ ထိုးထွက်လာသည့် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆတ်ကြီးမှာ စမ်းချောင်းကလေးဘေး ကုန်းစွယ်ပေါ်ပြေးတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ထိုကုန်းဘက်ထက်ဆီမှ ဆတ်ကြီးရှိရာဆီသို့ ပြေးလာနေသည့် တောခွေးတို့ကို မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

ဆတ်ကြီးမှာ ကုန်းကျောပေါ်သို့မတက်တော့ပဲ ပြန်ဆင်းကာ စမ်းချောင်းအတိုင်းဆက်ပြေးသလို တောခွေးသုံးကောင်ကလည်း ဆတ်ကြီးနှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြေးလိုက်ရင်း တစ်ကောင်က ဆတ်ကြီးရှေ့ကို နှစ်ဘက်လိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်းနောက်ကိုပြန်လှည့်ကာ ပြေးလမ်းကိုပိတ်သတ်သည့်အတွက် ဆတ်ကြီးကဦးချီနှင့် ဝှေ့လိုက်ရာ လျင်မြန်ပါးနပ် ရှောင်ထွက်လိုက်ချိန် နောက်ပိုင်းတွန်ကျန်နေသည့် တောခွေးနှစ်ကောင်က ဆတ်ကြီး၏ခွေးဆစ်ကျောကို ကိုက်ခဲချွဲဖြတ်လိုက်သည့်အတွက် ခြေပြင်သို့ ဘေးတိုက်ပစ်လဲသွားသော ဆတ်ကြီးမှာ နေရာမှပြန်မထနိုင်တော့သည့်အချိန် အဘကောင်းက ...



“ကိုသိန်းလွင် ... ဟိုအပင်ပေါ်ကို အမြန်တက်လိုက်”

စောစောက တစ်ပင်တည်းသာ ထီးထီးကြီးပေါက်နေသည့် သစ်အယ်ပင်ကြီးအကိုင်ထက်ဆီသို့ နှစ်ဦးသား လျင်မြန်စွာတက်ရောက်နေရာယူအပြီး ဆတ်ကြီးနှင့်တောခွေးတို့ရှိရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခွေးတစ်ကောင်က ဆတ်ကြီး၏မျက်နှာ၊ ကျန်တစ်ကောင်က လယ်တိုင်ရင်း၊ နောက်တစ်ကောင်က ဝမ်းဗိုက်ကိုဖောက်ကာ အတွင်းမှ အူတို့ကို ဆွဲထုတ်နေသည်ကြောင့် သေငယ်ဖောနှင့် နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေရင်း အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို နှစ်ဦးသား တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။

“ပေါင်း ... ဟဲ ...”

သွေးသံရဲရဲနှင့် ဆတ်ကြီး၏အသားတုံးကြီးကို ကိုက်ဖဲ့အောင်သေအောင်သားကို စားသောက်နေကြစဉ် စောစောက တောအတွင်းတို့မြှေးလိုက်လာခဲ့ကြသည့် ကုန်းစွယ်ဆီမှ ကြောက်မနန်းလိလိ ဟိန်းကြီးနှင့်အတူ ဟဲခနဲ မာန်သွင်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အတုအမူလွှတ်ကာ အသံလာရာဆီသို့ တောခွေးသုံးကောင် လှမ်းကြည့်လိုက်သလို သူတို့နှစ်ဦးအကြည့်ကလည်း ရောက်သွားကြပေသည်။ မြင်နေလိုက်ရသည်က တစ်လှမ်းချင်း သူတို့ဆီသို့တိုးဝင်လာနေသည့် သစ်ကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သစ်ဆင်ကြီးအသွင်က တောခွေးသုံးကောင်လောက်ကို အရှေ့မြေသည်အသွင်မျိုးနှင့် ဘေးတိုက်လဲကျသေဆုံးနေသော ဆတ်ကြီးအနီးသို့တိုးကပ်လျက် အစာကိုလွှတ်ကာ နောက်ကိုဆုတ်ရင်း ရင်ဆိုင်တန်းကာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် တောခွေးသုံးကောင်ကို

အကြည့်လိုက်ရင်း ဟဲခနဲ သွားစွယ်ကြီးတို့ကိုထုတ်ကာ မာန်သွင်းဟိန်းဆက်လိုက်သံကြီးကြောင့် နောက်ကျောဆီသို့လှည့်ကာ ပြေးထွက်မည်လုပ် ...

“အိန် ... အိန် ... အိန် ... အိန်”

သစ်ဆင်ကောင်လာသည့် လမ်းဘက်ဆီမှ တအိန်အိန်အသံကြားရသလို ထပ်မံကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အဝေးသို့ထွက်ပြေးမည့် ခွေးကောင်မှ အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စစ်ကူလိုက်သည့်တောခွေးအုပ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆက်မပြေးတော့ပဲ သစ်ဆင်ကောင်ကြီးရှိရာသို့ ရုတ်ခြည်းပြန်လှည့်ကာ သွားစွယ်ကြီးတို့ကိုထုတ်ရင်ဆိုင်လိုက်ချိန်၊ နောက်ထပ်စစ်ကူလိုက်လာသည့် တောခွေး ၃ ကောင်နှင့် သစ်ဆင်ကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

တောခွေးတို့ကို သူတို့နှစ်ဦးကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်တို့ နှစ်တောင့်ထွာခန့်ရှိသလို အပြီးအရည်က တစ်တောင့်ထွာခန့်သည်။ ပိဿာချိန်နှင့်ပြောရလျှင် တစ်ကောင်လျှင် အချိန် ၂၀ နီးပါး နှိန်းကြသည်။

အားလုံးသော အကောင်တို့၏အရောင်မှာ နီညိုရောင်ဖြစ်ပြီး ခြေမှာ အမွေးဖွား၍ ညိုနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးထဲမှ ထွက်လာသည့်အသံတို့က တအိန်အိန်နှင့် အသံထွက်ရင်း ချွန်ထက်သော စွယ်ကြီးတို့ကို ပါးစပ်ကြီးတွေကိုဖြဲကာ သန်မာထွားကျင်းပြီး အလွန်တိတ်မည် အသွင်မျိုးတို့နှင့်အတူ။

သူတို့နှစ်ဦး တောခွေးတို့ကိုကြည့်လိုက်ရင်း ထူးခြားချက်ကို မြင်လိုက်မိသည်က အိမ်မွေးခွေးများနှင့် အရွယ်တူသော်လည်း အပြီး



၂၃၆ ❀ လေးဆယ်

ကိုမထောင်ကြခြင်းပင်။ အားလုံးလိုလို အောက်ကို တွဲလောင်းချသည့်အသွင်ပင်။

သစ်ဆင်နှင့် ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေသော ကြီးကို အလယ်တွင်ထားကာ တောခွေး သ ကောင်က ဝိုင်းပတ်တိုက်စစ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အချိန် သစ်ဆင်ကောင်ကလည်း တစ်ခုနှင့် လှည့်ပတ်မာန်သွင်းကာ လစ်သည့်အကောင်ကို ခုန်အုပ်ရန်အတွက် သူ၏ နားရွက်တိုဝိုင်းဝိုင်းနှစ်ခုကို ဦးခေါင်းနောက် ပြားနေအောင် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ် သွားစွယ်ကြီးတို့ကအဖွေးသားနှင့် အလစ်အငိုက်တို့ကွက်ကိုရှာနေသော်လည်း တောခွေးတို့က သူ့အထာကို နှောကြေ၍လားတော့မသိ အလစ်မပေးသလို သူတို့ဝင်ရောက်ဖို့ကလည်း အမသာ။ တအိန်အိန် တဟဲဟဲဖြစ်နေချိန် ...

“ကိုသိန်းလွင် ... အဆိပ်မြား တပ်ထားတယ်မို့လား”

လေသံနှင့် ကပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်တော့

“သစ်ဆင်ကိုပစ်နော်။ အရင်ဆုံးပစ်လိုက်”

သစ်ဆင်ကောင်က ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ် မာန်စွယ်အဖွေးသားဟဲခနဲ ရှေ့အတိုး ...

“ဒေါင် ...”

ဦးသိန်းလွင်ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံက လယ်တိုင်ဆီသို့ တစ်ဆုံးတိုင် စိုက်ဝင်သွားခြင်းကိုခံလိုက်ရသည့် သစ်ဆင်ကောင်မှာ အပေါ်ဘက်ဆီသို့ လူတစ်ရပ်နီးပါးခန့်မြောက်တက်ကာ ပြန်ပြန်အကျ ...

“ဖန်း ... ဖန်း ... ဖန်း ... ဖန်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မှသိုးနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း ❀ ၂၃၇

အဘကောင်းပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သေနတ်ကလေး ပေါက်ကွဲသံတို့နှင့်အတူ တောခွေးလေးကောင်မှာ မြေပြင်ထက်သို့ ငိုက်ကျသွားကာ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလှိုမ်းနေသည့်ဖြစ်အင်ကို ကျန်တောခွေးတို့က တအံ့တသြနှင့် အသံကြားရာဆီသို့ လိုက်လံကြည့်နေစဉ် ...

“ဖန်း ... ဖန်း ... ဖန်း ...”

နောက်ထပ်အပစ်ခံလိုက်ရသော တောခွေးသုံးကောင်မှာ နေရာတွင် မူလအကောင်တို့ကဲ့သို့ လူးလှိုမ်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ကျန်တောခွေးသုံးကောင်မှာ တထိတ်တလန့်အသွင်နှင့် နောက်ကြောင်းဆီသို့ လှည့်ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

အဘကောင်းက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသော သစ်ဆင်ကောင်ကြီးအား မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား ဦးနှောက်ကိုဖြတ်ဖောက်ကာ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီးသည့်နောက် မသေမရှင်ဖြစ်နေသည့် တောခွေးသုံးကောင်တို့ စခန်းသိမ်းပစ်ခတ် လက်စဖြတ်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား စခန်းချရာဆီသို့ လှမ်းခဲ့ပေတော့သည်။

စခန်းချရာဆီသို့ရောက်တော့ ဘုန်းနိုင်ရွာစားသောက်ဆိုင်အဖွဲ့ဆောက်လာကြသည့်အတွက် သစ်ဆင်ကောင်၊ ဆတ်ကြီးနှင့် တောခွေးတို့ကို ကားနှင့်သွားရောက်သယ်ဆောင်ကာ အသားချအပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ကား အခြားသောသားကောင်များထက် တောခွေးတို့ကိုပစ်ခတ်ရရှိလိုက်ခြင်းအပေါ် အတော်ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။



[ ၇ ]



“နို့ ... အဘကောင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်တို့ ဟိုအဖွဲ့ကိုချိန်းထားတာ မနက်ဖြန်မှလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီနေ့ကြိုရောက်နေကြရတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က သူတို့အဖွဲ့ ကြိုရောက်နေသည့်အပေါ် သိသိသဖြင့် မေးလိုက်တော့ အဘကောင်းက ပြုံးစိစိလုပ်နေရင်းက ...

“ကဲ ... ကိုသိန်းလွင် ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တာကွာ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ဘီယာခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်က ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အမှန်တော့ မနက်ဖြန်မှလာကြဖို့ပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ သဘက်ခါမှာ သူ့သားမင်္ဂလာဆောင်ပေးရမှာမို့ပဲ။ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာ ငါတို့သီးယောက်လည်း ရှိနေစေချင်တဲ့အတွက် တစ်ရက်ကြိုပြီး လာခေါ်ထားလေကွာ”

“အိုဗျာ ... သူ့သားမင်္ဂလာဆောင်တာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ အရင်က သိရှိခင်မင်ထားကြရင်လည်း ဟုတ်သေး။ ခုမှတွေ့ကြတဲ့လူတွေပဲဟာ”

“ဒါကတော့ ငါတို့ဘက်ကအတွေးပေါ့။ သူတို့ဘက်ကတော့ သူ့သားကိစ္စမှာ ငါတို့ရှိနေတော့ ဖျက်နာပန်းပွင့်မယ်အထင်နဲ့လေ”

“ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ရန်ကုန်မြို့ကလို့ ပြောတာပဲကွ”

“ဟုတ်လား ... ဒီတောထဲကကောင်လေးနဲ့ ရန်ကုန်သူတစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ။ တက္ကသိုလ်တက်ကြရင်း တွေ့ကြတာလား။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“တက္ကသိုလ်တက်ရင်းတွေ့တာတို့၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြရင်းဆုံကြပြီး ချစ်ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ထားပါတော့။ ခုဟာက စိတ်ဝင်စားစရာကွ။ သူတို့အဖြစ်က ...”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုတွေ့ပြီ ညားကြရတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“မင်းနဲ့ငါ လမ်းမှာ သူတို့ဆိုင်ဝင်မထိုင်မီ ပြောကြတဲ့စကားတွေကို ပြန်သတိရသေးလား။ ဘာတဲ့ ... စီးပွားရေးတံခါးဖွင့်တို့၊ ပါတီအစုအဖွဲ့တို့ကိစ္စလေ”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာကို ရှင်းပါဦး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄၀ ❀ လေးသောင်း

“ဆိုင်တယ်လေကွာ။ သိပ်ပြီးတိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တောရောမြို့ပါ တိုးတက်နေလိုက်ကြတာ ဘာမဆို အကုန်ရဟယ်လေကွာ။ အဲဒါပဲပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော်နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦးဆို”

“အေးလေကွာ ... အဲဒီလိုတိုးတက်နေတဲ့ စနစ်နဲ့ခေတ်ကြီး ကပဲ တောသားနဲ့မြို့သူ ညားကြအောင် တွန်းပို့လိုက်တာပဲ။ မြို့က ကောင်မလေးက သူ့ဓာတ်ပုံ၊ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းနဲ့ အင်တာနက်ကနေ အွန်လိုင်းတင်ပြီး လင်ရှာလိုက်တယ်ကွာ။ အဲဒီပုံကို ဒီတောထဲမှာနေတဲ့ သူသားက ဖမ်းကြည့်ရင်း ကောင်မလေးပုံကိုမြင်ပြီး သဘောကျသွားခဲ့တာကွာ။

ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အင်တာနက်ကတစ်ဆင့် အဆက် အသွယ်လုပ်ကြရင်း ခုလို မင်္ဂလာဆောင်ကြတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးမိဘတွေက တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတဲ့ သားကို စိစဉ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး။ ခုလို ကမန်းကတန်း ဘာလို့စိစဉ် လိုက်ရတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် သူနောက်ထပ်ပြောလိုက်သည့်စကား က နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးကလေးပြောချင်သည်မို့ ကျွန်တော်နားအနီး တိုးကပ်လျက် ...

“ကောင်မလေးက အပျိုမဟုတ်ဘူးကွာ။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေ။ သူ့ခင်ပွန်းက တယ်လီဖုန်းရုံးကလေး။ အများပိုင်ပစ္စည်းကို အထူး သုံးစားမှုနဲ့ ထောင်အနှစ် (၂၀)-ကျသွားတယ်လေ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မုဆိုးနှင့် ငှက်ငယ်တို့အကြောင်း ❀ ၂၄၁

ကောင်မလေးက ရုပ်ကလည်းချောတယ်၊ ငယ်လည်းငယ်တယ်၊ ဆတ်နေရေးအတွက် ပိုက်ဆံရှိသူ တော်တော်များများနဲ့ ခရေစီလည်း တယ်။ ခုတော့ သူ့ရုပ်ကိုပြပြီး အင်တာနက်ကနေ အွန်လိုင်းတင်ပြီး သူ့ဘောစီအမှန်အကန်ကို ရွေးချယ်ဖို့လေကွာ”

“နေပါဦး ...။ အစ်ကိုကြီးက ဒီမိန်းကလေးကိုရော သိလို့ ...”

“ဟ ... မသိပဲနေပါ့မလားကွာ။ မင်းလည်း မြင်ဘူးတာဘဲ။ အိမ်ကိုလာရင်း ငါ့ခြေရင်းတစ်အိမ်ကျော်မှာငှားနေတဲ့ လိုင်းမင်းမောင် ခုမိန်းမ မသက်ထားမော်ပဲကွာ”

ကျွန်တော် ဆက်မမေးတော့။ သောက်လက်စ ဘီယာခွက်ကို ဆက်ယူမော့လိုက်ရင်း စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်က မနက်ဖြန် သူတို့ ကို ကျွန်တော်တို့ရောက်ကြလျှင် ‘သက်ထားမော်’ ဆိုသည့် ဆိုရှယ် နှုတ်သည့် သတို့သမီးသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေ၏ မျက်နှာများ ကို ကြည့်ရဲပါ့မလားဆိုသည့်အတွေးကို တွေးရင်း သက်ပြင်းမောကို ခံထုတ်လိုက်ကာ ပစ်ခတ်ရရှိထားသည့် သားကောင်တို့၏အသားများ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်နေကြသည့် သူတို့မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်နေ ခဲ့မိသည်။



လေးမောင်



ရွာသို့ဝင်သော  
အောင်လမ်း

[ ၁ ]



ကုန်းတန်းရွာသို့ဝင်သော အောင်လမ်းမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဖြတ်  
သွားရသည်။ သုဿန်ဘေးကဖြတ်သွားမှ ရွာထဲကိုရောက်သည်။ ရွာ  
သင်္ချိုင်းဖြစ်၍ စည်းရိုးအရံအတားမရှိ၊ မြေပုံများ၊ အုတ်ဂူများကို ပကတိ  
အတိုင်း မြင်နေရသည်။ အများအားဖြင့် မြေပုံမို့များသာဖြစ်သည်။  
အုတ်ဂူက အနည်းအကျဉ်းသာရှိသည်။

ရွာအဝင်လမ်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် အုတ်ဂူတစ်လုံးရှိနေ၏။ ထို  
အုတ်ဂူမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ရှိနေပါသေးသည်။ အုတ်ဂူ၏သက်တမ်းမှာ  
ကြာမြင့်ပြီ။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၄ ဟု စာတမ်းရေးထိုးထားသည်။  
ဇန်နဝါ ၁၃၄၄ ခုနှစ်မှာ ခရစ်နှစ် ၁၉၈၂ ခုနှစ်ဖြစ်လေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



၂၄၄ ❀ ငွေတမန်

အုတ်ဂူထိပ်၌ ကွယ်လွန်သူအမည်ကို ကမ္ဘာဦးထိုးထားသည်။  
ကိုအောင်မြစ်။

ကွယ်လွန်သူ၏အမည်အောက်တွင် အခြား မည်သည့်အချက်  
အလက်ကိုမျှ ရေးထိုးမထား။ ကွယ်လွန်သူအသက်အရွယ်၊ ကွယ်လွန်  
သည့်နေ့ရက်များ ရေးထိုးမထားပေ။ ကွယ်လွန်သူအမည်မှအပ ကျောက်  
ပြားအောက်ဖက်တစ်ပြင်လုံး ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ် ထိုအုတ်ဂူသည် လူသေအလောင်းမြှုပ်နှံရာ အုတ်ဂူပင်  
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်... ထိုအုတ်ဂူထဲ၌ ကိုအောင်မြစ်ဆိုသူ၏အလောင်း  
ရှိမနေပါ။



[ ]



ကိုအောင်မြစ်ဆိုသူ၏ဖြစ်စဉ်ကို တစ်ရွာလုံးကပင် သိကြသည်။  
ကိုအောင်မြစ်ကို မသိမမှီလိုက်သူများပင် ကြားဖူးနားဝဖြင့် သိကြသည်။  
ကိုအောင်မြစ်ဖြစ်စဉ်က ဆန်းလည်းဆန်းသည်။ သံဝေဂရစရာလည်း  
မဟောင်းပါသည်။

ကိုအောင်မြစ်တို့မျိုးရိုးမှာ ကျေးလက်တောရွာ အနေအထား  
ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာသူများဟုဆိုနိုင်သည်။ ကိုအောင်မြစ်၏အဘိုးမှာ  
သူကြီးခေတ်က သူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လယ်ပိုင်ယာပိုင်များလည်း  
ရှိသည်။

ကိုအောင်မြစ်ကိုတော့ လူကောင်းသူကောင်းလို့ ပြောမရသလို၊  
သူဆိုသူဆိုးလို့လည်း စွပ်စွဲလို့မဖြစ်နိုင်ပြန်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်  
ကိုအောင်မြစ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘကကျောင်းထားနိုင်လို့ ကျောင်း  
သင်သော်လည်း စာမသင်၊ စာကို ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သင်ပုန်းကြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကုန်ရုံသာသင်ပြီး အတန်းကျောင်းထားတော့ မနေတော့ချေ။ ဘယ်လို ရိုက်နှက်ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကျောင်းကိုပို့ပို့ သူကတော့ ကျောင်းကပြန် ပြေးလာပြီ။ အိမ်ကရိုက်လျှင် တောထဲဝင်ကာ ငှက်ပစ်၊ ပုစွန်လုံးနှိုက် နှင့် တစ်နေကုန် လျှောက်ဆော့နေတတ်သည်။

မိဘများမှာ မတတ်နိုင်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ သူ စာကိုစိတ်မဝင်စားလို့ဘဲ စာမတတ်တော့လည်း မိဘလက်ငုတ်လုပ် ငန်းတွေ ရှိနေတာပဲ။ အချိန်တန်တော့ လုပ်ကိုင်စားလိမ့်မပေါ့ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

ကာလသားအရွယ်ရောက်လာတော့ အရက်သေစာသောက်စား တတ်လာသည်။ ကြက်တိုက်ခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ တိုက်ကြက်တွေ မွေးပြီး ရွာစဉ်လှည့်ကြက်တိုက်သည်။ စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စား၊ ကိုအောင်မြင်တို့မှာ တောနေလူတန်းစားများဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ပိုင် လယ်ယာများရှိသော်လည်း လယ်ထဲကိုင်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ဆင်းသူများ မဟုတ်ကြ။ လူငှားဖြင့် လုပ်သူများဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ဆိုင်ကြီး ရှိသေးသည်။

ကိုအောင်မြင်အနေဖြင့် အလုပ်လုပ်ချင်လျှင် ဈေးဆိုင်အလုပ် ကို လုပ်လို့လည်းရသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလို့လည်းရသည်။ ထိုသို့ သက်သက်သာသာ လုပ်ကိုင်ဦးစီးနိုင်ပါလျှက်လည်း အလုပ်ကို မလုပ်ချင်၊ သောက်ကာစားကာ ကြက်တိုက်ကာဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ လေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင်သည် သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ် လပ် လုပ်ချင်ရာသာလုပ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှတော့ ဒုက္ခမပေးပေ။ ရင် ရွာကိုလည်း ဒုက္ခမပေး။ မိဘများကိုလည်း ဒုက္ခမပေး။ သောက်စား

အုယစ်လို့လည်း မရမ်းကားခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကစာမသင်။ ကြီးလာတော့ အိမ်၏စီးပွား ရေးကိုမလုပ်လို့သာ ဆိုးတယ်တေတယ်လို့ ပြောရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ တော့ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို လူဆိုးလို့ လည်းပြောရခက်။ လူကောင်းလို့လည်း ပြောမရ ဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိဘများက ကြွယ်ဝသူများမို့ ကိုအောင်မြင်သည် ထင် သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်တွင် ရွာထဲက မအေးမြဆိုသူမိန်း ကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရသည်။ ကလေး အဖေဖြစ်သည်ထိလည်း ကြက်တိုက်ဆဲ၊ ထင်သလိုနေဆဲပင်။ မိဘများ ကလည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းအရွယ်တွေမို့ ကိုအောင်မြင်တို့မိသားစု ကို အိမ်ပေါ်မှာပဲ တင်ကျွေးထားခဲ့ပါသည်။ သူ့မိန်းမ မအေးမြက လိမ္မာ ချောခြားရှိပြီး ယောက္ခမများရဲ့ဈေးဆိုင်မှာ ကူလုပ်ပေးတဲ့အတွက် တော် ဆေးတယ်လို့ ဆိုရပါမည်။

ကိုအောင်မြင်အောက်မှာ ညီမနှစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ မအေး မြက ကိုအောင်မြင်ညီမများကိုလည်း တည့်အောင်ပေါင်းသည့်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်ပြေပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်သက်လုံး လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ နေလာခဲ့တဲ့ ကိုအောင်မြင်။ အသက်သုံးဆယ်နီးမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။ အလုပ်လုပ်ပါတော့မယ်လို့ ဆိုလာသည်။ သူလုပ်မယ့်အလုပ်က ရွှေတော ကိုထက်ပြီး ရွှေတူးဖို့တဲ့။

အရှေ့ဖက်ရွာကို ကြက်တိုက်သွားရင်း ထိုရွာက လူတချို့ အတောတက်ကြတာကို ကြားသိပြီး အားကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

၂၄၈ ❀ နွေတမာန်

မိဘနှစ်ပါးရော၊ ဇနီးသည်ကပါ ဒီလိုရပ်တေးသွားပြီးအလုပ် လုပ်မှာမျိုးကို မလွှတ်ချင်ပေ။ မသွားစေချင်ပေ။ အဲဒီလို ဝေးဝေးလံလံ သွားပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေဖို့လည်း မလိုအပ်ချေ။

သို့သော် ကိုအောင်မြစ်က လုပ်ချင်ပြီဆိုရင် တားမရ။ အလေ့ အကျင့်လိုချင်လို့ပါ။ အဝေးဒေသလည်း မရောက်ဖူးလို့ပါ။ ခြောက်သ လောက်ပဲခွင့်ပြုပါဆိုပြီး အရှေ့ရွာကလူတွေနှင့် ရွှေတောကို ဇွတ်လိုက် သွားသည်။

သူပြောသလိုပင် ရွှေတောမှာ ခြောက်လပဲကြာအောင် နေ ပါသည်။ ခြောက်လပြည့်ချိန်တွင် ရွာပြန်ရောက်လာသည်။ ရွှေတော မှာ ရွှေလည်း မရခဲ့။ ငွေလည်း မစုမိခဲ့။ ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငှက်ဖျားဒဏ်ကို တော်တော်ခံခဲ့ရသည်။ လူမှာ ပိန်ချဲ့ပြီး တံဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်ပဲရှိတော့သည်။

မိဘများနှင့် ဇနီးဖြစ်သူက ယူကြိုးမရဖြစ်ကြသည်။ ကိုအောင် မြစ်ကိုကြည့်ပြီး ညီမများကလည်း ငိုသည်။ သားနှစ်ယောက်ကလည်း ငိုသည်။ တစ်သက်လုံး ငွေမရှာပဲနေလာခဲ့ပါလျက် အဝေးရပ်သွားပြီး ငွေရှာမှပဲ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုကာ သနားကြသည်။

ကိုအောင်မြစ်သည် ပြန်လာကတည်းက အိပ်ရာပေါ်လဲလို့ နေ သည်မှာ ပြန်မထတော့ပေ။ မိဘများက မြို့ကဆရာဝန်ကို ရွာအထိ ပင့်ကာ ကုသပေးကြပါသည်။ ရောဂါက သက်သာမလာ။

ရွာကိုပြန်ရောက်ပြီး ၂၃ ရက်အကြာတွင် ကိုအောင်မြစ် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။



[ ၃ ]



သားဖြစ်သူကွယ်လွန်ပြီဆိုတော့ မိဘများက ကောင်းကောင်း ခွန်မွန် ခမ်းခမ်းနားနား သင်္ဂြိုဟ်ဖို့စီစဉ်ကြသည်။ ရပ်ဝေးကဆွေမျိုး တွေကို အကြောင်းကြား။ ဆွေမျိုးတွေစုံမှသင်္ဂြိုဟ်ရန် အလောင်းကို ငါးရက်ထားဖို့ စီစဉ်ကြသည်။

ကိုအောင်မြစ်အဖေက သူ့သားအတွက် အုတ်ဂူလုပ်ရန် မြို့ အနီးရန်အဖွဲ့ကို ငှားသည်။ ပန်းရန်အဖွဲ့က ချက်ချင်းရောက်လာပြီး အုတ်ဂူတည်ကြသည်။ တစ်ရက်နှင့်မပြတ်၍ နောက်တစ်နေ့ ဆက်လုပ် နှိမ့်မှာပဲ ညအိပ်တည်းခိုနေကြသည်။

သေပြီးပြီးချင်းညတွင် အလောင်းစောင့်ရင်း ရွာထဲကကာလ သားတွေ ဖဲဝိုင်းဖြစ်ကြသည်။ တစ်ညကုန်လွန်သွားသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၀ ❀ နောက်တစ်နေ့မှာ

နောက်တစ်နေ့မှာ ပန်းရန်အဖွဲ့က အုတ်ဂူကို လက်စသတ်သည်။ အုတ်ဂူက ထည်ထည်ဝါဝါ ခန့်ခန့်ညားညား။ ကမ္မည်းထိုးဖို့ ကျန်တော့သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် အုတ်ဂူကိုလက်စသတ်ပြီး အုတ်စုထိပ်၌ ကျောက်ပြားကပ်ကာ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သူအမည်ကို ကမ္မည်းထိုးကြသည်။

ကိုအောင်မြင်ဆိုသည့်အမည်ကိုသာ ရေးထိုးပြီးသေးသည်။ လက်စမသတ်နိုင်သေး။ အသက်နှင့် ကွယ်လွန်သည့် နေ့စွဲ ရက်စွဲများ ဆက်ပြီးရေးထိုးဖို့ နောက်တစ်နေ့မှပဲ ဆက်လုပ်ရန် ပန်းရန်အဖွဲ့ ခြံမပြန်သေးဘဲ တစ်ညထပ်အိပ်နေရသည်။

အုတ်ဂူ၏ခြေရင်းဖက်ကို အုတ်မစီသေးဘဲ လုပ်ထားရသည်။ အသုဘချပြီးမှ အခေါင်းကို ခြေရင်းဖက်မှထိုးထည့်ပြီး အုတ်ဖြင့် အဆာစိပ်တံရမည်ဖြစ်သည်။

အခေါင်းကိုလည်း သစ်ပေါသောအရပ်မှ ကျွန်းသားဖြင့် ရိုက်နေပြီးဖြစ်သည်။ ရွာကလက်သမားကပင် ကျွန်းသားကို ရွှေဘော်ထိုးပြီး ကိုအောင်မြင်အိမ်ရှေ့မှာပင် အခေါင်းရိုက်လျက်ရှိသည်။

ကိုအောင်မြင်တို့အိမ်မှာ အိမ်ရှေ့၌ ခုတင်တစ်လုံးဖြင့် ကိုအောင်မြင်၏အလောင်းကို ပြင်ထားသည်။ ဆိုင်ကိုလည်း ဝိတ်ထားသည်။ ဖဲဝိုင်းက အလောင်းစင်ဘေးနားမှာပင် မပြတ်ရှိနေသည်။ ငိုသံ၊ အခေါင်းရိုက်သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။

သည်လိုဖြင့် ဒုတိယညကိုရောက်လာ၏။

❀ ❀ ❀

| ၄ |



အလောင်းကို ငါးရက်ထားမှာမို့ အနံ့မထွက်အောင်စီစဉ်ထားလိုလာသည်။ ဗိုက်ဖောက်၊ အူအသည်းနှုတ်ကာ မီးသွေးမှုန့်များ ထည့်ပြီး ပြန်ချုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စများကိုလုပ်ဖို့ လုပ်နေကျအဖွဲ့လည်း ညနေပိုင်း နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ထိုလူများက အလောင်းကို ခွဲစိတ်စီစဉ်ရမည် ခဲ့သေးတင်ကာ အရက်တွေ မူးအောင်သောက်လာကြသည်။

ဆောင်းတွင်းမို့ ညခုနစ်နာရီလောက်အချိန်သည် အတော်မိုးရွာနေပေပြီ။

အလောင်းကို ခွဲစိတ်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



ဖဲဝိုင်းက အိမ်ရှေ့က မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုးထားသည့် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ရွှေသွားကြသည်။

အလောင်းအနီးတွင် မည်သူမျှရှိမနေ။ အလောင်းကို အံ့မထွက်အောင် ပြုပြင်စီရင်ပေးမည့် လူသုံးယောက်သာ ရှိနေကြသည်။ ထိုလူသုံးယောက်ကလည်း လုပ်နေကျအလုပ်မို့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ကိုင်ကြစို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

တစ်ယောက်က အလောင်းမှာလွှမ်းထားသော အဝတ်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ အလောင်း၏ခိုက်ကို နှိပ်ကြည့်သည်။ အလောင်းပါးစပ်မှ 'ဂေ့ ...' ခနဲ အသံကြီးထွက်လာသည်။ ဒါ အဆန်းဟု ဆိုသေးပါ။ ထိုသို့ပင် ဝမ်းခိုက်ထဲမှာအောင်းနေသော လေများထွက်လာပြီး မြည်နေကျအသံမျိုးဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က အလောင်း၏ခိုက်ကိုခွဲရန်အတွက် အံ့မထွက်အောင် တစ်မျိုးကို ခိုက်တွင် သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အလောင်းပါးစပ်မှ ညည်းညူသံကြီး ထွက်လာသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

သံရှည်ဆွဲ၍ ညည်းညူလိုက်သည့်အသံကြီးကြောင့် အလောင်းခွဲစိတ်မည့်သူများ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ အလောင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ကိုအောင်မြစ်၏အလောင်းကြီးသည် မူလပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်လာကာ နောက်တစ်ကြိမ် 'ဟီးခနဲ' ညည်းလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျာ ...”

“ဖုတ် ... ဖုတ် ... ဖုတ်ဝင် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အလောင်းပြင်သူများ စကားပင်မဆုံးသေး။ အလောင်းကြီးက ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျာ ... အလောင်းကြီး ဖုတ်ဝင်လာပြီ”

ကိုအောင်မြစ်အလောင်းကြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်ကို ဖဲဝိုင်းမှလူများလည်း မြင်လိုက်ကြသည်။ အလောင်းပြင်သူများထံမှ ကြောက်လန့်တကြားအသံများ ထွက်လာကတည်းက လူအားလုံးက အလောင်းဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ အလောင်းကြီး ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

အသုဘအိမ်တစ်အိမ်လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အလောင်းပြင်သူသုံးယောက်က ခုတင်ပေါ်မှခုန်ချကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖဲဝိုင်းမှလူများလည်း ဖဲချပ်များရေး၊ ငွေများပါချထားကာ အိမ်ပြင်ဖက် ထွက်ပြေးကြလေသည်။ ကိုအောင်မြစ်၏ဆွေမျိုးများလည်း သုတ်ပြေးကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ငုတ်တုတ်ကြီးထထိုင်လိုက်သော အလောင်းကြီးက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ရင်းကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမများက စူးစူးဆိုးဆိုး အော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။



[ ၅ ]

□

အိမ်ထဲကို ဘယ်သူမျှ ပြန်မဝင်ကြတော့။

ဘုန်းကြီးကိုပြေးလျှောက်ကြ၍ ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီး  
ရောက်လာသည်။

ဘုန်းကြီးက အလောင်းစင်ရှိရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် ခြေ  
သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုအောင်မြင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင်ပြန်လှဲကာ  
ဘေးတစ်စောင်း ဖိန်းနေလေသည်။

“ဒကာကြီး ... ကိုအောင်မြင်”

ဘုန်းကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုအောင်မြင်သည် ခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ထူရဟန်ဖြင့် ဘုန်း  
ကြီးကို မော်ကြည့်သည်။

ဘုန်းကြီးကိုမြင်သည့်အခါ ကြမ်းပြင်ကိုလက်ထောက်ပြီး ထ  
နိုင်ရန်ပြင်သည်။ အားမရှိလို့ မထနိုင်ဟန်ဖြင့် ပြန်လဲကျသွားသည်။

“နေနေ ... ဒကာကြီး။ မထနဲ့။ ဒကာကြီး ... ဘယ်လိုနေ  
သေးလဲ”

“တပည့်တော် ... တပည့်တော် ... ဘာဖြစ်သလဲဘုရား”

ကိုအောင်မြင်၏ သာမန်အတိုင်း အပြောအဆိုများကြောင့်  
သည်းကောင်း။ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ကိုအောင်မြင်နှင့် ပြောဆိုမေးမြန်း  
နေသောကြောင့်လည်းကောင်း လူများ မရဲတရဲဖြင့် အိမ်ဝင်းထဲပြန်  
သွားလာကြကာ အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။

“ဒကာကြီး ... အပြင်းဖျားပြီး သတိလစ်သွားတယ်။ သေပြီ  
ဆိုပြီး အသုဘကိစ္စ စီစဉ်နေကြတာပဲ”

“တပည့်တော် ... သေ ... သေပြီလားဘုရား။ မသေ ..  
သေ ...”

“မသေပါဘူးကွယ် ...။ မသေလို့သာ စကားပြောနိုင်တာ  
ပဲ။ ကဲ ... လာကြဟေ့၊ လာကြ။ ကိုအောင်မြင် မသေဘူးလကွယ်။  
အခုများနေတာ”

\*\*\*

သေသလို သတိလစ်မျောနေစဉ်အတွင်း ဘယ်နေရာကိုရောက်  
သွားသလဲ။ ဘာတွေတွေ့ကြုံခဲ့ရသလဲဟု ...။

အားလုံးက သေချာပြန်လူများ၏ အတွေ့အကြုံအတိုင်း ငရဲ  
ညို့မဟုတ် အသူရကာယံဘုံများတွင် ကိုအောင်မြစ်ဝိညာဉ် ကျင်လည်  
ထွက်စားခဲ့ရမည်ဟု ထင်ကြသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြနိုင်  
မည်ဟုထင်ကြသည်။

သို့သော် ကိုအောင်မြစ်က ဘာမျှပြန်ပြောမပြနိုင်ခဲ့ပေ။

သူသတိပြန်ရလာသည့်အချိန်တွင် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသလို  
သိမြင်ကြောင်း၊ သတိလစ်နေတုန်းမှာ ဘာခံစားမှုမရှိကြောင်း ပြန်  
ပြောပြသည်။

“သေချိန်မတန် သေနေ့မစေသေးလို့ပေါ့ကွယ်။ ကဲ ...  
အတာကြီး၊ ကံကောင်းလို့ သေတွင်းထဲကထွက်လာခဲ့ပြီ။ မသေပဲ နေရ  
မည့်အချိန်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး အသက်ကို ရှည်အောင်ဆက်  
သောကွယ်”

ဘုန်းကြီးက မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

\*\*\*

သည်လိုနှင့် ကိုအောင်မြစ်သည် သေတွင်းမှလွတ်ကာ သေချာ  
ပြန်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ထူထူထောင်ထောင်  
ပြန်ဖြစ်လာသည်။ တစ်လလောက်အကြာတွင် ရောဂါရှင်းရှင်း ပျောက်  
သွားလေသည်။ လူကောင်းပကတိကျန်းမာစွာဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်  
လာသည်။

ကိုအောင်မြစ်အဖြစ်သည် ကုန်းတန်းရွာတွင် ပြောစမှတ်ဖြစ်  
ခဲ့ကြသည်။

သေတွင်းထွက် ကိုအောင်မြစ်ကို ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ လူများ  
က ဝိုင်းမေးကြသည်။

[ ၇ ]

□

ကိုအောင်မြင်မသေဘဲ သေတွင်းထဲက ထွက်လာသည်အခါ သူသေပြီအမှတ်နှင့်လုပ်ထားသော အုတ်ဂူနှင့် အခေါင်းများမှာ သည် အတိုင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

သတ်ရရချင်း ကိုအောင်မြင်မိန်းမ မအေးမြက အသုဘအိမ် အဖြစ် ပြင်ဆင်ထားသည်များကို အမြန်မျက်သိမ်းစေလိုက်သည်။ ဗိုလ် လက်စအခေါင်းကြီးကိုလည်း နောက်ဖေးချောင်ထဲသို့ ပို့လိုက်လေ၏။ အုတ်ဂူလုပ်သည့် ပန်းရန်အဖွဲ့ကိုလည်း အဖိုးအခရှင်းပေးလိုက်ကာ ညတွင်းချင်းပင် မြို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဒါတွေမြင်လျှင် ကိုအောင် မြစ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပဲဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သို့သော် ကိုအောင်မြင်နေကောင်းလာချိန်တွင် နောက်ဖေး နံကျည်းပင်အောက်မှာ ကောက်ရိုးများဖြင့်ဖုံးထားသော အခေါင်းကြီး ကို တွေ့သွားလေသည်။

“ကိုအောင်မြင် ... အဲဒါ ရှင်သေပြီထင်ပြီး လုပ်ထားမိတဲ့ အခေါင်းရှင်။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ရှင်ရယ်။ ကျွန်မ မီးရှို့ခိုင်းလိုက် ခဲ့မယ်”

“မီးရှို့မယ် ... ဟုတ်လား။ အေးမြနယ် ... ဒီလောက် အရိုးကြီးတဲ့ ကျွန်းသားအခေါင်းကြီး မီးရှို့ရမှာလားဟ။ ငါ့အတွက်လုပ် သားတဲ့အခေါင်း။ ငါသေတော့ ထပ်လုပ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒီအတိုင်း သားမှာပေါ့။ ဘာလို့မီးရှို့မလဲ”

“အို ... ကိုအောင်မြင်၊ နိမိတ်မရှိ။ ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ။ ဒီကျက်သရေမရှိတဲ့ မသားအခေါင်းကြီးကို အိမ်မှာထားရ ဘာလားတော်။ ရှင်လည်း မသေနိုင်သေးပါဘူး။ ရှင် အသက်ရှည်ဦး နာမယ်”

“ငါ အသက်ရှည်ရှည် မရှည်ရှည် သေရမှာ သေရမှာပဲ။ ခု ဆောင် အစမ်းသေပြီးပြီဟာ။ ငါ့အတွက်ရှည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ အခေါင်းကို မီးမရှို့နဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲထား”

ကိုအောင်မြင်က ဇွတ်တားသောကြောင့် အခေါင်းကြီးကို မီး မြှင့်ခြင်းတော့ချေ။

\*\*\*



“တယ်ကောင်းတဲ့ ဂူကြီးပဲဟေ့။ ချက်ချင်းတောင် သေချင်  
စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီဂူထဲမှာနေချင်လို့။ ဟား ... ဟား ...  
ဒီမိဘများက ငါ့ကိုတော်တော်ချစ်ကြတာပဲ”

ကိုအောင်မြစ်က အုတ်ဂူကြီးကိုကြည့်ရင်း မေးလေးကိုပွတ်  
တာ ဆိုလေသည်။

ထုံးမသုတ်ရသေးသောအုတ်ဂူကို ထုံးသုတ်သည်။

“ကျုပ်အတွက်တော့ သေရင် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး  
သား။ ဘာမှပုလဲစရာမလိုတော့ဘူး။ အခေါင်းရော အုတ်ဂူရော သေချာ  
ထိန်းသိမ်းထားရမယ်ဗျို့။”



အခေါင်းသာမကပါ။ သူ့အတွက်လုပ်ထားသော အုတ်ဂူကို  
လည်း ကိုအောင်မြစ်က သင်္ချိုင်းအရောက် သွားကြည့်သေးသည်။ အုတ်ဂူ  
က ရွာလမ်းဘေး သင်္ချိုင်းအစပ်မှာပင်လုပ်ထားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား  
ကြီး မြင်နေရသည်။

အင်္ဂတေများပင် မခြောက်သွေ့သေးသည့် အုတ်ဂူအသစ်  
စက်စက်ကြီး၊ ခေါင်းရင်းကျောက်ပြားပေါ်မှာ ကိုအောင်မြစ်ဆိုသည့်  
အမည်ကိုသာ ရေးထိုးထားရသေးသည်။ အုတ်ဂူခြေရင်းဘက်နံရံက  
လည်း ပွင့်လျက်သားအတိုင်း။

ကိုအောင်မြစ်က သူ့အုတ်ဂူသို့ကြည့်ကာ သဘောတွေကျနေ  
သည်။

| ၉ |

သည်လိုနှင့် ကိုအောင်မြင်အတွက်ပြုလုပ်ထားသော အုတ်  
မှာလည်း ကုန်းတန်းရွာသစ်ကြီးတွင် ဗလာဟင်းလင်းဖြင့် သည်အတိုင်း  
ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်းသားအခေါင်းကြီးကိုလည်း နွားတင်းကုပ်ထဲတွင်  
ထုတ်တန်းပေါ် ဆင့်ထိုးပြီးတင်ကာ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ကိုအောင်မြင်ကား သေတွင်းကထွက်လာပြီးနောက် ထောင့်  
တော်နှင့်မသေတော့ချေ။

လူမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ယခင်ကလို ကြက်တိုက်၊ ထန်းရည်သောက်ခြင်း မလုပ်တော့  
အိမ်ဆိုင်အလုပ်ကို ဖိစီးစီးလုပ်လာသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သေရွာကပြန်လာမှ လိမ္မာသိမ်မွေ့သွားတယ်ဆိုပြီး မိဘများ  
စာလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြသည်။

မြို့ကို ကုန်ဝယ်သွားလို့ သင်္ချိုင်းဘေးက ဖြတ်သွားရတိုင်း  
လမ်းမနှင့်မနီးမဝေးက သူ့အုတ်ဂူကြီးသူကြည့်ကာ ကိုအောင်မြင်က  
သဘောတကျကျဖြစ်နေသည်။ အုတ်ဂူကိုလည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ ထုံး  
သုတ်ကာ ဂူပတ်ဝန်းကျင်မှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်းကာ  
ဖြင့် သုထားလေသည်။

သုံးနှစ်ပြည့်သည့်အချိန်တွင် ခွေးအ၊အမတစ်ကောင် သူ့  
အုတ်ဂူထဲဝင်ကာ ခွေးလေးတွေမွေးပြီး နေနေတာကို ကိုအောင်မြင်  
တွေ့ရသည်။ ခွေးအ၊များမှာ ညအခါ အလောင်းတွေကို လာဖော်စား  
နေကျ တောခွေးများဖြစ်ပါသည်။ အခေါင်းထည့်ရန် လုပ်ချန်ထားသော  
အုတ်ဂူခြေရင်းဖက် အပေါက်မှဝင်ပြီး နေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်မြင်က ခွေးသားအုပ်မကိုမောင်းထုတ်ကာ အုတ်ဂူ  
ခြေရင်းအပေါက်ကို သစ်သားပြားများဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်  
သားများကို ညီညီညာညာစီကာ အုတ်ရိုက်သံဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပိတ်  
နှိပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုဖြင့် ကိုအောင်မြင်၏အုတ်ဂူမှာ ကုန်းတန်းရွာသစ်ကြီး  
အထိမ်းကြီးမြင်သာအောင် သစ်သစ်လွင်လွင်ဖြင့် နှစ်များစွာကြာမြင့်  
အထိ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ရွာကိုလာလျှင် သင်္ချိုင်းဘေးမှဖြတ်လာရရာ ကိုအောင်မြင်  
အုတ်ဂူ ဖြူဖြူမွေးမွေးကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းမြင်သာလေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၄ ❀ ငွေတမန်

ရွာလာဧည့်သည်များကို အုတ်ဂူအားလက်ညှိုးထိုးပြကာ ထူးဆန်းသော  
သေတွင်းထွက် ကိုအောင်မြင်အကြောင်း ပြောပြရသည်မှာလည်း ကုန်း  
တန်းရွာအတွက် ဧည့်ခံစရာတစ်မျိုး ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ကိုအောင်မြင်သည် သေတွင်းမှထွက်လာပြီး နောက်ထပ်  
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကြာသည်အထိ မသေနိုင်သေးပါ။ ကျန်းကျန်း  
မာမာပင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။



| ၁၀ |



ကိုအောင်မြင် အသက်ငါးဆယ်အရွယ်တွင် ကိုအောင်မြင်မိဘ  
များလည်း ကွယ်လွန်သွားကြပြီ။ ညီမနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ထောင်  
တိုယ်စီကျကာ အိမ်ခွဲသွားကြပြီ။ မိဘများမသေခင်ကတည်းက အမွေ  
ခွဲပေးလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင်က အိမ်နှင့်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ရလိုက်သည်။  
ညီမနှစ်ယောက်အား လယ်ယာများကို ဝေခြမ်းပေးပြီး သူတို့အိမ်ထောင်  
နှင့်သူတို့ လုပ်ကိုင်စားနေကြပေပြီ။

ကိုအောင်မြင်၏သားနှစ်ယောက်လည်း အရွယ်ရောက်ကြပြီ။  
သားအကြီးက အိမ်ထောင်ကျကာ ရွာမှာပဲနေသည်။ သားအငယ်က  
ဆော့ တပ်မတော်ထဲဝင်သွားကာ အောက်ပြည်အောက်ရွာတွင် တာဝန်  
ကုန်နေပေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၉ ❀ ထွက်ခွာ

ကိုအောင်မြင်၏အုတ်ဂူကြီးကား နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကြာမြင့်သည့်အထိ သစ်သစ်လွင်လွင်ရှိနေဆဲ။ သူက နှစ်တိုင်း ထုံး သုတ်ရုံမက ဂူပတ်ဝန်းကျင်က မြက်ပင်ကိုင်းပင်များကိုပါ ရှင်းလင်း ထား၍ အုတ်ဂူမှာ သန့်ပြန့်သစ်လွင်နေဆဲပဲရှိသေး၏။

ကိုအောင်မြင်ဖခင်ကွယ်လွန်တော့ ထိုအုတ်ဂူထဲမှာ သပြေဟ် ဖို့ အကြံပေးကြသေးသည်။ ကိုအောင်မြင်က လက်မခံ။

“ကျုပ်လည်း ဒီထဲဝင်ရဖို့ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရတော့ဘဲ ဘူး။ ကျုပ်နာမည် ကမ္ဘည်းထိုးထားပြီးသားပဲဗျာ။ ကျုပ်အုတ်ဂူကို ကျွန် အတွက်ပဲထားလိုက်ပါ”

အုတ်ဂူသာမက ကျွန်းသားအခေါင်းကြီးမှာလည်း နွားတင်း ကုပ်ထဲတွင် အကောင်းအတိုင်း ရှိနေပါသေးသည်။

❀ ❀ ❀

| ၁၁ |

□

ထိုသို့သော ကိုအောင်မြင်။ သေမယ့်သေတော့ အသက် ၅၄  
အရွယ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားပါ၏။  
သို့သော် ...

❀ ❀ ❀



| ၁၂ |



ဦးအောင်မြစ်၏သားအငယ် တပ်မတော်သားက သူ့လက်ထဲ  
တော့မှာမို့ အဖေအမေလိုက်လာပါလို့ စာရေးခေါ်သည်။

ဆိုင်အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်များကို လင်မယားနှစ်ယောက်ထံ  
မျက်နှာလွှဲပြီး ပစ်သွားလို့မရသည်မို့ ဦးအောင်မြစ်တစ်ယောက်သာထိုင်  
သွားသည်။ သား တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာတပ်ရှိသည် အောက်မြို့  
အောက်ရွာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်သို့ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မြစ် ခရီးထွက်သွားသည့်ရက်မှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊  
(၁)ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။



| ၁၃ |



နောက်နှစ်ရက်အကြာ မေလ ၃ ရက်နေ့၌ တစ်နိုင်ငံလုံး  
သစ်လွင်ခြောက်ခြားသွားစေသော သမိုင်းဝင် နာဂစ်မုန်တိုင်းကြမ်းကြီး  
ဖြစ်ပေါ်ပြည်အောက်ပိုင်း၌ တိုက်ခတ်ခဲ့လေသည်။

ကိုအောင်မြစ် ခရီးထွက်သွားသောမြို့မှာ နာဂစ်မုန်တိုင်း  
ထံကို အပြင်းထန်ဆုံးခံစားရသည့် အပိုင်းထဲ၌ ရှိနေသည်။

ရွာမှကျန်ခဲ့သည့် ဇနီး သားသမီး မြေးများနှင့် ဆွေမျိုးသား  
အားလုံးမှာ ဦးအောင်မြစ်အတွက် ပူပန်ကြရလေသည်။ ခရီးစဉ်အတိုင်း  
ဦးအောင်မြစ်သည် သူ့သားရှိရာမြို့သို့ မရောက်နိုင်သေး။ လမ်း  
အတိုင်း ရှိပေဦးမည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၇၀ ❀ ငွေတမန်

ကုန်းတန်းရွာကလေးသည် အောက်ပြည်အောက်ရွာနှင့်  
အဆက်ပြတ်ကာ ဘာသတင်းကိုမှ စုံစမ်းမရဘဲရှိနေခဲ့သည်။

တစ်ပတ်ကျော်ကြာမှ သားဖြစ်သူထံမှ ဖုန်းဆက်မေးမြန်းသော  
ကြောင့် ဦးအောင်မြစ်၏ကြံ့မာမှုကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်တော့သည်။

ဦးအောင်မြစ် သူ့သားရှိရာသို့ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သားထံ  
ရွာကလူတွေလာဖြစ်သလားလို့ ဖုန်းဆက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းကျသည့်ရက်သည် ဦးအောင်မြစ် လမ်းခရီးတွင် မှီ  
ရမည့်ရက်ဖြစ်နေသည်။

ဦးအောင်မြစ်သတင်းကို စုံစမ်းလို့မရတော့။

ပေါ်လာနီးလာနီးဖြင့် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်လကျော်  
နှစ်လကြာသွားသည်တွင်တော့ လမ်းခရီးတစ်နေရာတွင် မုန်တိုင်းအင်  
ဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြရပေတော့၏။

❀ ❀ ❀

အထက်အညာအရပ်တွင် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ အသက် ၂၈ နှစ်

သက်တမ်းက တကယ်မသေခဲ့သည့် ကိုအောင်မြစ်သည် ...

နောက်၂၆ နှစ်အကြာ ...

အသက် ၅၄ နှစ်အရွယ် ...

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၃ ရက်နေ့ကျမှပင် ...

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း၌ နာဂစ်မုန်တိုင်းထဲပါဝင်ကာ တကယ်

သေခဲ့လေ၏။

❀ ❀ ❀

[ ၁၄ ]



စင်စစ် ထိုအုတ်ဂူသည် လူသေအလောင်းမြှုပ်နှံရာ အုတ်ဂူ  
ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအုတ်ဂူထဲ၌ ကိုအောင်မြင်ဆိုသူ၏အလောင်း  
မရှိပေ။

သက်တော် ၇၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း  
ဘုန်းကြီးက မိန့်တော်မူသည်။

“အိန်း... သူ့ရဲ့သင်္ချိုင်းက ဒီရွာမှာမဟုတ်ဘူးကိုး။ ဘယ်သူ  
ဆို သေမယ့်နေ့ သေမယ့်သင်္ချိုင်းနေရာက မွေးကတည်းက ပါလာပြီး  
သားပဲ။ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမျှ ပြုပြင်လို့မရဘူး၊ ဒကာတို့”

| ၁၅ |



BURMESE  
CLASSIC

နေ့တမန်



ကုန်းတန်းရွာအဝင်လမ်းမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဖြတ်သွားရသည်။  
ရွာအဝင်လမ်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် အုတ်ဂူတစ်လုံးရှိနေ၏။

အုတ်ဂူထိပ်၌ ကွယ်လွန်သူအမည်ကို ကမ္မည်းထိုးထားသည်။  
ကိုအောင်မြင်။

ကွယ်လွန်သူ၏အမည်အောက်တွင် အခြား မည်သည့်အမည်  
အလက်ကိုမျှ ရေးထိုးမထား။ ကွယ်လွန်သူအသက်အရွယ်၊ ကွယ်လွန်  
သည့်နေ့ရက်များ ရေးထိုးမထားပေ။ ကွယ်လွန်သူအမည်မှအပ ကျောက်  
ပြားအောက်ဖက်တစ်ပြင်လုံး ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။ အုတ်ဂူခြေခံ  
နံရံကို သစ်သားပြားများဖြင့် ရိုက်ပိတ်ထားသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ